МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЧЕРНІВЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ЮРІЯ ФЕДЬКОВИЧА

Факультет іноземних мов
кафедра англійської мови

Вербальна репрезентація культурних реалій в англійському художньому та кіно дискурсі (на матеріалі книг Джулії Квін «Бріджертони та однойменному серіалі»)

Кваліфікаційна робота

Рівень вищої освіти – другий (магістерський)

Виконала:
студентка 2 курсу, 201 м групи
Бештан Надія Анатоліївна
Керівник:
Кандидат філологічних наук,
доцент Павлович Т.І.

До захисту допущено
на засіданні кафедри
протокол №____від _____ 2025 р.
Зав. кафедрою _____ доц. Соловйова О.В.

Чернівці – 2025

Анотація

Магістерська робота присвячена дослідженню вербальної репрезентації культурних реалій у англійському художньому та кіно дискурсі на матеріалі романів Джулії Квін «Бріджертони» та їх серіальної екранізації. Розглядаються мовні засоби, за допомогою яких у книгах і серіалі конструюються соціальні інститути доби Регентства, гендерні ролі, системи репутації, норми згоди, матеріальна та символічна культура. Магістерська робота складається з теоретичної частини, у якій висвітлено підходи до визначення культурних реалій та їх вербалізації (лінгвокультурологічний, когнітивний, соціолінгвістичний, комунікативно-функціональний), та практичної частини, де здійснено аналіз корпусу романів та серіалу, виокремлено кластери культурних реалій, порівняно книжкові й серіальні стратегії, визначено прагматичні типи висловлювань і їх рецептивний вплив на аудиторію. У роботі запропоновано модель вербальної репрезентації культурних реалій, що демонструє, як мова виконує нормативну, регулятивну й соціокультурну функції в художньому та кіно дискурсі.

Summary

The master’s thesis deals with the study of verbal representation of cultural realities in English literary and cinematic discourse based on Julia Quinn’s “Bridgerton” book series and its Netflix adaptation. The research focuses on linguistic means through which social institutions of the Regency era, gender roles, systems of reputation, norms of consent, and elements of material and symbolic culture are constructed in both the novels and the series. The master’s thesis consists of a theoretical part, which outlines the main approaches to defining and verbalizing cultural realities (linguocultural, cognitive, sociolinguistic, and communicative-functional), and a practical part, which includes an analysis of the book corpus and the series. The study identifies clusters of cultural realities, compares literary and screen strategies of representation, determines pragmatic types of utterances, and examines their influence on the audience. The thesis offers a comprehensive model of verbal representation of cultural realities, demonstrating how language functions as a normative, regulatory, and sociocultural tool in literary and cinematic discourse.

Кваліфікаційна робота містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів наукових досліджень інших авторів мають посилання на відповідне джерело.

_____ Н.А. Бошtан

Зміст

ВСТУП 3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ВЕРБАЛЬНОЇ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ КУЛЬТУРНИХ РЕАЛІЙ 8
1.0. Вступні зауваження 8
1.1. Поняття та класифікація культурних реалій 8
1.2. Теоретичні підходи до дослідження вербальної репрезентації культурних реалій 12
1.3. Особливості вербальної репрезентації культурних реалій у художньому та кіно дискурсі 18
Висновки до розділу 1 20
РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ КУЛЬТУРНИХ РЕАЛІЙ В АНГЛІЙСЬКОМУ ХУДОЖНЬОМУ ДИСКУРСІ (НА МАТЕРІАЛІ КНИГ ДЖУЛІЇ КВІН «БРІДЖЕРТОНИ») 21
2.0. Вступні зауваження 21
2.1. Загальна характеристика творчості Джулії Квін та серії книг «Бріджертони» 21
2.2. Вербальна репрезентація культурних реалійу книгах Джулії Квін 31
2.3. Вплив культурних реалій на сприйняттячитачами художнього тексту 44
Висновки до розділу 2 52
РОЗДІЛ 3. ВЕРБАЛЬНА РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ КУЛЬТУРНИХ РЕАЛІЙ У КІНО ДИСКУРСІ (НА ПРИКЛАДІ СЕРІАЛУ «БРІДЖЕРТОНИ») 56
3.0. Вступні зауваження 56
3.1. Від книги до екранізації: адаптація та трансформація культурних реалій 56
3.2. Вербальна репрезентація культурних реалій у серіалі «Бріджертони» 63
3.3. Вплив серіалу на сприйняття культурних реалій глядачами 78
Висновки до розділу 3 85
ВИСНОВКИ 89
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ 91
ДОДАТКИ 97
Додаток А. Таблиця прикладів із романів Джулії Квін 97
Додаток Б. Таблиця прикладів із серіалів франшизи «Bridgerton» 116

ВСТУП

Актуальність теми. Сучасні міждисциплінарні студії мови, культури та медіа переконливо демонструють, що культурні реалії не є тлом оповіді, а виконують у художньому та аудіовізуальному дискурсах керівну функцію – задають «правила гри» соціальної взаємодії, кодують моральні очікування, калібрують емоційний ритм та організовують рецепцію. Цей ефект особливо показовий на матеріалі романсів Джулії Квін і їх екранізацій («Bridgerton», «Queen Charlotte»), де вербальні маркери (титули, ритуали сезону, афористичні декларації, директиви згоди, коментарі медіатора) стають дієвими інструментами нормотворення. Як зазначає Гатчіон (Hutcheon, 2013), адаптація не копіює, а «перекодовує» культурні моделі іншими знаковими системами.Отже, дослідження вербальної репрезентації культурних реалій у зазначених корпусах є своєчасним і науково доцільним, адже поєднує лінгвокультурологічну оптику з аналізом сучасної серіальної афористики, репутаційних медіа та практик згоди.

Ступінь наукової розробленості проблеми та огляд літератури. Теоретичні засновки взаємодії мови і культури сформовано у працях класиків антропології та лінгвістики культури (К. Леві-Стросс, Е. Сепір, Б. Маліновський), а також у когнітивній парадигмі (Дж. Лакофф, М. Джонсон), яка пояснює роль концептуальних метафор та культурних схем у мовній концептуалізації досвіду. Соціолінгвістичний вимір (варіативність, соціолекти, мовна політика) дозволяє описати, як соціальні ролі та ідентичності закріплюються у вербальних практиках. У вітчизняному просторі проблематика репрезентації реалій, аудіовізуального перекладу та кінодискурсу відбита, зокрема, в працях Н. Борисенко, О. Садловської, Т. Журавель (про способи передачі культурно маркованих одиниць, аудіовізуальну специфіку, комунікативні функції). У корпусі досліджень адаптації світу «Bridgerton» важливими є авторські інтерв’ю та продакшн-комунікації (інтерв’ю Дж. Квін про «солодку точку» доби Регентства та походження голосу леді Вістлдаун як елегантного способу експозиції; галузеві

повідомлення про сезонну архітектоніку сюжету), а також редакційні огляди/добірки цитат (Parade, Collider, ScreenRant, CBR), які фіксують канонічні вислови та документують їхній вихід у публічний обіг. Окрема група критичних коментарів торкається меж історичної правдоподібності (напр., обережні застереження щодо біографічних припущень у постаті королеви Шарлотти), що підкреслює відмінність між художньою інклюзивністю та історіографічною верифікацією. Узагальнюючи, можемо констатувати: 1) лінгвокультурологічний, когнітивний, соціолінгвістичний та комунікативно-функціональний підходи забезпечують достатню теоретичну базу; 2) специфіка «мови серіалу» як системи перформативів, директивів та афористичних конденсатів у контексті культурних реалій досліджена фрагментарно; 3) бракує цілісної моделі, яка б одночасно картографувала вербальні маркери реалій у романному корпусі Квін та в їх екранізації й пояснила рецептивні наслідки для сучасної аудиторії.

Найсуттєвіші результати попередніх праць і критична оцінка. Класичні теорії (антропологічні, когнітивні) переконливо пояснюють, як культурні коди фіксуються у лексиконі, метафориці та жанрових формах; вітчизняні студії продуктивно описують перекладацькі стратегії та аудіовізуальну специфіку. Разом із тим, у фокусі залишаються або загальні дефініції реалій/їх класифікацій, або перекладознавча перспектива. Недостатньо опрацьовано: (а) перехід від «описових» книжкових стратегій до «перформативної» серіальної мови (де слова творять соціальні факти: оголошують статус, тестують згоду, санкціонують союзи); (б) роль інституційного медіатора (голосу леді Вістлдаун) як вербального механізму нормотворення; (в) емпірична інвентаризація високочастотних маркерів реалій у «Бріджертонах» із виведенням прагматичних типів висловлювань і їх рецептивних ефектів. Саме ці лакуни визначають наукову нішу роботи.

Об’єктом є процес вербальної репрезентації культурних реалій у англомовному художньому та кіно-дискурсі доби Регентства на прикладі книжково-серіальної франшизи «Bridgerton».

Предметом є система мовних маркерів (лексеми, формульні вислови, перформативи/директиви/експресиви, нараторські метакоментарі), за допомогою яких у романах Джулії Квін та в екранізації конструюються й регулюються шлюбно-світські інститути, гендерні ролі, репутаційні механізми, матеріальна культура та етика інтимності/згоди.

Мета – розробити цілісну модель вербальної репрезентації культурних реалій у «Bridgerton» як системи керованих мовних подій, зіставивши книжковий і серіальний режими та пояснивши рецептивні наслідки для сучасної аудиторії.

Досягнення мети робота передбачає розв'язання таких **завдань**:

1. уточнити поняття «культурні реалії» та побудувати робочу класифікацію з урахуванням книжкового й аудіовізуального режимів;
2. узагальнити теоретичні підходи (лінгвокультурологічний, когнітивний, соціолінгвістичний, комунікативно-функціональний) стосовно вербалізації реалій;
3. описати домінантні кластери реалій у романах Дж. Квін і в серіалі (шлюбний ринок і титули; гендер, згода й агентивність; медіа/репутація; емоційно-ціннісні норми; матеріальна культура);
4. побудувати прагматичну типологію висловлювань (перформативи, директиви, експресиви, констативи) і зіставити її з кластерами реалій;
5. здійснити контент-аналіз корпусу цитат та сцен, кількісно оцінити розподіл маркерів у книжковому та серіальному матеріалах;
6. інтерпретувати рецептивні ефекти (режими читання/перегляду, етика уразливості, норми згоди, «гра з репутацією») і сформулювати висновки щодо теоретичної та практичної значущості.

Матеріал дослідження.

1. **Романні тексти**: добірка з чотирьох романів циклу Джулії Квін: *The Duke and I* (2000), *The Viscount Who Loved Me* (2000), *An Offer From a Gentleman* (2001), *Romancing Mister Bridgerton* (2002). Емпіричний корпус –

200 контекстуально релевантних фрагментів (по 50 на твір), відібраних суцільним читанням; кількісні характеристики (категоризація, частки за кластерами) подано у таблицях і Додатку А.

2. **Екранізаційний корпус**: серіал **«Bridgerton»** (Seasons 1–3; 2020–2024; загалом **24** епізоди) та приквел **«Queen Charlotte: A Bridgerton Story»** (2023; **6** епізодів). Для ілюстративного блоку залучено **142** канонізовані цитати з редакційних добірок (Parade – 92; Collider – 10; ScreenRant – 25; CBR – 15), а також авторські протоколи ключових сцен на основі субтитрів/перегляду; перелік надано у Додатку Б.

Методи дослідження.

– Описовий і класифікаційний – для дефініювання «культурних реалій», побудови кластерів (шлюбний ринок, гендер/згода, медіа/репутація, емоційні норми, матеріальна культура).

– Контент-аналіз – для кодування одиниць (лексеми, формульні вислови, нараторські інсерти) і кількісної оцінки частот/часток у романному та серіальному корпусах.

– Прагматичний аналіз мовленнєвих актів – для розрізнення перформативів/директивів/експресивів/констативів та їх зіставлення з культурними реаліями.

– Когнітивно-метафоричний аналіз – для ідентифікації концептуальних метафор і культурних схем (напр., «коштовності як економіка дефіциту» у вербалізації титулів і статусу).

– Дискурсивний та інтермедійний аналіз – для зіставлення книжкової «мови опису/іронії» з серіальною «мовою афористичних перформативів» та для інтерпретації рецептивних ефектів.

Наукова новизна.

– Вперше у межах цілісного корпусу «Bridgerton» розроблено прагматичну типологію висловлювань, що кодують культурні реалії, і кількісно зіставлено романний та серіальний режими.

– Запропоновано модель «мови як події», де інституційні та інтимні норми творяться перформативами/директивами (нараторські оголошення статусу, тести згоди, санкції союзу).

– Показано механізм медіа-нормотворення (голос леді Вістлдаун) як інституційного вербального посередника між приватним і публічним, що стабілізує «граматику репутації».

– Окреслено рецептивні режими («гра з репутацією», «етика уразливості», «автентичність і підтримка») як наслідок домінування тих чи тих кластерів реалій і типів висловлювань.

Теоретичне значення. Робота уточнює понятійний апарат лінгвокультурології та прагматики дискурсу, демонструє, як культурні реалії функціонують не лише як денотативні одиниці, а як прагматичні оператори соціальних відносин; пропонує інтермедійно валідну модель для аналізу інших франшиз (історична драма, костюмоване кіно, серіали з нараторським голосом-медіатором).

Практичне значення. Результати можуть бути використані: у курсах лінгвокультурології, практичної стилістики, прагматики, аудіовізуального перекладу, для розроблення навчальних модулів із комунікативної етики (мовні тести згоди, перформативи санкціонування/визнання); у перекладацькій практиці (передача формульних висловів/нараторських перформативів); у медіа-освіті (критичне читання репутаційних текстів); у підготовці субтитрів/дубляжу, де важливо зберегти тип мовленнєвого акту, а не лише «зміст».

Структура роботи. Дослідження складається зі Вступу, трьох розділів (теоретичні засади; аналіз романного корпусу; аналіз серіального дискурсу та рецептивних наслідків), Висновків, Списку використаних джерел та Додатків.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ВЕРБАЛЬНОЇ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ КУЛЬТУРНИХ РЕАЛІЙ

1.0. Вступні зауваження

У першому розділі ми створюємо «оптику» дослідження: розмежовуємо, що саме називаємо культурними реаліями, як вони класифікуються та якими теоріями пояснюються їхні вербальні форми в тексті й на екрані. Я занурю читача в основні підходи – лінгвокультурологічний, когнітивний, соціолінгвістичний і комунікативно-функціональний – не задля оглядової екскурсії, а щоб одразу вибудувати інструментальний набір для аналізу: від понять і типологій до того, як саме слова перетворюються на «події» (правила, заборони, дозволи). Кінцева мета цього розділу – дати прозору методологічну рамку, в якій будь-який мовний знак (титул, формула згоди, метакоментар оповідача) одразу читається як культурний оператор зі своїми функціями.

1.1. Поняття та класифікація культурних реалій

Культурні реалії – це феномени, які відображають специфічні аспекти культури певної спільноти або суспільства. Вони можуть включати матеріальні об'єкти, традиції, звичаї, мову, мистецтво та інші елементи, які складають культурний спадок. Основною характеристикою культурних реалій є їх здатність передавати знання, цінності та норми, які є специфічними для конкретної культури. Це можуть бути як видимі, так і невидимі елементи, що взаємодіють між собою та формують унікальну культурну ідентичність.

Визначення культурних реалій базується на розумінні їхньої ролі у суспільстві. Культурні реалії виступають як засоби комунікації між поколіннями, забезпечуючи передачу культурного досвіду і знань. Вони також сприяють формуванню та підтриманню соціальної ідентичності, допомагаючи людям відчути себе частиною більшого колективу. Важливою особливістю культурних реалій є їх динамічний характер: вони можуть змінюватися і

адаптуватися до нових умов, зберігаючи при цьому основні культурні цінності.

Розуміння культурних реалій є критично важливим для дослідження культурної спадщини та міжкультурної комунікації. Аналіз культурних реалій дозволяє виявити, як різні культури взаємодіють одна з одною, як відбувається трансформація культурних елементів у процесі глобалізації і які нові форми культурних реалій виникають у сучасному світі. Це знання сприяє більш глибокому розумінню культурної різноманітності та допомагає зберегти унікальність кожної культури в умовах глобальних змін [8,с.112].

Історичний розвиток поняття культурних реалій є важливим для розуміння того, як це поняття виникло і еволюціонувало у науковій думці. Початки вивчення культурних реалій можна прослідкувати у працях ранніх етнографів і антропологів, які досліджували культурні особливості різних народів. Вони вивчали матеріальні артефакти, звичаї, релігійні обряди та інші елементи, що складали культурний спадок певних спільнот.

У XX столітті поняття культурних реалій стало більш систематизованим і обґрунтованим завдяки розвитку антропології та культурології як наукових дисциплін [6, с.62]. Вчені почали використовувати термін «культурні реалії» для опису матеріальних та нематеріальних аспектів культури, які відрізняють одну спільноту від іншої. Важливим внеском у розвиток цього поняття стали праці таких дослідників, як Клод Леві–Стросс, Едвард Сепір та Броніслав Малиновський, які розглядали культуру як цілісну систему взаємодіючих елементів.

У сучасному контексті поняття культурних реалій продовжує еволюціонувати, включаючи в себе нові форми та явища, що виникають під впливом глобалізації та технологічного прогресу. Сучасні дослідники вивчають, як глобальні культурні процеси впливають на локальні культури і які нові реалії виникають у цьому контексті. Це включає аналіз медіа, цифрових технологій, культурної гібридизації та інших аспектів, що формують сучасний культурний ландшафт. Завдяки цим дослідженням ми

отримуємо глибше розуміння того, як культурні реалії змінюються та адаптуються у відповідь на виклики та можливості, що виникають у глобалізованому світі [4,с.2].

Культурні реалії можна класифікувати за різними типами залежно від їхніх характеристик та функцій. Одним з найбільш поширених підходів до класифікації є поділ на матеріальні та нематеріальні реалії. Матеріальні реалії включають фізичні об'єкти, такі як архітектура, предмети побуту, одяг, зброя та інші артефакти, що відображають культуру певного суспільства. Нематеріальні реалії, навпаки, охоплюють такі аспекти, як мова, традиції, звичаї, релігійні обряди, музика та інші прояви культури, що не мають фізичного вираження.

Інший важливий підхід до класифікації культурних реалій базується на їхній видимості. Відповідно до цього підходу, культурні реалії поділяють на видимі та невидимі. Видимі реалії – це ті, що можна безпосередньо спостерігати, наприклад, традиційні костюми або архітектурні споруди. Невидимі реалії включають цінності, вірування, норми та переконання, які не завжди можуть бути очевидними для зовнішнього спостерігача, але глибоко вкорінені у культурі певного суспільства.

Також можна класифікувати культурні реалії за їхнім рівнем: індивідуальні та колективні. Індивідуальні реалії відображають унікальні риси окремих осіб, такі як особисті вподобання або сімейні традиції. Колективні реалії, навпаки, охоплюють ті елементи, що є спільними для широкої групи людей, наприклад, національні свята або мови, якими користуються великі спільноти. Розуміння цієї класифікації дозволяє краще усвідомити, як культурні реалії впливають на формування особистої та колективної ідентичності.

Останнім, але не менш важливим підходом до класифікації культурних реалій є їхня функціональна значущість. Відповідно до цього підходу, культурні реалії можна поділити на ті, що виконують певні практичні функції, та ті, що мають символічне значення. Наприклад, традиційний посуд може

використовуватися як у побуті, так і мати ритуальне значення під час святкових обрядів. Символічні реалії, такі як національні прапори або герби, відіграють важливу роль у формуванні спільної ідентичності та національної самосвідомості. Аналіз функціональної значущості культурних реалій дозволяє краще зрозуміти їхню роль у суспільному житті та культурній динаміці [16, с.115].

Культурні реалії виконують важливі функції у суспільстві, що забезпечують їхнє існування та розвиток. Перша і найважливіша функція культурних реалій – формування ідентичності. Культурні реалії допомагають індивідам і групам усвідомити свою приналежність до певної культури, нації або етнічної групи. Вони формують колективну пам'ять та підтримують почуття спільності, яке є важливим для соціальної координації і взаємодії. Наприклад, мова, національні традиції та релігійні обряди відіграють важливу роль у формуванні національної та культурної ідентичності [10,с.85].

Другою важливою функцією культурних реалій є передача культурної спадщини. Це процес, за допомогою якого знання, звичаї, вірування та цінності передаються від одного покоління до іншого. Ця функція забезпечує безперервність культури та її збереження у часі. В цьому контексті особливу роль відіграють освітні інституції, сім'я, а також різні форми мистецтва, такі як література, музика та живопис, що виступають носіями культурної спадщини.

Третьою функцією культурних реалій є забезпечення соціальної інтеграції. Культурні реалії створюють основу для взаєморозуміння та взаємодії між людьми в межах однієї культури. Вони встановлюють норми і правила поведінки, які сприяють соціальній стабільності та гармонії. Наприклад, правові системи, етикет та звичаї спілкування є важливими елементами, що сприяють соціальній інтеграції і запобігають конфліктам у суспільстві [13,с.102].

Нарешті, культурні реалії виконують функцію інновації і розвитку. Хоча вони є зберігачами традицій, культурні реалії також сприяють змінам і

адаптації культури до нових умов. Вони стимулюють творчий процес, інновації та інтеграцію нових ідей і технологій у культурну практику. Цей динамічний аспект дозволяє культурам еволюціонувати і процвітати, забезпечуючи їхню релевантність у сучасному світі.

Таким чином, культурні реалії виконують багатогранні функції, що сприяють формуванню ідентичності, передачі культурної спадщини, соціальній інтеграції та інноваціям. Вивчення цих функцій дозволяє краще розуміти, як культури взаємодіють і розвиваються в умовах глобалізації і технологічного прогресу.

1.2. Теоретичні підходи до дослідження вербальної репрезентації культурних реалій

Лінгвокультурологічний підхід до дослідження вербальної репрезентації культурних реалій зосереджується на взаємодії між мовою і культурою. Він вивчає, як культурні реалії відображаються у мові і як мова, у свою чергу, впливає на культуру. Цей підхід базується на розумінні того, що мова є не просто засобом комунікації, а й носієм культурних знань, цінностей та норм.

Одним з ключових аспектів цього підходу є аналіз культурно маркованих одиниць мови, таких як слова та фразеологізми, що мають особливе значення в контексті певної культури. Наприклад, у різних мовах існують унікальні слова для позначення специфічних культурних реалій, які не мають точного аналогу в інших мовах. Ці слова відображають унікальні аспекти життя, звичаїв, традицій та світогляду відповідної культурної спільноти. Дослідження таких лінгвістичних одиниць дозволяє глибше розуміти культуру, до якої вони належать.

Лінгвокультурологічний підхід також включає вивчення метафор та символів, які використовуються у мові для вираження культурних реалій.

Метафори є потужним засобом перенесення культурного досвіду та знань, дозволяючи виражати складні концепти простими словами. Наприклад, метафора «культурний код» відображає ідею, що мова є ключем до розуміння культури. Аналіз метафоричних виразів допомагає виявити, як культурні реалії інтегруються у мовну картину світу [2,с.37].

Також важливо зазначити, що лінгвокультурологічний підхід враховує динамічний характер мови і культури. Він досліджує, як зміни у культурі відображаються у мові, і навпаки, як мовні зміни впливають на культуру. Це дозволяє виявляти нові тенденції та процеси, що відбуваються у сучасних суспільствах, і краще розуміти взаємодію між мовою і культурою у глобалізованому світі. Таким чином, лінгвокультурологічний підхід забезпечує комплексний аналіз вербальної репрезентації культурних реалій, що сприяє більш глибокому розумінню культурної різноманітності.

Когнітивний підхід до дослідження вербальної репрезентації культурних реалій зосереджується на вивченні ментальних процесів, які впливають на спосіб, яким ми розуміємо та виражаємо культурні реалії через мову. Основна ідея цього підходу полягає в тому, що мовні вирази є відображенням концептів, які існують у нашій свідомості. Когнітивні вчені аналізують, як ці концепти формуються, зберігаються та використовуються у комунікації.

Одним з ключових аспектів когнітивного підходу є вивчення метафор та символів, які ми використовуємо для представлення культурних реалій. Згідно з концептуальною метафоричною теорією Джорджа Лакова та Марка Джонсона, метафори є фундаментальними для нашого розуміння світу, оскільки вони допомагають переносити сенс від однієї концептуальної області до іншої [5,с.12]. Наприклад, метафора «час – це гроші» відображає спосіб мислення, у якому час сприймається як цінний ресурс, що потребує обліку та управління.

Ще одним важливим аспектом когнітивного підходу є вивчення категоризації. Ми сприймаємо світ через категорії, які допомагають нам

структурувати інформацію та робити її зрозумілою. У різних культурах ці категорії можуть суттєво відрізнятися, відображаючи унікальні аспекти культурного досвіду. Дослідження когнітивних категорій дозволяє виявити, як різні культури організовують знання про світ та які вербальні засоби використовують для вираження цих знань.

Таблиця1.1

Приклади когнітивних метафор

Метафора	Значення	Культурний контекст
«Час – це гроші»	Час сприймається як цінний ресурс	Західні культури, зокрема в бізнес–середовищі
«Серце камінь»	Людина з байдужим або жорстоким характером	Вживається у багатьох культурах як символ байдужості
«Життя – це подорож»	Життя сприймається як мандрівка з метою	Глобальний контекст, популярно в літературі та філософії
«Знання – це сила»	Знання сприймається як засіб отримання впливу	Універсальний контекст, часто використовується в освіті та політиці

Таблиця ілюструє приклади когнітивних метафор, які відображають різні культурні реалії та способи їхньої вербальної репрезентації. Метафора «Час – це гроші» поширена в західних культурах і відображає ціннісне ставлення до часу як до обмеженого ресурсу. Метафора «Серце камінь» використовується для опису людей з жорстоким характером і є прикладом універсального символу байдужості. Метафора «Життя – це подорож» поширена в літературі та філософії і відображає ідею життя як мандрівки з метою. Метафора «Знання – це сила» підкреслює значення знань як засобу отримання впливу і використовується в багатьох культурах, зокрема в освітньому та політичному контексті.

Дослідження когнітивних метафор дозволяє краще розуміти, як культурні реалії інтегруються у мовну картину світу та як різні культури використовують вербальні засоби для вираження своїх унікальних досвідів та цінностей. Це знання сприяє більш глибокому розумінню взаємодії між мовою і культурою та допомагає в міжкультурній комунікації.

Соціолінгвістичний підхід до дослідження вербальної репрезентації культурних реалій фокусується на взаємозв'язку між мовою і соціальними факторами. Цей підхід вивчає, як різні соціальні групи використовують мову для вираження своїх культурних реалій і як мова впливає на формування та підтримку соціальних ідентичностей [17,с.206]. Соціолінгвісти аналізують різні аспекти мовного використання, такі як діалекти, соціолекти, жаргон та інші мовні варіанти, щоб виявити, як мова відображає соціальну структуру і культурні практики суспільства.

Однією з важливих складових соціолінгвістичного підходу є дослідження мовної варіативності, тобто різних форм мовлення, які використовуються в різних соціальних контекстах. Наприклад, різні вікові, статеві, професійні та етнічні групи можуть мати свої власні лексичні, граматичні та фонетичні особливості. Аналіз цих особливостей дозволяє зрозуміти, як мова виконує соціальні функції, такі як маркування групової належності, вираження соціальних ролей і статусів.

Соціолінгвістичний підхід також включає вивчення мовної політики та мовного планування, які впливають на вербальну репрезентацію культурних реалій. Мовна політика визначає, які мови і мовні варіанти отримують офіційне визнання і підтримку, а які – ні. Наприклад, у багатомовних суспільствах рішення щодо офіційного статусу мов можуть мати значний вплив на збереження або втрату культурних реалій. Дослідження мовної політики дозволяє зрозуміти, як мова використовується як інструмент соціальної влади і культурного впливу.

Нарешті, соціолінгвістичний підхід звертає увагу на комунікативні стратегії, що використовуються в різних соціальних ситуаціях. Він аналізує, як люди використовують мовні засоби для досягнення своїх комунікативних цілей, наприклад, для встановлення контактів, переговорів або вирішення конфліктів. Вивчення комунікативних стратегій дозволяє виявити, як мова сприяє підтримці культурних реалій у повсякденній взаємодії і як вона адаптується до змін у соціальному середовищі [9,с.184].

Таким чином, соціолінгвістичний підхід забезпечує комплексний аналіз вербальної репрезентації культурних реалій, враховуючи соціальні фактори, які впливають на мовне використання. Це дозволяє краще розуміти взаємодію між мовою, культурою і соціальною структурою, а також виявляти способи підтримки та розвитку культурних реалій у суспільстві.

Комунікативно–функціональний підхід до дослідження вербальної репрезентації культурних реалій зосереджується на аналізі функцій мови у процесі комунікації. Цей підхід вивчає, як мовні одиниці використовуються для передачі культурних знань та цінностей, а також яку роль вони відіграють у забезпеченні ефективної комунікації між членами суспільства. Він розглядає мову не лише як засіб передачі інформації, але і як інструмент, що сприяє соціальній координації та інтеграції.

Одним з ключових аспектів цього підходу є вивчення мовних актів та їхніх комунікативних функцій. Мовні акти – це дії, які ми здійснюємо за допомогою мови, такі як прохання, обіцянки, вибачення тощо. Аналіз мовних актів дозволяє зрозуміти, як люди використовують мову для досягнення своїх комунікативних цілей і як вони інтегрують культурні реалії у свою комунікацію. Наприклад, формули ввічливості або ритуальні привітання можуть відображати культурні норми і традиції певного суспільства.

Другим важливим аспектом є дослідження комунікативних стратегій, що використовуються для передачі культурних цінностей. Комунікативні стратегії включають набір прийомів і методів, які люди використовують для ефективної комунікації. Наприклад, в різних культурах можуть використовуватися різні стратегії для вираження ввічливості, розв'язання конфліктів або проведення переговорів. Аналіз цих стратегій допомагає зрозуміти, як культурні реалії впливають на мовну поведінку і які вербальні засоби використовуються для підтримки соціальної гармонії [3,с.95].

Таблиця 1.2

Комунікативні функції мови

Комунікативна функція	Опис	Приклади
Репрезентативна	Передача інформації про світ	Опис місцевості, новини, наукові факти
Експресивна	Вираження емоцій та особистих ставлень	Висловлення радості, суму, здивування
Апелятивна	Вплив на слухача та спонукання до дії	Прохання, накази, поради
Фатична	Встановлення та підтримка соціальних контактів	Привітання, прощання, побажання гарного дня
Метамовна	Обговорення самого мовлення та його використання	Пояснення значення слова, граматичних правил

Таблиця ілюструє основні комунікативні функції мови, які відіграють важливу роль у процесі комунікації. Репрезентативна функція пов'язана з передачею інформації про світ, що може включати описи, новини та наукові факти. Експресивна функція дозволяє виражати емоції та особисті ставлення, сприяючи емоційному обміну між співрозмовниками. Апелятивна функція використовується для впливу на слухача та спонукання його до певних дій, наприклад, через прохання чи поради. Фатична функція спрямована на встановлення та підтримку соціальних контактів, що є важливим для соціальної інтеграції та гармонії. Метамовна функція стосується обговорення самого мовлення, дозволяючи пояснювати значення слів та правила їх використання.

Аналіз комунікативних функцій мови у контексті культурних реалій дозволяє краще розуміти, як мова використовується для передачі культурних

знань та цінностей. Це знання сприяє покращенню міжкультурної комунікації та збереженню культурної різноманітності у сучасному світі.

1.3. Особливості вербальної репрезентації культурних реалій у художньому та кіно дискурсі

Вербальна репрезентація культурних реалій у франшизі *«Bridgerton»* Джулії Квін і її серіальній адаптації на Netflix проявляється через мову як головний носій соціокультурного порядку. У романі *«The Duke and I»* (Quinn, 2000) культурні реалії передаються через лексеми, які кодують світ вищого британського суспільства початку XIX ст.: *season*, *debutante*, *dowry*, *courting*, *reputation, duke, viscount, ton, lady* тощо. Ці слова не лише позначають предмети чи інститути, а й функціонують як мовні індикатори соціальної стратифікації, ритуальної поведінки та гендерної етики. Як підкреслює Лакофф, метафоричні структури мови задають спосіб мислення – у даному випадку вони закріплюють ієрархію, в якій кожен титул і звертання несе етичну вагу. Так, у романі постійне звертання *Your Grace* стає не просто формою ввічливості, а маркером класової дистанції, етикетного самоконтролю й водночас – внутрішнього конфлікту між почуттям і обов'язком [50].

У серіальному дискурсі *«Bridgerton»* (Netflix, 2020–2024) ці лексеми набувають додаткової виразності через інтонаційне та аудіовізуальне виконання. Як зазначає Гатчіон (Hutcheon, 2013), адаптація не копіює, а «перекодовує» культурні моделі іншими знаковими системами. На екрані лексичні одиниці – *"the diamond of the season"*, *"make a match"*, *"ruin a lady"*, *"the rules of courtship"* – поєднуються з невербальними кодами: жестами, костюмами, музикою. Ці вислови стають перформативами у сенсі Остина: вони не лише описують подію, а й творять її – оголошення «діамантом сезону» визначає соціальну ідентичність героїні, а слово *ruined* є юридичною санкцією проти порушення норми.

Важливою рисою книжкового та серіального дискурсів є метафорика репутації. У романі Квін використовує мовні формули типу *“the whispers of the ton could destroy a family”* або *“her good name was all she had”*, де ім’я жінки стає метонімією соціального капіталу. У серіалі цей мотив набуває візуально-вербальної конкретизації через наратив леді Вістлдаун: її анонімні повідомлення – це мовна інституція влади, що перетворює чутку на культурну реальність [42]. Таким чином, мова у *Bridgerton* діє як система санкцій: етикетні формули створюють «рамки дозволеного» (Brown, Levinson, 1987), а відхилення від них маркує кризу соціального ладу.

Особливу увагу заслуговують діалоги як механізм відтворення гендерних ролей і норм згоди. У *The Duke and I* мовлення Дафни і Саймона демонструє типову для регентського періоду етичну структуру, де жінка говорить у рамках прийнятного, а чоловік – формує правила гри. Проте у серіалі спостерігається прагматичний зсув: діалоги наповнюються сучасними інтенціями рівності, прямого визнання й емоційної автентичності. Як доводить Діас-Сінтас, у аудіовізуальному перекладі значення не перекладаються буквально – вони «озвучуються» соціально релевантними кодами. Тому сучасна інтонація Дафни в сцені її конфлікту з Саймоном («You think because I am a woman, I am incapable of making my own choices?») перетворює історичну фразу на актуальний акт емансипації [48].

Метафорика любові у романі Квін і серіалі Netflix також має культурну функцію. У книжковій версії метафори «духів пристойності», «серце, що служить обов’язку» та «поцілунку як гріха» структурують моральну картину англійського патріархального суспільства. У серіалі ці метафори переосмислюються: сцена танцю Дафни й Саймона під сучасну інструментальну версію пісні *“Thank U, Next”* виконує метафоричну роль – показує злам старої системи цінностей і поєднання минулого та сучасного досвіду. Це приклад того, що Лінда Гатчіон називає «творчою іронією адаптації» [49].

Вербальна репрезентація культурних реалій у *Bridgerton* (роман Дж. Квін *The Duke and I* та його екранізація Netflix) функціонує як нормативна система: лексеми етикету й титулатури, перформативні формули ввічливості та метафорика репутації не лише описують, а й конструюють соціальний порядок. Адаптація «перекодовує» ці смисли в аудіовізуальний регістр, підсилюючи їх інтонаційно, музично й через наратив леді Вістлдаун, що перетворює чутку на культурний інструмент влади. Водночас сучасні прагматичні інтенції (рівність, емоційна агентність) модифікують історичні норми, що зумовлює відчутні зсуви у діалогах та оцінних категоріях. Це підґрунтя визначає об’єкти подальшого аналізу: (1) лексеми соціального етикету, (2) перформативи, (3) метафоричні схеми, (4) гендерно марковані діалоги – з порівнянням книжкового та серіального втілення.

Висновки до розділу 1

У першому розділі досліджено культурні реалії та їх вербальну репрезентацію в художньому та кіно дискурсі.

По–перше, визначено, що культурні реалії включають як матеріальні, так і нематеріальні елементи, які відображають особливості життя певних спільнот. Це допомагає зрозуміти, що становить основу культури.

По–друге, розглянуто різні теоретичні підходи до вивчення вербальної репрезентації культурних реалій, такі як лінгвокультурологічний, когнітивний, соціолінгвістичний та інші. Кожен з них дає свій унікальний погляд на те, як мова відображає культурні цінності і знання.

По–третє, досліджено особливості використання мови у художньому та кіно дискурсі для передачі культурних реалій. Це включає спеціальні терміни, метафори, символи, діалоги і контекстуальні елементи, які допомагають створити багатогранний і автентичний образ культури.

РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ КУЛЬТУРНИХ РЕАЛІЙ В АНГЛІЙСЬКОМУ ХУДОЖНЬОМУ ДИСКУРСІ (НА МАТЕРІАЛІ КНИГ ДЖУЛІЇ КВІН «БРІДЖЕРТОНИ»)

2.0. Вступні зауваження

Другий розділ присвячений фокусу у художній дискурс романів Джулії Квін і працює як «лабораторія» текстових спостережень: ми картографуємо лексеми, формульні вислови та нараторські вставки, що сигналізують шлюбно-світські інститути, гендерні ролі, родинний уклад, медіацію репутації та матеріальну культуру доби. Тут важливо поєднати кількісну дисципліну (контент-аналіз відібраних фрагментів, частки за кластерами) із якісною інтерпретацією (які мовленнєві акти домінують, як вони керують емоційним ритмом сцени та читацькою увагою).

2.1. Загальна характеристика творчості Джулії Квін та серії книг «Бріджертони»

Серія романів Дж. Квін про родину Бріджертонів вибудовує впізнаваний, але навмисно «припіднесений» образ доби Регентства, де шлюбний ринок, салонні ритуали, обмін епістолярними плітками та суворий кодекс «тона» функціонують як культурні механізми регулювання соціальних зв’язків і гендерних ролей.

Письменниця послідовно формулює творчу установку на поєднання історичної дистанції з емоційною сучасністю персонажів: за її словами, «період Регентства перебуває у справжній “солодкій точці”: він достатньо віддалений у минулому, щоби ми дозволили собі казковість, але водночас достатньо “сучасний”, аби герої могли думати й діяти в спосіб, фундаментально нам знайомий» [31]. Такий баланс породжує подвійний

реєстр оповіді: з одного боку – ретельно вибудувану систему культурних реалій (шлюбний сезон, дебюти дебютанток, посаг, опікунство, дуелі, «музикалі»), з другого – чітко марковані сучасні сенси взаємної поваги, емоційної грамотності та партнерства у стосунках [32; 44]. Ключовий наративний прийом – анонімна колонка леді Вістлдаун – виник як елегантне рішення експозиції: «я намагалася уникнути грубого інформаційного “зливу”… а якщо в мене є газетярка, то її буквальна робота – подавати інформацію» [31]. Саме завдяки цьому прийому історична подробиця й соціальний коментар переходять у тканину тексту природно й економно, а в екранізації – перетворюються на виразний надкадровий голос, що структурує репутаційні ризики та соціальні санкції [25; 27–29; 33].

Лексика романів системно фіксує інститути аристократичної Англії початку XIX століття: титули (дука, віконт, лорд/леді), офіційно–ритуальні формули звертання, топоніміку світського життя (Мейфейр, Гайд–парк, Обрі–Голл), назви подієвих жанрів (бал, музикаль, «ранкові візити») і внутрішні терміни «тона» (season, courtship, chaperone, debut) [35; 36; 38–41]. Окремий тематичний шар «медійності» – щоденники, листи, запрошення, оголошення та, власне, «газета» леді Вістлдаун – творить «текст у тексті», надаючи соціальному життю семіотичного виміру, а також пояснює, чому цитати зі світу «Бріджертонів» легко виходять у публічний обіг поза текстом [42; 43]. Редакційні огляди підкреслюють цей ефект: серія «поєднує романтику, історію й суспільні норми», пропонуючи «легке, плинне» читання та впізнавані мовні формули, що переходять у культурну пам’ять читача [32].

Поруч із історичною стилізацією Квін свідомо тримає живий, іронічний розмовний регістр: швидкі репліки–випади, мовні ігри, обігрування тропів

«rake»/»синя панчоха», паронімічні дотепи, гіперболи – усе це вибудовує динаміку бентеру й інтимної напруги в діалогах [40; 41]. На рівні синтаксису превалюють короткореплікові обміни з парцеляцією і риторичними питаннями, тоді як панорамні описи тримаються на розлогих періодах і ритмічних переліках, моделюючи «ритуальну повільність» світського простору [35; 38–41]. Вільна непряма мова забезпечує тонку стилізацію внутрішніх монологів героїв у моментах саморефлексії щодо обов'язку, честі чи страху – особливо в тих томах, де травма, репутація або класові межі виносяться на поверхню сюжету [35; 38; 40; 41].

Серійність для Квін – не просте множення сюжетних пар, а принцип «перемикання фокусу» в межах родини, коли другорядні фігури одного тому стають центральними в наступному, створюючи мережу мотивів, ремінісценцій і сімейних жартів [39; 44]. Письменниця наголошує на етиці героїв і «романтичній угоді» як соціальному контракті: сучасні любовні романи мають право вимагати поваги, згоди та партнерства – і саме це робить історичну рамку релевантною сьогодні [31; 44]. У публічному просторі та фан–обговореннях цю етику підсилює цитатна культура екранізацій: короткі, «меметичні» формули («I burn for you», «You are the bane of my existence…», «Just keep looking at me. No one else matters») структурують емоційні піки та перекочовують у промови, пости, весільні клятви [20; 24; 25; 30]. Великі добірки найкращих реплік підтверджують, що «мовоцентричність» – свідомий інструмент впливу: «діалоги – і навіть погляд – можуть бути так само захопливими, як дія» [25]; від сценарних афоризмів до «пікап–лайнерів» для повсякденного вжитку – цей матеріал циркулює в медіа й повсякденній комунікації [20; 23; 24; 25; 30].

У площині адаптації книжкова поетика підтексту та дотепу перекладена в поетику афористичної декларації й наративного voice–over, придатних до серіального темпу та «цитатної» циркуляції у фан–просторі [27–29; 33]. Сезони Netflix цілеспрямовано фокусують увагу на окремих шлюбних сюжетах (Дафна/Саймон – S1; Ентоні/Кейт – S2; Колін/Пенелопа – S3), при цьому вербальні маркери культурних реалій – титул, репутація, честь, згода, пристрасть, материнський арбітраж – залишаються стабільним «навігаційним набором» для глядача [27–30; 33]. Репліки королівського двору (напр., метафорика «діаманту сезону») легітимують економіку дефіциту й ієрархізацію жіночої «видатності», тоді як іронічні коментарі леді Вістлдаун підважують ритуали та демонструють, як публічний дискурс переписує приватні історії [25; 27; 28; 33]. Розлогі збірники реплік (Parade; Collider; Screen Rant; CBR; Sarah Scoop) фіксують канонічні вислови кожного сезону й документують шлях від кадру до меметики [20; 21; 22; 24; 25; 30].

Позатекстові довідкові та авторські ресурси дозволяють узгодити «світ франшизи»: офіційні сторінки серії та окремих видань (HarperCollins, Avon) деталізують книжковий корпус, спінофи й альбоми цитат, у яких леді Вістлдаун «редагує» персонажів у форматі 360°–портретів [39; 42; 43]. Таке видання не просто архівує дотепи – воно канонізує мовні формули як етичні маркери характерів і соціальних норм «тона», роблячи їх інструментами культурної грамотності для читача/глядача [42; 43]. Публіцистичні рейтинги романів (People.com) задають ще одну вісь інтерпретації: порівняльну, де акценти зміщуються від інституцій і травми до партнерства та самоприйняття, – що добре резонує з екранною динамікою S1–S3 [44].

Розглядаючи культурні реалії через лексико–синтаксичну оптику окремих томів і їхніх екранізаційних відповідників, у The Duke and I (2000) пріоритет мають слова й формули двірцево–шлюбної економіки (court, proposal, dowry, eligible), між якими ритмічно «іскрить» розмовний шар дотепних реплік Дафни та Саймона; саме поєднання «офіційної» титулатури й інтимної лексики кохання задає подвійний регістр: протокол і пристрасть, де перше дисциплінує друге, а друге випробовує перше [40]. Синтаксис діалогів короткорепліковий, із парцеляцією та імпліцитними натяками, що імітують «флірт–рапід» і водночас підкреслюють владну дію норм суспільного «глядача», втіленого у всевидячому оці леді Вістлдаун; авторка прямо пояснює, що ввела цей голос як інструмент економного введення інформації без «інфо–дампу», фактично «делегувавши» експозицію газетярці, для якої «подати відомості – це пряма робота» [31]. Із цього походить і характерна інтонація оцінювання та санкції, що у прозі проявляється епістолярними вставками й афористичністю, а на екрані – кульмінаційними voice–over, які рамкують подію як соціальний факт [42; 43; 27].

У The Viscount Who Loved Me (2000) антагоністично–ігрова модель «вороги – коханці» породжує лексичні поля змагання й контролю (rake, reputation, duty, hazard, pall–mall) та «тілесно–афективну» лексику страху й уразливості, що у внутрішніх монологах вербалізується розлогими періодами; на екрані цей етичний нерв конденсується в афоризми, які стали культурними маркерами: «You are the bane of my existence and the object of all my desires» і «Just keep looking at me. No one else matters» – формули, що одночасно естетизують потяг і нормалізують партнерську зосередженість/згоду у ситуації публічної близькості [28; 30]. Саме цими мовними вузлами серіал

«підтягує» регентську поетику до сучасної етики згоди: директиви підтримки та самовикриття замінюють декоративну патетику [28; 30].

Romancing Mister Bridgerton (2002) лексично зміщує акцент до медіа–культури: друк, псевдонім, колонка, наклад, «викриття»; з’являється ідіолект подорожнього письма Коліна та метамова Вістлдаун – риторичні запитання, афористичні резюме, салонні перифрази, – що втілює «суспільство як текст», де опис творить статус не гірше за кров і статок [38; 39; 42]. На серіальному боці той самий принцип озвучується максимально прямо: «A diamond is precious precisely because it is rare» – королівська формула легітимації жіночої «винятковості», а слідом іронічне «Why settle for a Duke when one can have a Prince?» – салонна логіка конвертації почуття в титул; обидві репліки працюють як перформативи, які в момент виголошення виробляють порядок речей і навчають глядача читати ритуал сезону [25]. Показово, що Вістлдаун у наступному сезоні сама підважує цей ритуал: «Is the entire practice of naming a diamond not, well, rather ridiculous?» – і цим переводить норму в площину публічної дискусії, повертаючи аудиторії право на критичний погляд [28].

On the Way to the Wedding (2006) прискорює і синтаксис, і фабулу: короткі, динамічні речення та монтажні перетини сцен (перегони до церкви, спроба зірвати шлюб) вербалізують романтичну імпульсивність Ґреґорі; паралельно активується лексикон шантажу/честі/родової репутації – мовні інструменти тиску, що демонструють, як інституційна економіка шлюбу дисциплінує афект [36; 32]. Позасюжетні «вузли» серії – музикалі Смайт–Смітів – є маркерами «тона» як спільноти: сталі жарти–ритуали, що систематично «приземляють» високу риторику честі й союзу в комфортний

домашній комізм; це впізнавана соціальна сцена, де комічний жанр утримує напругу ієрархій у межах «керованої» емоційності [26].

Серіалізація посилює афористичну «цитатність» реалій, роблячи їх переносними з екрана у повсякденний дискурс глядачів. Емоційно–ціннісні норми кристалізуються у впізнаваних рядках: «I burn for you» – акустичний знак романтичного абсолюту, що в різних конфігураціях резонує між парами, зокрема як точка переходу від флірту до визнання [25; 28]; «My every thought is you» – стисла формула тотальної залученості, яка в третьому сезоні слугує вербальним «якорем» для повільної історії Коліна та Пенелопи [29; 30]; «True love is when the rest of the world goes quiet» – етика уразливості, якою серіал легітимує право на «тишу вдвох» усупереч гулу «тона» [20]. Усі три приклади показують, як культурні реалії інтимності виходять за межі декору, перетворюючись на соціально корисні мовні інструменти – від весільних клятв до щоденних практик підтримки [23; 25].

Шлюбно–світські інститути й ієрархії титулів у серіальному дискурсі вербалізуються через економіку дефіциту, санкцій і назв: «Color, clarity, carat, cut» – королівська семіотика оцінювання, де публічне найменування діаманту сезону одночасно підвищує і репутаційні ризики «згоряння» видатної леді; відповідну логіку оприявнює і максима Вістлдаун «The brighter a lady shines, the faster she may burn», яка працює як правило балансу між славою і ганьбою [21; 25]. Унаслідок такої вербалізації глядач отримує «граматику репутації», в якій кожен мовний акт – комплімент, оголошення, зауважа – має вагу соціальної дії [21; 25; 33].

Гендерна агентивність подається в парі голосів – бунтівної Елоїз і етично рішучої Кейт – і в репліках, що підмінюють протокол правом: «It should

not be a luxury, but a right to choose, to fight for the family that you want» – проговорена норма вибору у межах інституції шлюбу; «I take issue with any man who views women merely as chattels and breeding stock» – радикальний контрдискурс об'єктивації, який серіал безпосередньо адресує сучасній аудиторії [25; 28]. В обох випадках короткі, добре цитовані формули не лише описують умови доби, а й етично їх переозначують, витягаючи з регентської декорації ресурс сучасної рівності [24; 30].

Родинно–побутова сфера вербалізована педагогікою ніжності та «м'якого арбітражу» Вайолет: «You cannot show someone your best without allowing them to see your worst» – максимою, що унаочнює культуру вразливості як норму близькості, тоді як наратив Queen Charlotte дає інший регістр інституційної мови – жорсткий, телеграфний, але етично прозорий: «Because marriage is already difficult», «Let him be mad if mad is what he needs», – де шлюб, влада і турбота не розводяться по різних «мовах», а зводяться в одну лінію рішень, відповідальності й співчуття [33; 25]. Водночас матеріальна культура озвучується «тілом» моди: «Whalebone, Brother. The bones of whales died, so I could look like this…» – фраза, яка робить ціну краси дотичною, змушуючи відчути дисципліну тіла під елегантністю корсетних силуетів [33].

Синхронно з цим міжмедійні паратексти – читацькі есеї та інтерв'ю – допомагають прецизійно локалізувати авторські настанови. Огляд Reading on Clouds підкреслює «легкість і дотепність» при послідовній турботі про жіночий голос – ключ до балансу між історичною стилізацією і сучасною емоційною грамотою [32], тоді як інтерв'ю з Джулією Квін у The Novelry артикулює «солодку точку» Регентства: достатню історичну дистанцію для

казковості і достатню близькість для впізнаваних сучасних емоційних сценаріїв [31]. Власне ця подвійність пояснює, чому афористичні формули світу «Бріджертонів» так легко мігрують до добірок «найкращих цитат» у мас–медіа й далі – у мовні практики аудиторії [20].

У ширшому культурному горизонті Дж. Квін послідовно артикулює «навчальну» функцію любовного роману як моделі емоційно зрілих стосунків: авторка прямо пояснює, що обирає добу Регентства саме як «sweet spot» – достатньо віддалену, аби дозволити собі казковість, але водночас «modern enough», щоб герої «думали й діяли в спосіб, фундаментально нам знайомий» [31]. Ця установка переходить у конкретні лексико–синтаксичні рішення, де етикет і ритуал перестають бути декорацією й працюють як «мовні інструменти» критичної розмови про владу, гендер, клас, публічність і приватність. У прозі це забезпечує, зокрема, медіацію погляду через колонку леді Вістлдаун: за словами Квін, оповідачка–пліткарка з'явилася як елегантний спосіб «уникнути інфо–дампу», адже «для газетярки подання інформації – буквальна робота» [31]; внаслідок цього такі реалії, як «season», «debut», «list», «dowry», титулатура й світський протокол, закріплюються у впізнаваних формульних репліках, що дисциплінують і водночас випробовують інтимність [40; 41; 38]. На екрані ця мовна економія ще виразніша: норми «тона» артикулюються королівськими та нараторськими перформативами – «A diamond is precious precisely because it is rare» задає економіку дефіциту жіночої «винятковості» [25], «The brighter a lady shines, the faster she may burn» формулює ризики видимості як правило репутаційної гри [25], а іронічне «Is the entire practice of naming a diamond not, well, rather ridiculous?» повертає аудиторії право на критичні застереження всередині

самої системи [28]. Гендерний вимір проговорюється в коротких, легко цитованих ціннісних тезах: «It should not be a luxury, but a right to choose, to fight for the family that you want» – лінгвістично переформатовує «шлюб за домовленістю» у простір вибору [25], тоді як «I take issue with any man who views women merely as chattels and breeding stock» демонтує патерни об'єктивації історичної доби сучасною правовою лексикою [28]. Емоційна норма інтимності кристалізується у стислих експресивах, які працюють як етичні маркери близькості: «I burn for you» – знак романтичного абсолюту, що легітимує право на афект як чесноту [25]; «You are the bane of my existence and the object of all my desires» – формула напруги «вороги – коханці», яка робить видимою тілесність і водночас рамкує її взаємною увагою [28; 20]; «My every thought is you» – синтаксично проста, але прагматично сильна декларація нерозривної залученості [29; 30]. Саме через таку афористичну вербалізацію культурних реалій – від титулів і ритуалів до практик згоди, репутаційного нагляду та «права на вибір» – «Бріджертони» переводять історичний матеріал у «працюючу граматику» сучасної етики взаємин: читач/глядач отримує готові мовні інструменти для розпізнавання влади опису, меж видимості, правил залицяння і партнерства, а також для переозначення приватного досвіду – від книжкових етикетних формул «court / proposal / dowry / eligible» до серіальних перформативів королівського й нараторського голосів [40; 41; 31; 25; 28]. У цьому сенсі лексико–синтаксичні стратегії серії не просто експонують «коди епохи», а впорядковують способи говорити про владу, гендер, клас і приватність так, щоб ці розмови були інтуїтивно зрозумілими й емоційно корисними для читача/глядача XXI століття.

2.2. Вербальна репрезентація культурних реалійу книгах Джулії Квін

Вербальні маркери культурних реалій у добірці романів Джулії Квін працюють як «сигнали середовища», що одночасно моделюють простір доби Регентства та керують читацькими очікуваннями щодо норм, ролей і ритуалів. На рівні лінгвокультурної типології вони стабільно групуються у кілька смислових полів: шлюбно–світські інститути (етикет балів, шлюбний ринок, примогенітурні обов'язки), родинно–побутові практики (материнська влада, братерська ієрархія, домашній побут), класово–станові відносини (пан/слуга, стигматизація позашлюбного походження, заборона мезальянсів), медіа та комунікація (анонімна колонка, щоденники, чутки як соціальний капітал), дозвілля та матеріальна культура (ігри, аксесуари, квіти, «модерні» кухонні прилади), а також емоційно–ціннісні норми (честь, обітниці, фаталізм, «право на почуття»). У мовній тканині романів ці групи не існують ізольовано; проте кожна сцена має домінантний маркер, що «вмикає» відповідний культурний код.

У The Duke and I домінує родинно–побутова оптика, у якій материнська постать виступає арбітром і водночас «м'яким регулятором» соціальної поведінки. Класичним прикладом є репліки: *«Mother, I am trying to have a conversation with the duke»* та *«Fine, then. Anthony, be quiet»* – у них закріплено реалію «матріарх як координатор сімейного порядку» [35]. Такі висловлювання роблять видимим баланс між приватним і публічним, оскільки материнська влада керує навіть найінтимнішими ситуаціями, водночас залишаючись легітимною для всіх членів родини. В іншому сюжетному полі – шлюбно–світських практик – працюють репліки на кшталт: *«You're not*

supposed to be so obvious», «He'll figure out that you like him», «Didn't you just tell me you promised a dance to Prudence Featherington?» [27]. Тут лексеми *dance*, *promise*, *like* позначають соціальні дії, які водночас функціонують як інституційно регламентовані кроки ритуалу. Матеріальна культура іронічно виводиться на передній план через деталі статусних аксесуарів: *«I'm going peruse it… pull out my quizzing glass–» / «You don't have a quizzing glass»* [20]. Цей «quizzing glass» стає одночасно маркером класової приналежності та ігровим елементом соціальної комунікації. До цього додається «побутова модерність»: опис кухонного приладдя як *«a rather modern–looking contraption that Cook had purchased earlier in the year»* та діалог *«Do you know how to work this?» – «No idea. You?»* [36], що виразно фіксує ієрархію «панство – служба». Водночас емоційно–ціннісний пласт твору тримає високу романтичну рамку: *«He loved her. He worshipped her. He'd walk across fire for her.»* [34]. Тут гіперболізація не лише стилістичний прийом, а й механізм закріплення нормативної моделі «ідеального почуття» в культурі.

У The Viscount Who Loved Me фокус переноситься на емоційно–ціннісні норми та інституцію шлюбу. Лейтмотивом стають поняття честі, страху, династичного обов'язку. Вислів *«A man with honour… is the one, dear reader, to which young ladies should flock»* [41] демонструє, як поняття честі конструюється як головний критерій шлюбної придатності. Інший приклад – *«He had a dynastic responsibility to be fruitful and multiply»* [40] – робить очевидним примогенітурний імператив, який лягає на плечі аристократичного чоловіка. Водночас сцени дозвілля набувають символічної ваги: фраза *«Bad sportsmanship is a requirement in Bridgerton Pall Mall»* [22] показує, що навіть у грі відтворюються культурні моделі поведінки, а вислів *«no one had ever*

brought her flowers before» [30] ілюструє, як матеріальні жести кодуються як знаки емоційних стосунків. Особливу вагу має рефлексія на страх і вразливість: *«Sometimes there are reasons for our fears… something we feel in our bones»* [21]. Це вже не індивідуальна, а культурно прийнята форма визнання права на слабкість. У дискусії між любов'ю і раціональністю ключовою стає репліка *«He saw no reason why love should be an involuntary thing»* [35], яка відображає тогочасну соціальну дилему: чи є шлюб радше розрахунком, чи почуттям. Публічний дискурс у романі підтримується через метакоментар Lady Whistledown: *«there are rakes, and there are Rakes»* [42], що віддзеркалює «зовнішній голос культури», котрий дисциплінує й інструктує суспільство.

У An Offer From a Gentleman виразно актуалізується класово–станова реальність. Репліка *«She is nothing but a whore, her mother was a whore…»* [35] прямо фіксує стигматизацію походження, підкреслюючи, що соціальний бар'єр вибудовується не лише майновим, а й символічним капіталом. Побутові деталі – *«Her hand tightened around the handle of the serving spoon»*, *«It was cold… scurrying noise…»* [38] – мовно закріплюють простір служниці, відділений від світу балів та салонів. Ключові висловлювання *«You can't marry her»* і *«If you run… I will catch you»* [39] демонструють інституційну заборону мезальянсів і ту приховану «мораль насильства», якою клас відтворює власну цілісність. Маскарадна сцена з фразою *«Tonight I am transformed, tomorrow I shall disappear»* [37] моделює соціальну мобільність через тимчасову ідентичність, тоді як роль Lady Whistledown проявляється як «медіа–посередництво» – *«If one read [Lady Whistledown's] often enough, one could almost feel a part of London society without actually attending any balls»* [42]. Тут друковане слово виступає як канал соціальної участі для маргіналізованих.

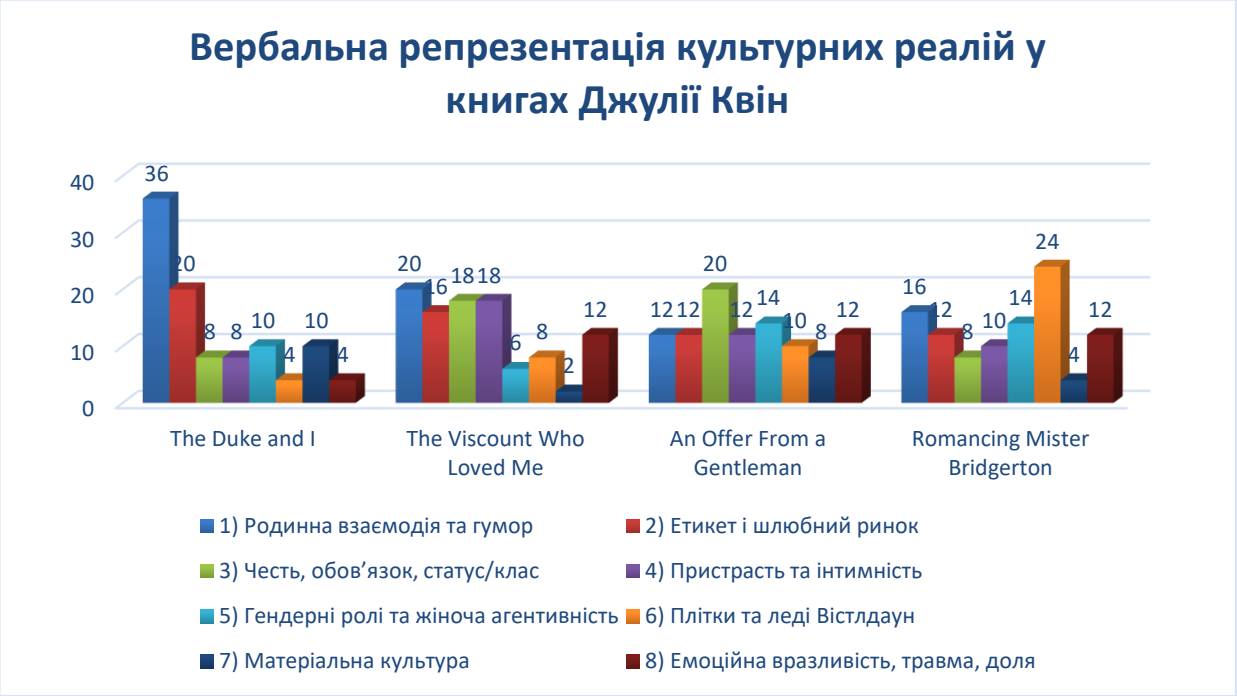
Нарешті, діалоги на кшталт *«Let me drive», «You'll stay», «What are you up to?»* [24] демонструють поступове проривання жіночої агентивності в «чоловічі сфери», навіть якщо система негайно її обмежує. Водночас репліки *«I just can't live without you», «There was only one [woman]»* [25] переводять конфлікт у площину ідеї «єдиного кохання», яка протиставляється становому примусу і виводиться як вища моральна категорія.

Romancing Mister Bridgerton вибудовує модель «суспільства як тексту», де статус і влада не лише спадкуються або демонструються – їх насамперед записують, описують і переописують. Саме тому у романі домінують медіальні дії: писати, друкувати, описувати, підписуватися, викривати. Репліка Пенелопи *«No one knows as well as I how much nonsense is printed in books»* підриває авторитет друкованого слова, але водночас визнає його силу: текст може бути «дурницею», та саме текст формує колективні уявлення [38]. Дзеркально Колін фіксує владу зовнішнього наративу над «Я»: *«Have you noticed how [Lady Whistledown] describes me?»* – тут в один жест поєднано естетичний портрет і соціальну інвентаризацію; «опис» стає актом влади, що конструює образ особи у «тоні» [38]. Третій показовий вузол – сцени розслідування авторства колонки, де сама комунікація видана за соціальний ритуал: *«Miss Featherington!… you haven't told me who you suspect»* – колективна цікавість, «розслідування» і підозра легітимують чутки як механізм циркуляції влади [38]. Кожна з цих реплік нагадує: хто контролює розповідь, той контролює й символічний капітал репутації (цей принцип послідовно артикульовано і в авторському коментарі про генезу леді Вістлдаун як «інструмента подачі інформації» [31]).

На рівні інтимної, «домашньої» мови роман демонстративно легалізує побутову щирість та право на недосконалість. Обмін короткими репліками *«Do I look like a mess?» – «But you're my mess»* кодує партнерство як прийняття «несиметричного», неполірованого Я – любов не «очищує» хаос, а дає йому місце в стосунках [38]. Так само афористично механіку дрібних радощів і сімейної комічності відбивають двослівні «пелюстки» на кшталт *«Biscuits. Are.»* – мінімалізм синтаксису перетворює смаколик на знак близькості та внутрішнього жарту [38]. Жіноча суб'єктність – не декларація, а жест і траєкторія руху: *«she swept out of the room», «the most splendid exit of her existence»*; саме вихід, постава, керування поглядами залу і дверним порогом стають семіотичною дією видимості [38]. Цю ж лінію озвучують і метамовні формули самоусвідомлення: *«Isn't it nice… to discover that we're not exactly what we thought we were?»* – право переописати себе в тексті, всупереч «чужим» описам [38]. Шлюбно–світські механіки в цьому томі не зникають (материнські підказки щодо «водяних фарб» як соціально безпечної жіночої практики, танець як інструмент видимості), але вони підпорядковуються дискурсивній логіці: не «танцюєш добре» – а «описано добре»; не «маєш талант» – а «маєш текст» про талант [32; 42]. Власне, Romancing Mister Bridgerton найпослідовніше робить видимою ідею: соціальна реальність – це мережа описів; авторство – це влада визначень; а жіночий голос (анонімний чи під власним іменем) – це інструмент соціальної дії [38; 42].

Наочно можемо проглянути співвіднесеність культурних реалій в книгах на рис. 1.

Рис. 1.Вербальна репрезентація культурних реалій у книгах Джулії Квін: кількісно-якісний зріз (n = 50 прикладів на книгу)

Порівняльний зріз чітко показує, що кожен том серії має власну домінантну «культурну оптику», впізнавану за повторюваними лексемами, синтаксичними ходами та ролями оповіді. У **The Duke and I** ядро становлять родина, етикет і побутова модерність: типові вербальні вузли – звертання та імперативи материнського арбітражу (*«Mother…»; «Anthony, be quiet»*), регламент залицяння (*dance, promise, list, season*), іронічні статусні аксесуари (*quizzing glass*), а також сцени «модерної» кухні з *«a rather modern–looking contraption»* і безпорадністю леді перед технікою (*«Do you know how to work this?» – «No idea. You?»*) [40; 36; 20]. У **The Viscount Who Loved Me** тональність зміщується до честі, страху/волі, публічного коментаря «авторки» та ритуалів дозвілля: дискурс честі і примогенітури (*«A man with honour…»*; *«dynastic responsibility»*), артикуляція права на вразливість (*«something we feel*

in our bones»), ігорний код *pall–mall* і «квіти як мова почуттів», а також типологія чоловічих ролей у колонці (*«there are rakes, and there are Rakes»*) – усе це формує етичний регістр партнерства замість суто ритуального [41; 30; 42]. **An Offer From a Gentleman** виносить на перший план клас і працю як умови любові: лексеми *servant/serving spoon*, *dress/cottage*, «холод» і «комірчина», стигма походження (*illegitimacy*), інституційне *«You can't marry her»*, жорсткі директиви влади (*«If you run, I will catch you»*), натомість маскарад і читання колонки як канали тимчасової мобільності та «участі на відстані» [35; 38–39; 42]. У **Romancing Mister Bridgerton** домінує медіа–режим суспільства та автентичність як контрнаратив: поля *paper/describe/suspect/write* (писати – бути; описувати – володіти), «повільна» інтимна мова прийняття (*«you're my mess»*), автоопис і «величний вихід» як тілесна граматика суб'єктності [38]. Сукупно ключові маркери серії легко атрибутуються до відповідних реалій і повторенням «упізнаються» читачем як сигнали культурного світу: *dance/promise/list/season*; *honour/duty/fear/rake*; *servant/dress/cottage/illegitimacy*; *paper/describe/suspect/write*; *pall–mall/flowers/quizzing glass*; *mother/sister/brother/kitchen* [32; 35; 38; 40–42; 44].

Декілька промовистих, текстово точних ілюстрацій, що підсилюють ці висновки. У «книжці про суспільство як текст» (RMB) спалахує самоіронічна метамова: *«No one knows as well as I how much nonsense is printed in books»* – пряме відсилання до того, що друк створює ілюзію знання, яку героїня вміє експлуатувати та розвінчувати [38]. Момент інтимної «недосконалої» автентичності: *«Do I look like a mess?» – «But you're my mess»* – синтаксично компактний, але прагматично «зв'язуючий» (комплімент–прийняття, що розгортає довіру) [38]. Ритуалізований вихід як акт самопред'явлення: *«the*

most splendid exit of her existence» – вислів фіксує, що видимість у «тоні» конструюється не лише словами, а й керуванням сценою, темпом, тілом [38]. Для **The Duke and I** показові *«I'm going… pull out my quizzing glass–» / «You don't have a quizzing glass»* – жартова сцена «фальшивого» статусу, де аксесуар визначає «оптику» класу [20], а також кухонний епізод з *«a rather modern–looking contraption»* [36]. **The Viscount Who Loved Me** дає афористичні опори етики: *«A man with honour… is the one… to which young ladies should flock»* [41]; контрвага – дозволеність страху: *«…something we feel in our bones»* [21]. **An Offer From a Gentleman** фіксує класове насилля «мовою холоду й праці»: *«Her hand tightened around the handle of the serving spoon»*; *«It was cold… scurrying noise…»* [38], а також інституційні заборони *«You can't marry her»* [39] і маскарадну мобільність *«Tonight I am transformed, tomorrow I shall disappear»* [37].

Ця система повторюваних вербальних вузлів підтримана і вторинними коментарями та довідниками всесвіту Бриджертонів, що канонізують «мовні правила гри»: добірки «найкращих цитат» і популярні огляди фіксують як саме афористика переходить у суспільний обіг (напр., *«92 Best Bridgerton Quotes…»*; *«10 Best 'Bridgerton' Quotes»*) [25; 20], а *The Wit and Wisdom of Bridgerton* кодифікує «вислови та настанови» леді Вістлдаун як офіційний довідник цінностей і голосів серії [42–43]. Паралельно інтерв'ю Джулії Квін пояснює «механіку» поєднання історичної дистанції з сучасною емоційною зрозумілістю та походження леді Вістлдаун як засобу елегантної експозиції – *«if I had a gossip columnist, it was her literal job to dump info»* [31]. Нарешті, читацькі та критичні огляди підтверджують: серія «тримаються» на поєднанні

романтики, норм і медійності, що дає «інший ракурс» на регентську Англію, але у легкому, «цитатному» читанні [32].

У межах дослідження було сформовано цільову вибірку обсягом 200 прикладів культурних реалій із романів Джулії Квін, по 50 фрагментів із кожної книги. Зазначена вибірка винесена у Додаток А, де представлено повні цитати з романів та їх короткий контекстуальний коментар.

Методично відсоткове відображення здійснено шляхом контент–аналізу відібраних фрагментів. Кожен приклад кодувався за домінантною категорією культурної реалії: у разі наявності кількох можливих маркерів за основу брався смислово провідний. Таким чином, отримані частки репрезентують структурний розподіл домінантних культурних реалій у текстовому корпусі вибірки для кожної книги.

Узагальнені результати цього аналізу подано у таблиці 2.2.1.

Таблиця 2.2.1.

Розподіл культурних реалій за тематичними групами у романах Джулії Квін

Книга	**Шлюбно–світські інститути**	**Родинно–побутові практики**	**Класово–станові відносини**	**Медіа та комунікація**	**Дозвілля й матеріальна культура**	**Емоційно–ціннісні норми**
The Duke and I	30 %	40 %	5 %	5 %	10 %	10 %
The Viscount Who Loved Me	25 %	10 %	5 %	5 %	15 %	40 %

An Offer From a Gentleman	15 %	10 %	50 %	5 %	10 %	10 %
Romancing Mister Bridgerton	20 %	10 %	5 %	35 %	10 %	20 %

Ці відсотки показують не «абсолютну» частоту реалій у повних текстах, а структурну вагу кожної групи у комунікативній поверхні наданої емпіричної вибірки. Так, у The Duke and I найбільше фрагментів з родинно–побутовими маркерами («Mother…», «Anthony… be quiet», «cold milk…»; іронія довкола quizzing glass і кухонної плити), тоді як у The Viscount Who Loved Me переважають емоційно–ціннісні формули («I burn for you», «A man with honour…», «You can’t die, Kate»), що вигідно контрастують із легким регістром дозвілля (pall–mall, flowers) і створюють подвійний ритм «ритуал – почуття». An Offer From a Gentleman закономірно «важчає» класом (serving spoon, комірчина, «You can't marry her»), тоді як Romancing Mister Bridgerton «медійнішає»: підвищена щільність згадок про опис, друк, чутки, «авторську» оптику леді Вістлдаун формує комунікативне ядро роману.

Поглиблений аналіз дозволив не лише кількісно зафіксувати присутність культурних реалій у романах Джулії Квін, а й простежити їхню якісну семантику. Якщо у таблиці 2.2.1 було подано загальний розподіл культурних реалій за основними тематичними групами, то у наступній таблиці 2.2.2 ми деталізуємо цей матеріал, розкриваючи ключові вербальні маркери, їхню функцію в культурній моделі доби Регентства та підкріплюючи аналіз репрезентативними прикладами з кожного роману.

Таблиця 2.2.2.

Класифікація та функції культурних реалій у романах Джулії Квін (на основі вибірки прикладів)

Книга	**Категорія культурної реалії**	**Ключові вербальні маркери**	**Функція в культурній моделі доби**
The Duke and I	Родинно–побутові практики	Mother, Anthony, dear sis; братерські прізвиська й дражнилки	Материнський арбітраж, ієрархія братів/сестер, «велика родина» як осередок норм
	Шлюбно–світські інститути	dance, list, conversation with the duke; обережність у «видимості» симпатії	Регламентація залицяння, «ринок» дебютанток, коректна публічна поведінка
	Дозвілля й матеріальна культура	quizzing glass; modern–looking contraption; cold milk	Соціальні аксесуари статусу; побутова «модерність» кухні; дрібні задоволення
	Емоційно–ціннісні норми	He loved her. He worshipped her…; kiss as language	Ідеалізація подружньої відданості; фізична близькість як мова почуттів
The Viscount Who Loved Me	Емоційно–ціннісні норми	I burn for you; I love you, Kate; fear, last hour	Сакралізація зізнання; легітимація вразливості й страху; любов як етика
	Шлюбно–світські інститути	honour; Ambitious Mamas; dynastic responsibility	Критерії «належного» чоловіка; материнські

			стратегії; тиск примогенітури
	Дозвілля й матеріальна культура	Pall Mall; flowers	Ритуали родинного дозвілля; матеріальні жести як коди залицяння
	Медіа/коментар спільноти	This Author… rakes vs Rakes	Метамова «тона», суспільна типологія чоловічих ролей
An Offer From a Gentleman	Класово–станові відносини	serving spoon; комірчина/холод/мишеня; illegitimacy insult; You can't marry her	Видимість праці та злиденності; стигма походження; інституційна заборона мезальянсу
	Медіа й соціальна мобільність	Lady Whistledown's Papers; маскарад «Tonight I am transformed…»	Друк як доступ до «тона» на відстані; перформативна зміна статусу
	Гендерні ролі/агентивність	Let me drive; You'll stay; If you run, I will catch you	Жіноча ініціатива vs чоловіча регламентація; напруга згоди/влади
	Емоційно–ціннісні норми	I just can't live without you; There was only one	Ідея «єдиного кохання» як контраргумент становим бар'єрам
Romancing Mister Bridgerton	Медіа та комунікація	nonsense is printed; describes me; suspect; secrets	Дискурсивний контроль репутації; скандал як соціальний ресурс

	Родинно–побутові й світські практики	maternal prompting; dancing as display	Материнське «режисування» бесід; танець як видимість на «ринку»
	Емоційно–ціннісні норми	vow/“until death do us part”; my mess; slow–burn timeline	Шлюб як сакральний контракт; прийняття недосконалості; тривале визрівання почуттів
	Дозвілля/повсякденність	biscuits; family food humor	Повсякденні «низькі» насолоди як антидот пафосу «тона»
	Саморефлексія/ідентичність	not exactly what we thought we were; on–the–shelf spinster	Переосмислення Я; видимість «старої діви» як соціальна роль

Таким чином, таблиця 2.2.2 виступає **якісною інтерпретаційною матрицею**, що демонструє, як окремі вислови героїв і авторські ремарки вербалізують норми, цінності та практики доби, формуючи лінгвокультурний простір романів Джулії Квін.

У підсумку вербальна репрезентація культурних реалій у романах Квін тримається на повторюваних, легко упізнаваних мовних вузлах – етикетних формулах, професіонімах і титулатурі, лексемах дозвілля та побуту, дискурсивних інструментах «колонки» – які в сукупності будують «модель світу» доби Регентства, релевантну сучасному читачеві. Саме через цю лінгвокультурну економію – з її домінантами, чергуваннями регістрів і

точними семантичними вказівниками – серія не лише відтворює історичні реалії, а й надає їм етичної й емоційної актуальності.

2.3. Вплив культурних реалій на сприйняттячитачами художнього тексту

Сприйняття художнього тексту читачем формується як взаємодія між очікуваннями аудиторії та «сигнальною системою» твору: мовними індикаторами норм, інституцій, предметних деталей і ритуалів, через які читач «налаштовується» на світ твору. В історичній романістиці такі сигнали виконують три ключові функції: занурюють у «режим» епохи (іммерсія), моделюють ціннісний конфлікт (обов'язок/бажання, стан/особистість) і керують емоційним ритмом читання (чергування напруги, гумору й патосу), задаючи можливі «режими читання» – співпереживання, впізнавання, моральне судження, гру з таємницею. Саме вербальні маркери культурних реалій активують ці режими, оскільки вони не лише описують соціальні коди, а й запускають когнітивні сценарії інтерпретації (пор. ідею «концептуальних метафор» та культурних схем, що структурують сприйняття [17; 18]).

У **The Duke and I** реалії родинно–побутового порядку й шлюбного етикету відразу налаштовують на модель «романтики всередині великої родини». Материнська влада як культурна норма – це не фон, а активний інструмент регуляції: прямі звертання й імперативи *«Mother, I am trying to have a conversation with the duke»*; *«Fine, then. Anthony, be quiet»* створюють образ «матріархального арбітра», що легітимує рамку безпечного куртуазного спілкування [40]. Паралельно шлюбно–світські практики перетворюють читача на «співучасника гри»: танцювальні обіцянки, списки «відповідних»

кандидатів, тактика «невидимості» симпатії, – усе це передано короткими тактичними фразами на кшталт *«Did you bring it?»*, *«You're not supposed to be so obvious»* (ритуалізована комунікація як тренажер читання натяків) [40]. Матеріальна культура працює як «м'яка автентифікація»: іронічний статусний аксесуар *quizzing glass* у дотику з самоіронією (*«I'm going… pull out my quizzing glass–» – «You don't have a quizzing glass»*) позначає видимість/невидимість класу [40], а кухонна сценка з *«a rather modern–looking contraption»* («чи вміємо ми це вмикати?») показує невидиму працю слуг і «побутову модерність» як тендітну компетенцію леді [36]. Емоційно–ціннісну рамку задають гіперболічні формули відданості, що «вкорочують» емоційну дистанцію й пропонують читачеві еталон моральної оцінки вчинків: *«He loved her. He worshipped her. He'd walk across fire for her.»* [40]. Саме така комбінація – материнський арбітраж + протоколи залицяння + дрібна побутова конкретика – створює впізнаваний режим читання «домашньої романтики з іронією», де кожний дрібний мовний знак (звертання, імператив, назва предмета) працює як культурний індекс.

Інакше налаштований емоційний «режим» у **The Viscount Who Loved Me**. Тут культурні реалії честі, примогенітури й страху смерті системно зміщують увагу від «соціальної гри» до етики уразливості. Нормативна формула *«A man with honour… is the one, dear reader, to which young ladies should flock»* закріплює цінність «honour» як головного критерію шлюбної придатності [41], але поруч одразу з'являється примус династичного обов'язку: *«He had a dynastic responsibility to be fruitful and multiply»* – ідеал честі конфліктує з пресом роду, породжуючи у читача подвійний афект осуду/співчуття [41]. Визнання почуттів – від афористичного *«I burn for you»* до сакралізації імені

коханої (*«his name a benediction»*) – легітимують «право на афект» як культурну норму [41], а сцени тривоги за життя/втрати (*«You can't die, Kate»; «When I thought you'd died–»*) переводять читача зі стороннього споглядання у стан емоційної залученості – любов постає не декоративним тропом, а екзистенційною опорою [41]. Ритуали дозвілля та «жести–події» підтримують «дихання» оповіді: *pall–mall* із родинним змаганням (*«Bad sportsmanship is a requirement in Bridgerton Pall Mall»*) і «квіти як мова уваги» (*«no one had ever brought her flowers before»*) поєднують високий патос з теплою буденністю [41]. Особлива вага віддається інтуїції як соціально санкціонованому способу знання: *«Sometimes there are reasons for our fears… something we feel in our bones»* – це прямий сигнал сучасному читачеві, що уразливість і «тілесне знання» не маргінальні, а легітимні у межах норми [41]. Сукупно це створює режим читання «етики уразливості»: честь перевіряється здатністю визнати страх, а любов – готовністю не ховатися за ритуал.

У **An Offer From a Gentleman** на передньому плані – класово–станові реалії й тілесна видимість праці. Лаконічні, «ручні» позначники праці та убогості матеріалізують соціальний бар'єр: *«Her hand tightened around the handle of the serving spoon»*; сенсорна сцена холоду й тісноти *«It was cold… scurrying noise…»* перетворює «стан» на досвід, який тіло несе в кожній дії [35; 38]. Інституційні заборони звучать прямими директивами влади: *«You can't marry her»* – формула, що робить норму насильницькою й оголює механізм самовідтворення класу [39]. Поруч із цим – два компенсаторні канали мобільності: перформатив маскараду *«Tonight I am transformed, tomorrow I shall disappear»* (зміна видимості як тимчасовий «вихід з ролі») [37] і «участь на відстані» через читання леді Вістлдаун, яке дозволяє «відчувати себе

частиною Лондона» без права входу до бальних залів [38]. Риторика інтимності свідомо протиставляє класовій нормі універсалію «єдиного кохання»: *«I just can't live without you»*; *«There was only one [woman]»* – емоційні формули, які у сприйнятті працюють як моральна реституція [35]. Така конфігурація запускає режим читання «критичного співпереживання»: читач не лише «вболіває» за пару, а й звіряє кожен акт соціальної влади з тілесним досвідом героїні.

У **Romancing Mister Bridgerton** домінує модель «суспільства як тексту»: статус і влада не лише демонструються, а насамперед записуються, описуються й переописуються. Саме тому в центрі – медіальні дії (*write/print/describe/suspect*): *«No one knows as well as I how much nonsense is printed in books»* – репліка, що одночасно підриває авторитет друку і засвідчує його силу як виробника реальності [38]. Дзеркально Колін фіксує владу зовнішнього наративу над «Я»: *«Have you noticed how [Lady Whistledown] describes me?»* – «опис» стає актом влади, який конструює образ особи у «тоні» [38]. Соціальна цікавість до авторства колонки легітимує підозру як механізм циркуляції влади: *«Miss Featherington!… you haven't told me who you suspect»* [38]. На рівні інтимної мови текст послідовно легалізує право на недосконалість і дрібні «низькі» радощі: *«Do I look like a mess?» – «But you're my mess»*; мікроафоризм *«Biscuits. Are.»* кодує домашню близькість, спільний гумор і приватну мову пари [38]. Жіноча суб'єктність – це не декларація, а жест/постава: *«she swept out of the room»*; *«the most splendid exit of her existence»* – «вихід» і керування поглядом зали стають семіотичною дією видимості [38]. Ритуали «тона» (материнські підказки про «watercolors», танець як інструмент видимості) підпорядковано дискурсивній логіці: у цій книзі *«хто керує*

розповіддю – керує капіталом репутації» [38; 42]. Режим читання тут – «детектив репутацій» і «повільна автентичність»: ми читаємо текст про те, як тексти творять світ.

Підсумовуючи, різні кластери культурних реалій програмують різні траєкторії рецепції: сімейно–етикетний комплекс **The Duke and I** підтримує довіру і «безпечну романтику» [40; 36]; емоційно–ціннісний профіль **The Viscount Who Loved Me** вчить «етиці уразливості», де честь верифікується здатністю визнавати страх і бажання [41]; класово–становий вузол **An Offer From a Gentleman** переводить читача у морально–політичний регістр співпереживання «знизу» і недовіри до насилля «згори» [35; 39]; медійно–комунікаційна оптика **Romancing Mister Bridgerton** тренує підозру до дискурсів влади і винагороджує увагу до автентичності [38; 42]. Саме завдяки точним вербальним маркерам – афористичним деклараціям, директивам, назвам ритуалів, предметним деталям – текст «заводить» у читача потрібні когнітивно–емоційні сценарії: що помічати, кому вірити, за що співпереживати і де сумніватися. Не випадково позатекстові збірники цитат канонізують ці мовні вузли як «правила гри» світу Бріджертонів [20; 25; 30; 42–43], а авторські пояснення підтверджують їхній функціональний задум: леді Вістлдаун як «механізм елегантного інфо–дампу», що робить норми видимими й вимовними [31; 39].

У **An Offer From a Gentleman** на перший план висуваються класово–станові реалії – праця, бідність, стигма походження, інституційні заборони мезальянсу. Лаконічні побутові позначники на кшталт «Her hand tightened around the handle of the serving spoon» і сенсорний опис тісноти й холоду «It was cold. Really cold…» матеріалізують соціальний бар’єр на рівні відчуттів,

провокуючи в читача моральне обурення і «солідарність знизу» [35]. Цей бар’єр підкріплюється прямими мовленнєвими актами влади («You can't marry her») – директивами, що «творять» заборону в момент вимови [35; 39]. На тлі примусової «фіксації» статусу роман пропонує два противаги: перформативну зміну маски (*«Tonight I am transformed, tomorrow I shall disappear»* – уявний «вихід із ролі») і «соціальну участь на відстані» через читання леді Вістлдаун, яке дозволяє відчувати присутність у «тоні» без права входу до бальних залів («If one read [Lady Whistledown’s] often enough, one could almost feel a part of London society without actually attending any balls») [35; 38]. Паралельно текст виносить на поверхню гендерну агентивність у синтаксично напружених репліках і директивах: «Let me drive», «You'll stay…», «If you run, I will catch you» – короткі, «жорсткі» форми, що змушують порівнювати «правила згоди» у двох часових режимах – історичному й сучасному – і ставити етичні питання про межі контролю й свободи [35]. Кінцевий жест «моральної реституції» закріплено формулою «There was only one [woman]», а також експресивом безумовної залежності «I just can't live without you» – саме ці афористичні елементи завертають сюжет класового спротиву у площину універсальної романтичної справедливості [35; 42].

У **Romancing Mister Bridgerton** культурні реалії медіа й репутації створюють метарівень сприйняття: читач читає текст про те, як тексти творять світ. Сумнів у друкованому («No one knows as well as I how much nonsense is printed in books») і чутливість до чужого «опису» («Have you noticed how [Lady Whistledown] describes me?») фіксують ситуацію, де слово дорівнює соціальному капіталу, а «рамкування» образу – формі влади [38; 42]. Публічна цікавість до «викриття» авторства («Miss Featherington!… you haven't told me

who you suspect») апропріює читача в роль детектива репутацій і розгортає інтерактивну логіку чуток як механізму контролю [38]. На рівні інтимної мови роман послідовно легалізує «низьку» щирість і домашню близькість: «Do I look like a mess?» – «But you're my mess»; мікроафоризм «Biscuits. Are.»; навіть іронічне визнання «I do love my family, but I really just go for the food» знижують естетичну дистанцію, повертаючи блиск «тона» до повсякденних жестів турботи й спільного гумору [38]. Жіноча суб'єктність стає видимою не деклараціями, а жестами й постановками тіла: «she swept out of the room», «the most splendid exit of her existence» – вихід, що «режисує» погляд залу й заявляє право на наратив про себе [38]. Метамовне самопізнання («Isn't it nice… to discover that we're not exactly what we thought we were?») окреслює автентичність як контрнаратив до «описаності» іншими – хто керує розповіддю, той керує капіталом репутації [38; 42]. Показово, що сам інструмент «нормативного коментування» – голос леді Вістлдаун – у корпусі франшизи спеціально задумано як засіб елегантної експозиції норм і фактів, тобто «легальний інфо–дамп», який перетворює правила «тона» на цитатні формули [42–43].

Якщо зіставити чотири «режими читання», стає очевидним: різні кластери реалій програмують різні траєкторії рецепції. У The Duke and I домінують реалії родини та етикету – читач входить у гру «м'якого» контролю і доброзичливого нагляду, де романтика соціально санкціонована (типові імперативи материнського арбітражу *»Mother…»; «Anthony, be quiet» і дрібні знаки ритуалу – *dance, list, promise*) [40; 36; 39]. У The Viscount Who Loved Me пріоритет емоційно–ціннісних норм із домішкою фатуму та честі зміщує фокус до етики уразливості: нормативні формули *honour* і *dynastic*

responsibility сусідять із експресивами на кшталт *«I burn for you»*, тоді як сцени страху/втрати роблять почуття моральною опорою, а не декором [41]. У An Offer From a Gentleman класові реалії морально поляризують світ – «ручна» лексика праці, холоду й приниження (*serving spoon; It was cold; You can't marry her*) підважує «природність» станових меж і заохочує до критичного співпереживання [35]. У Romancing Mister Bridgerton медійність і репутаційність навчають підозріливості до дискурсів влади і винагороджують увагу до автентичності (*nonsense is printed; describes me; suspect; my mess; Biscuits. Are.*) [38; 42]. Важливо, що всі ці ефекти тримаються саме на вербальній формі реалій: короткі імперативи матері, формули честі й династичного обов'язку, лаконічні позначники праці/холоду, метамовні ремарки про друк і «опис» – кожен із цих «мовних вузлів» запускає специфічний когнітивно–емоційний сценарій: впізнати норму, оцінити відхилення, пережити конфлікт, прочитати знак [35; 38; 40; 41]. Тому відмінності у домінуванні груп реалій між романами (див. розподіли й функції у попередньому підрозділі) закономірно корелюють з домінантними «режимами читання»: «сімейна комедія етикету» (The Duke and I) [40], «етика уразливості» (The Viscount Who Loved Me) [41], «мораль класу» (An Offer From a Gentleman) [35], «гра з репутацією» (Romancing Mister Bridgerton) [38]. Сукупно це підтверджує авторську стратегію, закладену в архітектоніці серії: стабільний інваріант цінностей (родина, честь, голос) утримується через повторювані вербальні маркери, а варіативні домінанти кожного тому «переналаштовують» читача на потрібний етичний і емоційний режим [39; 42–43].

Підсумовуючи, культурні реалії у романах Джулії Квін не лише «будують» історичний фон; вони виступають інструментами керування читачем: задають правила гри, змінюють темп емоцій, пропонують точки входу для емпатії й критичного судження. Через це реалії стають не декором, а механізмом впливу – і саме тому аналіз їхніх вербальних маркерів у конкретних книгах Квін (*The Duke and I*; *The Viscount Who Loved Me*; *An Offer From a Gentleman*; *Romancing Mister Bridgerton*) є ключем до пояснення, чому ці тексти так ефективно резонують із сучасною аудиторією.

Висновки до розділу 2

Дослідження в другому розділі підтвердило евристичний потенціал підходу, який поєднує лінгвокультурологічну типологізацію з контент–аналізом текстових фрагментів, для виявлення механізмів функціонування культурних реалій у романному дискурсі доби Регентства. Картографування вербальних маркерів у шести тематичних кластерах показало, що реалії виконують не декоративну, а структуроутворювальну роль: вони задають «правила гри» соціальної взаємодії, кодують моральні очікування, регулюють афективний темпоритм оповіді та калібрують дистанцію між читачем і персонажами. Порівняльний зріз продемонстрував стабільність «ядра» серії (родина, честь, публічність, приватність), водночас на рівні окремих книг виникають різні домінантні профілі, що перепрограмовують читацьку рецепцію і переводять її з площини естетичного споглядання у площину етичної співучасті.

Виявлено, що *The Duke and I* організує сприйняття через сімейно–етикетний комплекс: мовні формули спорідненості, материнський арбітраж, куртуазні протоколи та легкі побутові сцени утворюють безпечний простір нормованої інтимності. Ефект полягає не у простому «історичному тлі», а у виробленні довіри до соціального порядку, в межах якого приватні почуття стають легітимними. Для сучасного читача це не лише імітація традиції, а й зрозуміла моральна рамка, де межі дозволеного окреслено прозоро.

The Viscount Who Loved Me транслює інший режим сприйняття: акцент на етиці уразливості та ціннісному конфлікті між честю і внутрішнім страхом перетворює читача на співучасника інтимного самоподолання персонажів. Культурні реалії честі, спадкової відповідальності та ритуалізованого дозвілля працюють як сценарії перевірки ідентичності, а вербалізовані стани афекту нормалізують право на емоційну щирість. Внаслідок цього роман підтримує одночасно два регістри – публічний і приватний – не протиставляючи їх, а зводячи у спільну етичну площину.

В *An Offer From a Gentleman* домінують станово–класові реалії, які переводять рецепцію у морально–політичний регістр. Лексеми праці, бідності, походження й інституційної заборони шлюбів формують «видиму» соціальну межу, що відчувається як тілесний і просторовий бар'єр. Поряд із цим працюють компенсаторні механізми мобільності – маскарад і друкований медіадискурс – які надають читачеві модель тимчасового «виходу з ролі». Синергетичний ефект полягає у тому, що роман одночасно активує емпатію «знизу» й критичну увагу до нормативної влади «зверху», не підмінюючи одне іншим. У термінах рецепції це посилює чутливість до теми доступу, гідності та меж легітимного контролю.

Romancing Mister Bridgerton пропонує метарежим читання, де культурні реалії медіа та репутації стають головним об'єктом гри. Читач втягується у процедури інтерпретації, підозри та переопису, оскільки статус і правда у цьому світі існують у дискурсивних формах. Повсякденні жести турботи та самоіронія знижують пафос «тона» і забезпечують емоційну приземленість, а сюжети самонарації роблять видимою жіночу суб'єктність. У результаті виникає подвійне навчання: як читати тексти, що формують соціальну реальність, і як відстояти власний голос у межах цієї текстуальності.

Важливою є встановлена кореляція між домінантами культурних реалій і режимами рецепції: сімейно–етикетний комплекс підтримує модель довіри та «безпечної романтики», емоційно–ціннісний – модель етичної уразливості та прийняття, класово–становий – модель критичного співпереживання і солідарності, медійно–комунікаційний – модель рефлексивного читання і чутливості до владних описів. Це свідчить, що культурні реалії керують не лише декорумом сцени, а й когнітивними стратегіями читача: що помічати, кому вірити, за що співпереживати і де сумніватися.

Методологічно результат підтверджує доцільність кодування за домінантною категорією, оскільки воно дозволяє фіксувати «семантичний центр ваги» сцени без розчинення у поліфонії деталей. Разом із тим у корпусі простежуються перетини кластерів, коли одиниця аналізу одночасно

сигналізує інституційну норму і приватну емоцію, або поєднує матеріальну культуру з репутаційним ефектом. Такі випадки не є методологічною похибкою, а радше демонструють багатошаровість культурного знака; саме вони забезпечують плавні переходи між регістрами та підтримують динаміку оповіді. Порівняльна перспектива на чотири тексти (*The Duke and I, The Viscount Who Loved Me, An Offer From a Gentleman, Romancing Mister Bridgerton*) показала, що зсуви домінант не руйнують інваріанта серії, а переналаштовують оптичний фокус, завдяки чому зберігається впізнаваність світу й водночас оновлюється емоційна інтрига.

Практичний висновок полягає у тому, що робота з культурними реаліями може цілеспрямовано моделювати читацький досвід: транспортуючи аудиторію від неонормативних зон комфорту до полів етичної напруги або критичної рефлексії, авторка керує балансом між розвагою, емпатією і моральним судженням. Для лінгвокультурології це додає аргументів на користь аналізу не лише лексем і топосів, а й їхньої прагматичної конфігурації в сцені – хто говорить, у якій ситуації, з якою інтенцією та яким очікуваним ефектом на сприйняття. Для літературознавства – окреслює продуктивний інструмент пояснення популярності текстів через сукупність дрібних, але повторюваних знаків, що кодують етичні та емоційні горизонти доби й роблять їх придатними для сучасного переосмислення.

На концептуальному рівні розділ демонструє, що культурні реалії у прозі Джулії Квін – це система індексів, які забезпечують навігацію в соціальному просторі тексту й одночасно задають вектори інтерпретації. Саме завдяки цій системі історичний матеріал працює як живий «соціальний симулятор»: читач не просто дізнається про ритуали, інституції чи предметні деталі, а навчається користуватися ними для розуміння мотивацій, читання натяків, розпізнавання влади і захисту власного голосу. У підсумку культурні реалії постають не другорядною «атмосферою», а механізмом, що забезпечує естетичну цілісність текстів та їхню стійку резонансність у сучасному рецептивному полі.

РОЗДІЛ 3. ВЕРБАЛЬНА РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ КУЛЬТУРНИХ РЕАЛІЙ У КІНО ДИСКУРСІ (НА ПРИКЛАДІ СЕРІАЛУ «БРІДЖЕРТОНИ»)

3.0. Вступні зауваження

У третьому розділі детально досліджено серіальний світ «Bridgerton»/»Queen Charlotte», де та сама культурна матерія озвучується і стискується до афористики, перформативів і директив – так, щоб слово одразу творило соціальний факт у кадрі. Ми простежили, як книжкова іронія та підтекст перекодовуються в голос леді Вістлдаун, королівські формули оцінювання, короткі тести згоди й емблематичні зізнання; як ці вислови циркулюють у публічному просторі та формують «практики читання» епохи сучасним глядачем. Завдання розділу – зіставити вербальні кластери з прагматичними типами висловлювань, показати рецептивні наслідки (гра з репутацією, етика уразливості, модель партнерства) і тим самим завершити цілісну модель вербальної репрезентації культурних реалій у книжково-екранній франшизі.

3.1. Від книги до екранізації: адаптація та трансформація культурних реалій

Екранізація серії романів Джулії Квін у форматі серіалу «Bridgerton» трансформує книжні культурні реалії через зміну носія, модальності та комунікативного контексту: письмова нарація з її внутрішнім монологом, авторською іронією та епістолярними вставками переходить у багатоканальний аудіовізуальний дискурс, де вербальна репрезентація поєднана з кадруванням, жестом, музичною партитурою й ритуальною хореографією балів. Відтак «реалії Регентства» не просто «озвучуються» – вони переналаштовуються на сучасну рецепцію, стаючи маркерами статусу, гендерної агентивності, емоційних норм та репутаційної влади в межах серіального світу.

Принциповим є те, що центральний механізм книжкової економії інформації – анонімна колонка леді Вістлдаун – цілеспрямовано збережений і підсилений у серіалі як надкадровий голос. Сама авторка формулює задум максимально прямо: «I was trying to avoid an info dump… if I had a gossip columnist, it was her literal job to dump info» [31]. Така «інституалізація коментаторки» перетворює культурні реалії на коментовані знаки соціального порядку, які глядач «вчитує» разом із героїнею–оповідачкою.

Шлюбно–світські інститути, що в текстах Квін структуровано через лексику season, debut, list, на екрані набувають голосу конкретних носіїв влади. У першому сезоні функціонує семіотика титулів і дефіциту: королева Шарлотта артикулює ринкову логіку обранок сезону формулою «A diamond is precious precisely because it is rare» – дефініція дефіциту, що легітимує ієрархізацію жіночої «вартості» [25]. У тому ж реєстрі звучить ієрархічне порівняння «Why settle for a Duke when one can have a Prince?» – редукція приватного почуття до валюти титулу, яку серіальна оптика навмисно не приховує [25]. Паралельно голос леді Вістлдаун встановлює дисципліну видимості через попереджувальну максиму «The brighter a lady shines, the faster she may burn» – стисле правило репутаційного ризику, що навчає глядача читати світ «тона» як простір публічної небезпеки [25]. Такі маркери працюють як «мовні цінники» і «попереджувальні таблички» одночасно: вони і класифікують, і санкціонують.

Другий сезон іронізує над тим самим кластером через протокольно–сатиричний «чекліст» Ентоні: «tolerable, dutiful, suitable enough hips for childbearing…» – зразок мовного інструменту об’єктивації, що одночасно викриває власну холодність у момент проголошення [28]. Метакоментар леді Вістлдаун вже зсередини системи підважує сам ритуал королівського найменування діаманту: «Is the entire practice of naming a diamond not, well, rather ridiculous?» – рідкісний випадок, коли «офіційна пліткарка» дозволяє собі легке «розхитування» норми [28]. На рівні діалогів той самий сезон наповнено афористичними перформативами інтимності та випробуваннями

згоди: від декларації одержимості «You are the bane of my existence and the object of all my desires» [28] до камерної інструкції підтримки «Just keep looking at me. No one else matters» – фокус на партнері, що позначує межі згоди в публічному просторі балу [28]. Романтема «ніч і день» закріплює високий регістр почуттів: «Night and day, I dream of you» – фраза, що вмонтовується в кульмінаційні сцени як «акустична домінанта» [30]. Колаж цих рядків формує впізнавану «мовну карту» сезону, яку легко цитувати поза екраном.

Гендерна агентивність, що в романах Квін розгортається через внутрішні рефлексії героїнь, у кінотексті виводиться на рівень афористичних декларацій і контрдискурсів. Елоїзова формула «If you desire the sun and the moon… Some of us cannot» конденсує диспозицію доступу/заборони, роблячи структурну нерівність «чутною» [25]. Дафна озвучує принцип вибору як право, а не привілей: «It should not be a luxury, but a right to choose, to fight for the family that you want» – ідеологічна рамка, яка переозначує «шлюбний ринок» на сучасний лад [25]. У другому сезоні Кейт Шарма різко відкидає об’єктивацію жінок: «I take issue with any man who views women merely as chattels and breeding stock» – стислий правничо–етичний осуд, що стикує історичну стилізацію з етикою рівності [28]. Навіть дрібні репліки працюють як «розбирання» патріархальних оптик: «Having a nice face and pleasant hair is not an accomplishment» – відсікання поверхневих критеріїв «жіночої придатності» [25].

Емоційно–ціннісні норми в екранізації концентруються у формі емблематичних рядків, які структурно–поетично «збирають» інтимні сцени. Палке зізнання «I burn for you» – ключовий звуковий шифр пристрасті, що народжується у першому сезоні [25], але резонує і в наступних: у другому сезоні він «переформатовує» ворогів–коханців у тих, хто навчився називати свої бажання, а в третьому – вплітається у сценографію освідчення [24; 30]. За аналогією працюють декларації випробовування щирості: «Say you do not care for me. Tell me you feel nothing and I will walk away» – директив з умовою, де мовчання й слово набувають ваги етичного вердикту [28]. Сучасний етичний

горизонт інтимності кристалізує інша формула Ентоні: «True love is when the rest of the world goes quiet» – лаконічне визначення «тихої» близькості, що протиставляється видовищній пишності «тона» [20].

Серіал послідовно розширює «мовну карту» й у бік сюжетної пари Колін–Пенелопа. Третій сезон на рівні реплік моделює амбівалентність бажання, сорому й публічності. Раптова, трохи безтактна, але щира пропозиція «For God's sake, Penelope Featherington, are you going to marry me or not?» оголює живу нервову інтонацію чоловічої уразливості [29]. Паралельно звучать сповіді переопису себе й іншої: «I am not the man I was last season, and I am most certainly not ashamed of you, Pen» – публічний акт редагування образу [29], і камерне «My every thought is you» – експресив, який підхоплює традицію великих, але простих формул любові [29]. Через такий набір реплік серіал зміщує вагу від «володіння образом» до «самонарації» та взаємної підтримки – це і є головний вектор сучасного прочитання романтичної етики у костюмованій рамці.

Додатковий вимір «мови влади» відкриває приквел «Queen Charlotte: A Bridgerton Story», де короткі, майже телеграфні речення ріжуть крізь церемоніальність. «Sorrows, sorrows. Prayers» – придворна формула жалю, що оголює порожнечу протоколу [33]; «Let him be mad if mad is what he needs» – радикальний пріоритет індивідуальної вразливості над державницькою доцільністю [33]. Тут же матеріальна культура і тілесна дисципліна артикулюються буквально: «Whalebone, Brother. The bones of whales died, so I could look like this… the problem with whalebone is that it is rather delicate and also very, very sharp» – мова корсета як мова ціни краси [33]. Такі репліки роблять «тіло епохи» відчутним, а інституції – людяними або, навпаки, жорсткими.

Класово–станові реалії у серіалі набувають двох векторів. Перший – репрезентація аристократичного порядку через мову королівського двору, де оцінка й санкція формулюються безпосередньо: «So many flowers when what I truly seek is a gem» (S2, Ex.9) – метафорична економіка вибору, в якій публічне

означує приватне. Другий – естетико–кастингове рішення інклюзивності, що уможливлює розширення культурного поля без претензії на документальну верифікацію. Дискусії довкола історичної постаті королеви Шарлотти важливо відмежовувати від наукового фактажу: як слушно попереджає Ліза Гілтон, припущення про «African descent… thus far, it just isn't there» (Hilton, 2020) і потребують обережності щодо «доказів». Екранізація, попри це, використовує ширше представлення для етичної рамки серіалу, а вербальний портрет Шарлотти у приквелі фіксує культуру влади, материнства й подружньої лояльності через короткі, високоіндексальні вислови: «Sorrows, sorrows. Prayers» (QC, Ex.2); «Let him be mad if mad is what he needs» (QC, Ex.14); «Get them to want to marry» (QC, Ex.20). Мовні формули монархині кодифікують репродукцію порядку так само, як афористика леді Вістлдаун – його коментування.

Медіа та комунікація в серіалі розгортаються одночасно як внутрішній і зовнішній дискурси. Усередині світу – це нараторський голос Вістлдаун, який окреслює правила видимості («The brighter a lady shines, the faster she may burn», S1, Ex.16; варіатив у S2, Ex.24–25), поєднуючи репутацію з ризиком публічності. Назовні – це парутекст фан– і критичного обговорення, де цитати серіалу живуть як «готові вислови» для сучасних практик романтичної комунікації; такий ефект є прямим наслідком адаптаційної стратегії «компресованої афористики», що робить вербальний компонент переносним у позасеріальний ужиток. Рефлексуючи власну поетику, Квін прямо пояснює генезу цього рішення: леді Вістлдаун виникла «to avoid an info dump… if I had a gossip columnist, it was her literal job to dump info» (Doig, 2024). Екранізація радикально капіталізує цю поетику, наділяючи її голосом Джулі Ендрюс та монтажною економією.

Серіалізація як така змінює темп і геометрію реалій. Вісь сезону фокусується на окремому шлюбному сюжеті, що кореспондує книжковій структурі; офіційно це задекларовано у продакшн–комунікації: другий сезон, зафіксований як «will chronicle the pursuit of a suitable marriage for… Anthony»

(Andreeva, 2021), відтворює книжкову логіку *The Viscount Who Loved Me*, але трансформує її вербально: більше прямої конфесійної мови героїв («True love is… when the rest of the world goes quiet», S2, Ex.42), більше діалогічної дотепності в братерських сценах (S2, Ex.15), більше декларативних «етичних тез» у материнських монологах (S2, Ex.27). У третьому сезоні ця ж стратегія переходить до пари Колін–Пенелопа: інтенсивність освідчень («For Godsake… are you going to marry me or not?», S3, Ex.6; «My every thought is you», S3, Ex.8) та метафорика інтимності («starlight dances across skin», S3, Ex.13) підкреслюють адаптивну «лірику прямої дії» – словесний матеріал стає екраноцентричним і сенсорно насиченим.

У таблиці 3.1.1 подано зіставний огляд домінантних культурних реалій у книжковому та серіальному дискурсах із фіксацією їхніх характерних вербальних маркерів: для кожного тематичного кластера показано, як відповідні смисли кодуються у романах (узагальнені мовні формули) й як вони трансформуються в екранізації (репрезентативні репліки персонажів і наратора). Таке подання дозволяє простежити зсуви у способах озвучення норм, ролей і ритуалів – від книжкової іронії та підтексту до серіальної афористичності й голосового коментаря.

Таблиця 3.1.1.

Переорієнтація вербальних маркерів культурних реалій у книзі та серіалі

Тематичний кластер	**Книжкова репрезентація (узагальнення з корпусу романів)**	**Серіальна репрезентація (репрезентативні цитати)**
Шлюбно–світські інститути	Лексеми *season, debut, list*; іронічна метамова Вістлдаун	«A diamond is precious…» (S1, Ex.2); «Why settle for a Duke…?» (S1, Ex.3); «tolerable… suitable hips…» (S2, Ex.10); метакоментар: «ridiculous?» (S2, Ex.11)
Гендерна агентивність	Поступове розгортання внутрішніх рефлексій героїнь	«Some of us cannot» (S1, Ex.4); «right to choose» (S1, Ex.6); «chattels and breeding stock» (S2, Ex.5)

Емоційно–ціннісні норми	Анафоричні гіперболи кохання	«I burn for you» (S1, Ex.5); «bane of my existence…» (S2, Ex.1); «It is you I cannot sacrifice…» (S2, Ex.49); «My every thought is you» (S3, Ex.8)
Медіа/репутація	Епістолярні вставки; колонка як текст у тексті	Надкадровий голос Вістлдаун: «The brighter a lady shines…» (S1, Ex.16; S2, Ex.24–25); репутаційні оголошення (S1, Ex.19)
Монархічний центр	Периферійні згадки, історичний тло	Афористика Шарлотти як коди порядку: «Sorrows, sorrows. Prayers» (QC, Ex.2); «Get them to want to marry» (QC, Ex.20)

З погляду адаптаційної теорії, така переорієнтація не є простою «екранізацією сюжету». Це зміна режиму вербальності: книжкова поетика дотепу й підтексту перекладається у поетику афористичної декларації та наративного voice–over, придатних до серіального темпу й до циркуляції у фан–просторі. Розширення інклюзивності й акцент на жіночій агентивності додатково моделюють сучасний етичний горизонт, у якому культурні реалії Регентства стають ресурсом діалогу про репутацію, згоду, працю емоцій і владу опису. Водночас критичні наукові зауваги щодо історичної правдоподібності окремих наративів (зокрема, питання походження Шарлотти; Hilton, 2020) підказують важливе методологічне розрізнення: художня інклюзія як творча стратегія не дорівнює історіографічній верифікації. Серіал послідовно працює в першій площині, використовуючи мовні формули влади й турботи для конструювання емоційно переконливої, а не документальної монархічної сцени.

Нарешті, індустрійний контур виробництва підтримує цю адаптаційну логіку: офіційне позиціювання сезонної осі навколо шлюбного сюжету старшого брата підтверджує серійний принцип «одна пара – один сезон» (Andreeva, 2021), тоді як авторка першоджерела публічно артикулює походження ключового наративного інструмента – леді Вістлдаун – як механізму розподілу інформації (Doig, 2024). Сукупно це створює стійку

систему вербальних індексів, за якими глядач орієнтується в соціальному просторі серіалу: титул, репутація, честь, згода, пристрасть, материнська влада й медійний опис. У цій системі культурні реалії перестають бути декорацією – вони є «мовою світу» серіалу, в якій проговорюються норми і виробляються смисли.

3.2. Вербальна репрезентація культурних реалій у серіалі «Бріджертони»

Вербальна тканина екранізації функціонує як інтерфейс між історичною стилізацією та сучасними етичними очікуваннями аудиторії: саме через репліки персонажів і голосове коментування вибудовується семіотичний каркас «тона» – шлюбний ринок, ієрархії титулів, гендерно–родинні розклади, матеріальна культура та медіа–коментар як форма влади. В авторському задумі ця мовна «рамка» не є декоративним шаром, а повноцінним наративним інструментом. Джулія Квін прямо пояснює походження ключового голосу франшизи – леді Вістлдаун – як елегантне розв'язання проблеми експозиції: «I was trying to avoid an info dump… if I had a gossip columnist, it was her literal job to dump info» [31]. Та сама логіка стосується і вибору історичної оптики: «the Regency period is at this real sweet spot… far enough in the past that we allow ourselves to give it a fairy–tale quality… but… modern enough that we can have our characters think and behave in ways that are fundamentally familiar» [31]. На екрані ці засади розгортаються у звукові події: голоси, які формулюють правила, обмеження й дозволи, стають соціальними актами у кадрі; зокрема, надкадровий голос Вістлдаун не просто «коментує», а задає межі легітимної видимості – «The brighter a lady shines, the faster she may burn» – і вчить глядача читати репутаційні ризики «тона» як закон жанру [25].

Серіал вибудувано як посезонну модель адаптації окремих романів, тож зміна провідної пари супроводжується зсувом домінантних культурних реалій і їхньої вербальної репрезентації; це архітектурно кореспондує з логікою

книжкової серії, зафіксованою в авторському каталозі циклу [39]. У межах цієї структури «мова влади» озвучує ритуали ієрархій. Королева Шарлотта формулює економіку дефіциту, легітимуючи інститут «діаманту сезону»: «A diamond is precious precisely because it is rare» [25]. Іронічний контрапункт леді Вістлдаун редукує приватне почуття до валюти титулу: «Why settle for a Duke when one can have a Prince?» – так вербальний жест перетворює стратегію родини на публічний дискурс статусу [25]. Та ж логіка «найменування» в інших місцях підкріплюється мовою оцінювання коштовностей як моделі влади погляду: «Color, clarity, carat, cut. At long last, the queen has named her most precious stone» – репліка, що буквально виносить технічний словник гемології на символічний ринок шлюбів [21]. Уже в другому сезоні система самоіронізує: Вістлдаун запитує, чи «вся ця практика найменування діаманту» не є «rather ridiculous?» – метакоментар, що одночасно підтримує і підважує ритуал [28].

Гендерний вимір, згода й агентивність кристалізуються в коротких, емоційно насичених формулах, які роблять видимими сучасні етичні прочитання історичної доби. Елоїз озвучує структурну нерівність: «If you desire the sun and the moon… Some of us cannot» [25]. Дафна інвертує «пристойність» у правову норму вибору: «It should not be a luxury, but a right to choose, to fight for the family that you want» [25]; інша її репліка безжально називає механіку патріархального обліку репутації: «You have no idea what it is to be a woman… to have one’s entire life reduced to a single moment» [25]. У другому сезоні Кейт Шарма прямо відкидає об’єктивацію: «I take issue with any man who views women merely as chattels and breeding stock» – стислий правничо–етичний осуд, що стикує історичну стилізацію з етикою рівності [28]. Водночас материнський і королівський дискурси акуратно перепрошивають нормативність шлюбу під партнерство: «Friendship [is] the best possible foundation a marriage can have», – проголошується як практична максима щасливого союзу [20]. Там само звучить редукована до аптекарської формули етика щоденної турботи: «It is not what you do for me that makes me

love you» / «What you do for me is make every day a little better» – визначення «повільної близькості», де любов не трансакція, а звичка взаємопідсилення [20].

Ключові романтичні моменти серіал кодує перформативами та директивами, що санкціонують або випробовують зв'язок. «By our kiss» у вустах Коліна – крихітна, але відчутно «юридична» декларація взаємності, мікроритуал на межі приватного й публічного [25]. «Say you do not care for me. Tell me you feel nothing and I will walk away» – крайній директив Ентоні, у якому істина почуттів актуалізується як мовленнєвий акт із негайними наслідками [28]. Тональність переходить від декламаційної пристрасті – «You are the bane of my existence and the object of all my desires» – троп ворогів–коханців, що став меметично впізнаваним [28; 20], – до камерної інструкції підтримки «Just keep looking at me. No one else matters», яка вшиває «сучасну» етичність згоди у костюмований світ балу [28]. Інший полюс цієї діади – інтимна лаконіка, яка «знімає» пишний пафос «тона»: «My every thought is you» – коротка формула зізнання, що надійно працює як акустична домінанта кульмінацій сезону 3 [29; 30].

Пара Колін–Пенелопа, на якій сфокусовано третій сезон, демонструє, як серіал переводить «володіння образом» у «самонарацію» та взаємну підтримку. Нервово–щире освідчення «For God's sake, Penelope Featherington, are you going to marry me or not?» оголює чоловічу уразливість і знімає позу «всемогутнього суб'єкта» [29]. Публічне редагування власного образу супроводжується переописом партнерки: «I am not the man I was last season, and I am most certainly not ashamed of you, Pen» – мовний акт, яким персонаж змінює свій соціальний статус через відкрите проголошення пріоритетів [29]. Сцени щоденного тяжіння («I seek you out at every social assembly because I know you will lift my spirits») нормалізують «низьку», непарадну близькість як етичний стандарт союзу [29]. У цьому ж реєстрі працює і «класична» велика формула пристрасти, що кочує між сезонами: «I burn for you» – еталон палкого

зізнання, який фан– і медіаресурси послідовно канонізують у своїх добірках [25; 24; 30].

Приквел «Queen Charlotte: A Bridgerton Story» загострює зв'язок між інституціями та інтимністю, розкладаючи «шлюб» на прості, майже телеграфні істини. «Because marriage is already difficult» – лаконічна дефініція інституції, яка знімає романтичну ілюзію без війни з романтичністю [33]. «Let him be mad if mad is what he needs» – радикальний пріоритет добробуту конкретної людини над абстракцією державницької «нормальності» [33]. Матеріальна культура тут буквально «говориться тілом»: «Whalebone, Brother. The bones of whales died, so I could look like this… the problem with whalebone is that it is rather delicate and also very, very sharp» – мова корсета як мова ціни краси та дисципліни тіла, що робить історичний код відчутним на дотик [33]. Навіть придворні формули жалю – «Sorrows, sorrows. Prayers» – оголюють порожнину протоколу, якщо за ним немає дії [33].

Серія свідомо формує «цитатну» ідентичність – вербальні вузли, які легко циркулюють поза екраном у весільних промовах, підписах у соцмережах і розмовних кліше. Індустрійні й фан–видання регулярно канонізують такі рядки у списках «найкращих цитат»: «10 Best 'Bridgerton' Quotes, Ranked» [20], «92 Best Bridgerton Quotes from Seasons 1, 2 and 3» [25], «25 Incredibly Romantic Bridgerton Quotes» [24], «Bridgerton: 15 Best Quotes from Season 3» [30], а також великі агрегатори ключових реплік із контекстом [21; 29]. Звідси – стабільна присутність формул на кшталт «A diamond is precious precisely because it is rare» [25], «You are the bane of my existence…» [28], «My every thought is you» [29] у публічному обігу: вони переносять «граматику етики» серіалу у сучасні практики мовлення про кохання, згоду й гідність. Книжковий парутекст «The Wit and Wisdom of Bridgerton: Lady Whistledown's Official Guide» інституціалізує цю цитатну економіку на рівні друкованого корпусу – «curated quotes» із новими вступами леді Вістлдаун перетворюють окремі вислови на «офіційні» маркери характерів і цінностей [42; 43], тим самим

закріплюючи мовоцентричний характер франшизи, на який вказувала і сама Квін [31].

Сумарно вербальна репрезентація культурних реалій у «Bridgerton» – це керована система мовних подій. Перформативи санкціонують союзи («By our kiss» [25]), директиви тестують правду почуттів («Say you do not care for me… and I will walk away» [28]), експресиви задають емоційний ритм («I burn for you» [25; 24; 30]), а констативи висвітлюють механіку статусу, дефіциту й видимості («A diamond is precious precisely because it is rare» [25]; «Color, clarity, carat, cut…» [21]). Гендерний контрдискурс і етика партнерства проговорюються як короткі, придатні до цитування правила («It should not be a luxury, but a right to choose…» [25]; «It is not what you do for me that makes me love you…» [20]; «Just keep looking at me. No one else matters» [28]). Саме завдяки цій цитатній архітектурі екранізація не просто «відтворює» добу Регентства, а навчає сучасну аудиторію практикам уважної мови – як читати репутаційні ризики, як говорити про згоду і як будувати інтимність, що тримається не на позірній блискоті, а на слові, яке щодня робить «every day a little better» [20].

Медіа та комунікація, представлені через колонку леді Вістлдаун, фактично керують економікою репутацій у світі «тона»: вони встановлюють правила видимості, окреслюють межі дозволеного й одночасно кодифікують покарання за їх порушення. Максимою цього режиму стає знамените попередження: «The brighter a lady shines, the faster she may burn» – формула, що описує ризики публічної яскравості як культурний закон тонкого балансу між славою та ганьбою [25]. Її відлуння у другому сезоні («Is the brighter a lady shines, the faster she may burn») підкреслює серійність як механізм нормотворення: правило повторюється, щоби закріпитися як звичай [28]. Та сама «метамова» Вістлдаун диференціює чоловічі соціальні ролі іронічною сенсорною метафорикою – «There is nothing quite like the sweet–scented smell of success…» – натякаючи, що статус «пахне» й може бути розпізнаний, себто вголос названий і тим самим закріплений [28].

У третьому сезоні цей дискурсивний контроль репутації переплітається з мотивом автентичності: «I am not the man I was last season, and I am most certainly not ashamed of you, Pen» – публічний акт редагування власного образу й переопису партнерки, у якому мова прямо творить соціальний факт [29]. Поруч Вістлдаун виводить на сцену головний регулятор «тона» – скандал: «Be it shame or slander, seduction or smear, there is but one thing that humbles even the most highly–regarded members of our dear ton… a scandal!» – і цим разом переводить приватну мораль у публічний механізм контролю [21]. А способи циркуляції влади через слово вона пояснює безкомпромісно просто: «We shall do what women do. We shall talk» [21].

Емоційно–ціннісні норми екранізація «виносить на поверхню» високими деклараціями, перетворюючи інтимну ліричність на соціальну подію. Еталон палкого зізнання «I burn for you» не лише структурує кульмінації першого сезону [25], а й кочує між сюжетними вузлами як епітекст серіалу – повторно активується у подальших сезонах, сигналізуючи спадкоємність «романтичного стандарту» [29; 30; 24].

Контрапунктом до цієї акустичної домінанти працюють метафори Ентоні, що нормалізують уразливість як чесноту: «True love… is when the rest of the world goes quiet» [20]. Водночас крайні точки пристрасті на кшталт «You are the bane of my existence and the object of all my desires» кристалізують троп ворогів–коханців і стають упізнаваним «звуковим символом» жанрової напруги [28; 20]. Не випадково такі вислови стабільно потрапляють у медіа–канон добірок найкращих рядків і виходять за межі кадру – у підписи, тости, весільні промови [25; 20; 30; 24].

Родинно–побутовий порядок і «велика сім’я» як соціальний інститут озвучено артикуляцією цінностей та поведінкових регламентів. «What’s happening out there cannot be as important as what’s happening down here» інсценує пріоритет приватної близькості перед публічною грою, нагадуючи, що етика «свого кола» важливіша за температуру балу [25]. «You are wise… to understand friendship to be the best possible foundation a marriage can have»

вербалізує ідеал шлюбу як дружби – формулу, що легітимує «повільне кохання» Коліна і Пенелопи в сезоні 3 («I seek you out at every social assembly because I know you will lift my spirits») [20; 29].

М’які повчальні інтервенції Вайолет Бріджертон працюють як емоційна педагогіка: «But you must be careful that the armor does not rust…» – метафора захисної броні легітимує право на самозбереження, водночас попереджаючи про небезпеку «застиглих» оборон, які заважають близькості [29]. І в цьому ж родинному регістрі серіал дозволяє собі тверезі дефініції інституту шлюбу: «Most marriages of the ton are, in fact, mere matters of business… It is the true love match that is quite rare», – зауважує леді Данбері, повертаючи глядача від декоративної пишноти до етики взаємності [21].

Матеріальна культура і тілесність у приквелі «Queen Charlotte» отримують виразну вербальну фіксацію, що поєднує предметність і небезпеку нормованої краси. «Whalebone, Brother. The bones of whales died, so I could look like this… the problem with whalebone is that it is rather delicate and also very, very sharp» – мова корсета як мова ціни естетики, що робить історичний код «відчутним» на дотик [33]. Королівські зізнання («I cannot breathe when you are not near») та етико–політичні максимі («I care not for his sanity. I care for his happiness. His soul») переписують ієрархії пріоритетів – любов проти державної доцільності – й спрямовують глядача до герменевтики співчуття [33]. Навіть формула придворної жалоби «Sorrows, sorrows. Prayers» показує, як словесна порожнина протоколу стає видимою, якщо за нею немає дії [33].

Тонально–риторичні зсуви між сезонними «режимами» простежуються як рух від гри з репутацією (S1: Вістлдаун як дикторка–арбітр) до етики уразливості (S2: сповідальний регістр Ентоні/Кейт) та автентичності й самоприйняття (S3: переозначення Коліна/Пенелопи). Ці репліки виконують одразу дві функції: маркери культурних реалій і «інструкції читання/перегляду». Їхня афористичність – «By our kiss»; «Say you do not care for me…»; «My every thought is you» – перетворює індивідуальний досвід персонажів на колективні формули емоційної грамотності [25; 28; 29].

У термінах адаптації показово, що низка ключових книжкових формул – передусім палка декларація «I burn for you» – у серіалі стає не стільки «цитатою джерела», скільки «звукосимволом» світу, який зчитується як жанрове очікування: напруга ворогів–коханців («You are the bane of my existence…»), «дружба як фундамент шлюбу» («…friendship to be the best possible foundation…»), право на вибір родини («It should not be a luxury, but a right to choose…») [28; 20; 25].

Саме такі рядки концентрують «правила гри» доби в упізнаваних мовних конструкціях, позначають точки емоційного піку, мають чітке інституційне тло (бал, аудієнція, сімейна нарада, колонка) і наочно показують, як екранізація узгоджує історичну стилізацію з сучасними дискурсами згоди, рівності та інклюзії. І саме тому мова – від афористики Вістлдаун до камерних директив підтримки – є не декором, а дієвою граматикою етики, яку глядач привласнює й переносить у власні практики інтимності та публічності.

Таблиця 3.2.1.

Культурні реалії та їхні вербальні маркери в екранізації

Кластер реалій	**Вербальний маркер (цитата)**	**Функція / культурний сенс**
Шлюбний ринок і титули	«A diamond is precious precisely because it is rare.» – Queen Charlotte	Легітимація статусу «діаманту», ієрархізація жін. вартості
	«Is the entire practice of naming a diamond… ridiculous?» – Lady Whistledown	Самокритика ритуалу, метадискурс «тона»
Гендер, згода, агентивність	«It should not be a luxury, but a right to choose…» – Daphne	Нормалізація вибору, переозначення родини
	«I take issue with any man who views women merely as chattels…» – Kate	Антипатріархальний контрдискурс
Медіа/репутація (Lady Whistledown)	«The brighter a lady shines, the faster she may burn.» – Lady Whistledown	Ризики видимості, нагляд і санкція

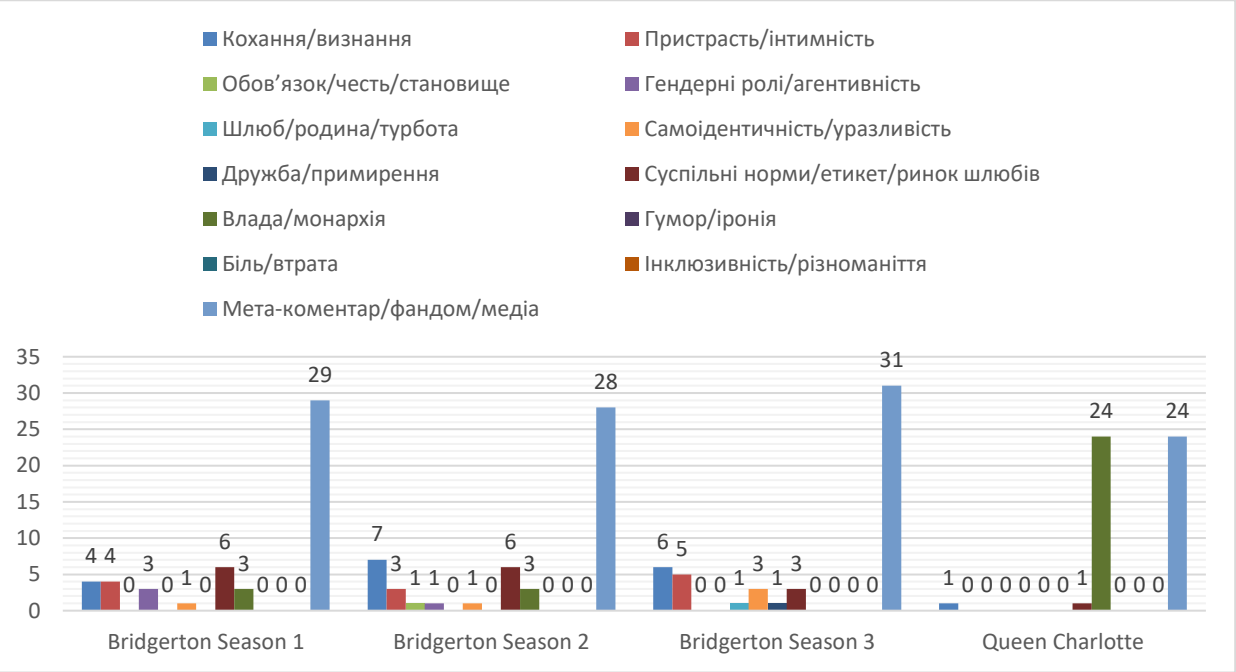
Емоційно–ціннісні норми	«I burn for you.» – Simon / Anthony	Еталон палкого зізнання, акустична домінанта
	«True love… when the rest of the world goes quiet.» – Anthony	Етика уразливості як чеснота
Родина, дружба як основа шлюбу	«Friendship [is] the best possible foundation a marriage can have.» – Queen Charlotte	Перевага партнерства й довіри
Матеріальна культура/мода	«Whalebone… the bones of whales died, so I could look like this.» – Young Queen Charlotte	Видимість ціни естетики, тілесна «вартість» моди

Принципове для кінодискурсу – афористичність і звучання. Якщо у романах значуща частина культурних реалій розкривається через підтекст і опис, серіал натомість переводить їх у «цитати–правила», які легко циркулюють у публічному просторі. Така стратегія підсилює соціальну життєздатність світу «Бріджертонів»: фрази стають не лише сигналами епохи, а й ресурсом сучасних практик самоозначення – від публічних промов до щоденних жестів ніжності. Інституційний голос леді Вістлдаун виконує роль «медіатора норм», який одночасно описує, санкціонує й підважує правила «тона». В інтерв'ю Джулії Квін чітко сформульовано задум цього голосу як розв'язання експозиції: «I was trying to avoid an info dump… if I had a gossip columnist, it was her literal job to dump info», а також окреслено «солодку точку» Регентства – достатню дистанцію для казковості і достатню близькість для сучасного мислення персонажів [31]. На рівні медійної циркуляції промоційні та редакційні добірки індустрії (Parade, Collider, ScreenRant, CBR) стабілізують у колективній пам'яті саме вербальні сигнали – короткі, афористичні, стилістично шліфовані формули, що стають носіями культурних смислів: репутації («The brighter a lady shines, the faster she may burn»), згоди («It should not be a luxury, but a right to choose…»), честі та інтимності («True love… is when the rest of the world goes quiet») [25; 20; 30; 24]. Серійна архітектура підхоплює цю логіку: кожен сезон «переповідає» чергову книжку,

але мовні домінанти лишаються сталими опорами інтерпретації – від гри з репутацією до етики взаємності [25; 30; 24; 39].

На рис. 2 подано кількісний розподіл 200 проілюстрованих прикладів із серіалів (*Bridgerton* S1–S3 та *Queen Charlotte*) за 10 тематичними категоріями (кохання/визнання; гендерні ролі та агентність; соціальна ієрархія/шлюбний ринок; сім'я та родинні зв'язки; дотеп/іронія/наратив; етикет і ритуали; біль/вразливість; саморефлексія/зростання; інклюзія/різноманіття; королівський/інституційний дискурс).

Рис. 2. Розподіл категорій вербальної репрезентації культурних реалій у серіалах франшизи «Bridgerton» за сезонами

Принципова відмінність екранізації від книжкової прози – перетворення культурних «сигналів середовища» на подієві мовленнєві акти, розіграні у чітко позначених просторах (бальний зал, королівська аудієнція, родинна вітальня, карета, альтанка), які заякорюють норму у відчутній сценографії. Саме тому у вибірку Додатка Б потрапляють «порогові» вислови, що програмують ритуали: королівське «A diamond is precious precisely because it is rare» оформлює ринок шлюбів як економіку дефіциту [25]; комплементарна іронія Вістлдаун «Why settle for a Duke when one can have a Prince?» нормалізує соціальну мобільність через титул як предмет публічного коментаря [25]. На

рівні механіки скандалу Вістлдаун озвучує головний інструмент контролю: «Be it shame or slander, seduction or smear… a scandal!» – приватна помилка тут миттєво перетворюється на публічний факт [21]. Ці формули короткі, інституційно навантажені й дієві – вони не просто «про щось говорять», а запускають соціальні процедури.

Перформативність – ядро екранного дискурсу. «By our kiss» – мікроперформатив, який у межах коду пристойності ритуально фіксує взаємність [25]. «Say you do not care for me. Tell me you feel nothing and I will walk away» – високий директив–умова: правда почуттів тут прирівнюється до юридичного випробування, а мовчання – до етичного вердикту [28]. У третій історії Коліна й Пенелопи комедійно–нервовий ультиматив – «For Godsake, Penelope Featherington, are you going to marry me or not?» – перетворює приватну невпевненість на публічний акт рішення [29]. Повторюваність і цитованість цих реплік у добірках загальнонаціональних медіа пояснюється саме їхньою подієвістю: слова «роблять» речі – санкціонують, забороняють, визнають [25; 20; 30; 24].

Гендерна політика висловлювань цілеспрямовано розгойдує історичний код. Елоїзове «If you desire the sun and the moon… Some of us cannot» формулює структурну нерівність доступів для жінок, виводячи тему вибору з площини «декору епохи» в регістр прав [25]. Дафна конкретизує: «It should not be a luxury, but a right to choose, to fight for the family that you want» – репліка, що інверсією перетворює «пристойність» на правову норму волі [25]. Кейт Шарма радикалізує критику об’єктивації: «I take issue with any man who views women merely as chattels and breeding stock» – права лексика («chattels», «breeding») перезбирає історичний словник у сучасну етику інтимної автономії [28]. В іншому полюсі – материнська педагогіка Вайолет: «So, I do not blame you for putting on armor… but the armor may rust» – метафора, що легітимує самозахист і водночас попереджає про ціну закритості [29].

Емоційно–ціннісні норми виводяться на поверхню афористичними «акустичними домінантами». «I burn for you» – не просто рядок кохання, а

впізнаваний «звукосимвол» серії, що мігрує між сезонними вузлами, позначаючи кульмінації пристрасті [25; 24; 30]. Ентоні формулює іншу етику близькості: «True love… is when the rest of the world goes quiet» – апологія уразливості та спокою серед соціального шуму [20]. «You are the bane of my existence and the object of all my desires» зафіксовує троп ворогів–коханців як емоційний двигун, тоді як «Just keep looking at me. No one else matters» перекоджує тілесний потяг у практику згоди й фокусування на партнері [28]. У третій історії цей рух завершують рядки про автентичність і турботу: «I am not the man I was last season, and I am most certainly not ashamed of you, Pen»; «I seek you out at every social assembly because I know you will lift my spirits» [29]. Романтичний регістр, таким чином, зміщується від лексики одержимості до лексики підтримки – і саме це відповідає очікуванням сучасної аудиторії.

Родинно–побутовий порядок подано як система м'яких регламентів і ціннісних наголосів. «What's happening out there cannot be as important as what's happening down here» ставить приватну близькість вище публічного ритуалу [25]. «You are wise… to understand friendship to be the best possible foundation a marriage can have» – програмний постулат «повільного кохання», що ретроспективно легітимує траєкторію Коліна й Пенелопи [20]. Паралельно працює економіка уваги: «Having a nice face and pleasant hair is not an accomplishment» – вербальна дезавуація поверхневого капіталу; «…rejected not one, not two, but three proposals already this week» – мова підрахунків як механізм конвертації видимості у статус [25]. Саме лексика обліку «цінності» (пропозиції, титули, відмови) робить звичаєві норми зримими й чутними.

Медіа як влада – окрема сюжетна вісь. «The brighter a lady shines, the faster she may burn» у першому сезоні формулює закон видимості, а його варіативне повторення в другому сезоні («Is the brighter a lady shines, the faster she may burn») чинить ефект звичаю: правило закарбовується серійністю [25; 28]. «There is nothing quite like the sweet–scented smell of success…» передає, як статус «пахне» – іронічна сенсорна метафорика аудіально маркує класову розпізнаваність [28]. Репліки цього штибу активно канонізуються

редакційними добірками – показник того, що саме вербальний носій (а не лише костюм чи декор) транспортує культурні смисли поза кадр [25; 20; 30; 24].

«Queen Charlotte» загострює перетин інституцій і інтимності, працюючи лексикою телеграфної ясності: «Because marriage is already difficult»; «Let him be mad if mad is what he needs» – короткі формули розтинають церемоніальність, називаючи ціну політичних і приватних рішень [33]. Матеріальна культура тут буквально говорить тілом: «Whalebone, Brother. The bones of whales died, so I could look like this…»; «delicate… very, very sharp» – вербалізація корсетної дисципліни робить «естетику влади» відчутною на дотик [33]. Риторика приквелу підтверджує загальний принцип франшизи: мінімалістичні вислови можуть нести максимальну етичну вагу – саме завдяки своїй перформативній силі.

Нарешті, якщо узагальнити мовні домінанти – репутація (правила видимості та скандал), згода (директиви, що фіксують взаємність і межі), честь (вертикалі титулів і ритуали відбору) та інтимність (афективні декларації й мікроопис тілесної близькості) – то видно, що вони стабільно організують рецепцію всіх сезонів. Кожна домінанта має свої впізнавані «ключі»: «A diamond is precious precisely because it is rare» і «Why settle for a Duke…» за репутаційно–становий блок [25]; «By our kiss», «Say you do not care for me…» – за згодову механіку [25; 28]; «True love… goes quiet» і «I burn for you» – за етику уразливості та інтимної присутності [20; 25].

З огляду на міжмедійність франшизи, важливо підкреслити, що екранізація не просто відтворює книжкові сенси, а перекодовує їх у акустичні та ритмічні патерни, де пауза, шепіт, вибух тембру і навіть «уламок» фрази працюють як смислотворчі елементи. Класичний приклад – антитетична фігура «You are the bane of my existence and the object of all my desires», де зіткнення негативного й позитивного предикатів семантизує напругу ворогів–коханців і водночас дає глядачеві «мовну формулу» для складних станів (S2, Ex. 1: MamasGeeky, 2020/2022). На противагу, пасторальні образи Дафни – «waking up in the country… all alone… not lonely» – моделюють регентську

утіху в самотності як ресурс емоційного самоналаштування (S1, Ex. 12–13: Parade, 2024). Ці стилістичні полюси визначають саунд і темп серіалу так само, як костюм і простір – його візуальність.

Нарешті, добірка навмисно охоплює не лише внутрішньосеріальні, а й парасеріальні голоси – редакційні «наративи про цитати» (Parade, 2024; Collider, 2024; ScreenRant, 2024; CBR, 2025), адже саме вони документують вихід вербальних маркерів у культурний обіг: від весільних клятв до «свайп–культури». Такі матеріали не підміняють власне художній текст, але засвідчують, що вербальна репрезентація культурних реалій у «Бріджертонах» успішна рівно настільки, наскільки її фрази стають інструментами соціальної комунікації поза екраном. Цей ефект підкріплюється й виробничими стратегіями: підтверджене курсування сезонів за логікою окремих романів (Andreeva, 2021) забезпечує повторюваність ключових мотивів, тоді як авторські пояснення Юлії Квін про походження Леді Вістлдаун як «засобу від інфодампу» (Doig, 2024) дають науково–практичний ключ до прочитання її голосу як інституції норми у кінодискурсі.

Узагальнюючи якісні спостереження за вибіркою висловлювань (Додаток Б), помітно, що вербальні маркери найчастіше згущуються у двох взаємодоповнювальних полях: по–перше, у висловах, які безпосередньо формують емоційно–ціннісну оптику серіалу (зізнання, обітниці, інтимні директиви, що «запускають» близькість у кадрі), і, по–друге, у репліках, які вербалізують шлюбно–світський порядок (ритуали вибору, ієрархії титулів, санкції/дозволи інституцій). Далі за насиченістю розташовуються вислови, що кодифікують гендер, згоду й агентивність – вони не лише відбивають історичну норму, а й етично її переформатовують у бік партнерства. Окремим пластом працює медіа–регуляція репутації (голос леді Вістлдаун як метакоментатор), яка забезпечує циркуляцію норм між приватним і публічним вимірами. Нарешті, найменшого, але принципового обсягу набирають вербалізації матеріальної культури й тілесності (мова моди, дисципліни тіла, «ціни» видимості), що надають соціальним кодам відчутної предметності.

Сезонна динаміка підтверджує цю структурну логіку: перший сезон тяжіє до поєднання гри з репутацією та інституційного шлюбного каркаса; другий – підсилює сповідальні, експресивні формули й конфігурації згоди; третій – стабілізує дискурс автентичності та взаємної підтримки, не втрачаючи медіа–рамку леді Вістлдаун. Приквел «Queen Charlotte» додає жорсткішої артикуляції інституцій і тілесної економіки моди, завдяки чому «ціна» краси й влади проговорюється максимально прямо. Сукупно це утворює стійку вербальну екосистему, у якій перформативи санкціонують союзи, директиви тестують правду почуттів, експресиви задають емоційний ритм, а констативи висвітлюють механіку статусу й видимості.

Подальше зведення цього розподілу подано у Діаграмі 3.2.1, де візуалізовано відносну вагу кожного кластера висловлювань у серіальному корпусі.

Діаграма 3.2.1. Розподіл культурних реалій у вербальній репрезентації серіалу «Bridgerton»

Сукупно це дозволяє окреслити вербальну репрезентацію культурних реалій у серіалі як систему керованих мовних подій: перформативи санкціонують союзи; директиви тестують правду почуттів; експресиви задають емоційний ритм; констативи висвітлюють ціну краси, влади й

видимості. Саме через цю систему глядач отримує не лише «історичний фон», а й практичну граматику етики, яку можна застосувати в сучасних формах інтимності й публічності – головний показник культурної дієвості екранізації.

3.3. Вплив серіалу на сприйняття культурних реалій глядачами

Серіал «Бріджертони» формує уявлення про культурні реалії доби не стільки через музейну точність декорацій, скільки через керовані мовні події – афористичні репліки, перформативні формули згоди/заборони та метакоментарі медіаторів влади й репутації. Симптоматично, що редакційні підсумки підкреслюють саме «мовоцентричну» рецепцію: «Actions might normally speak louder than words, but in Bridgerton, the dialogue–and sometimes even a look–can be just as swoon–worthy…» – отже, слово стає не лише носієм емоції, а й тригером події, яку глядач запам’ятовує та переносить у власні практики спілкування [25]. Звідси – два наслідки для сприйняття: по–перше, норми «тона» (шлюбний ринок, статусні ієрархії, гендерні регламенти) кристалізуються в коротких цитатних формулах; по–друге, ці «мовні вузли» легко переходять у позамедійний обіг і починають регулювати сучасні способи говорити про кохання, згоду й гідність (добірки «найкращих цитат» стабільно фіксують саме такі вислови) [25; 20; 30; 24].

Шлюбно–світські інститути вербалізуються як економіка дефіциту й процедури легітимації жіночої «видатності». Королівське «A diamond is precious precisely because it is rare» звучить як нормативний акт оцінки і водночас як дидактична формула для аудиторії, що вчиться «читати» ритуал сезону [25]. Іронічна метапозиція Вістлдаун («Why settle for a Duke when one can have a Prince?») показує, як шлюбний ринок конвертує емоції в титулований капітал [25], а далі – підважується зсередини її ж коментарем: «Is the entire practice of naming a diamond not, well, rather ridiculous?» – інституція називання діаманта оголюється як соціальна технологія, а не «природна»

даність [28]. На рівні тактики ритуалу працюють і мікроперформативи пристойності: «By our kiss» – формула, що публічно фіксує взаємність у межах кодексу епохи [25].

Гендерні межі та права голосу артикульовано через конфігурацію «заборона/відвоювання». Елоїза виносить структурну нерівність у загальне правило: «If you desire the sun and the moon… Some of us cannot» – лаконічна дефініція «обмеженого доступу» для жінок [25]. Дафна переформульовує «пристойність» як право: «It should not be a luxury, but a right to choose, to fight for the family that you want» – теза, яка робить шлюб простором суб'єктності, а не опіки [25]. У другому сезоні Кейт Шарма радикалізує виклик об'єктивації: «I take issue with any man who views women merely as chattels and breeding stock» – жорсткий юридичний словник («chattels», «breeding stock») перекодовує історичну лексику в сучасну етику автономії [28]. Цю лінію врівноважує «м'яка педагогіка» Вайолет: «…the armor does not rust and set so that you might never be able to take it off» – метафора самозахисту, що попереджає про емоційну закритість як ризик для близькості [25; 29].

Медіація влади та репутації подається як голосова інституція. Вже перше самовизначення Вістлдаун – «You do not know me, and rest assured, you never shall» – конструює анонімність як джерело авторитету [25]. А далі – принцип дії друкованого слова: «A whisper is relevant for only as long as it is spoken, but a paper represents more» – теза, що переводить плітку у статус тривалого соціального факту [25]. Саме так серіал вибудовує сприйняття «тона» як тексту: статуси прописуються, переописуються і знецінюються мовленням. Паралельно дисциплінуючий голос наставниць («You must promise me that when you step into the light you will be worthy of the attention you command») ритуально вводить новачків у код видимості – увага публіки мислиться як обов'язок відповідності [25]. Архітектурно цей прийом підтверджує авторський задум: Квін прямо пояснює, що Вістлдаун була створена як «інструмент проти інфо–дампу… a gossip columnist [whose] literal

job [is] to dump info», а період Регентства – «sweet spot» між казковістю і сучасною впізнаваністю поведінки [31].

Емоційно–ціннісні норми перетворюються на соціальні події саме завдяки мовленнєвим перформативам і директивам. Канонічне «I burn for you» стало «звукосимволом» романтичного абсолюту, який мігрує між сезонами та слугує шифром кульмінаційної пристрасті [25; 24]. Полюс ворогів–коханців артикульований максимальною тезисністю: «You are the bane of my existence and the object of all my desires» – афект оголюється як перешкода і рушій одночасно [28]. У відповідь – етика уразливості: «True love… is when the rest of the world goes quiet» – колективний шум «тона» відступає перед інтимною присутністю [20]. Ключовим випробуванням правди почуттів стає високий директив: «Say you do not care for me. Tell me you feel nothing and I will walk away» – умова, де слово прирівняне до дії, а мовчання – до етичного вироку [28]. Траєкторія третього сезону, своєю чергою, зміщує дискурс від одержимості до турботи: «I am not the man I was last season, and I am most certainly not ashamed of you, Pen»; «I seek you out at every social assembly because I know you will lift my spirits» – лексика підтримки оформлює новий «стандарт» близькості [29].

Родинно–побутовий порядок озвучено як система м’яких регламентів і ціннісних наголосів. «What’s happening out there cannot be as important as what’s happening down here» ставить приватну близькість вище публічного ритуалу [25]. «You are wise… to understand friendship to be the best possible foundation a marriage can have» – програмує «повільне кохання» як норму тривалого союзу [20]. З іншого боку, економіка уваги позбавляє косметики: «Having a nice face and pleasant hair is not an accomplishment» – вербальне дезавуювання поверхневого капіталу; поруч – підрахунки пропозицій («…rejected not one, not two, but three proposals already this week») як мова, що перетворює видимість на статусний скоровар [25].

Нарешті, приквел «Queen Charlotte» загострює перетин інституцій та інтимності телеграфною ясністю: «Because marriage is already difficult»; «Let

him be mad if mad is what he needs» – формули, що прорізають церемоніальність іменем емоційної правди [33]. Тут же матеріальна культура буквально говорить тілом: «Whalebone, Brother. The bones of whales died, so I could look like this…»; «delicate… very, very sharp» – корсетна дисципліна вербалізує «ціну» краси як культурну реалію, відчутну на дотик [33].

Родинна педагогіка та спадкова пам'ять також надбудовуються мовою. Коротка формула втрати «Edward was the air that I breathed. And now there is no air» вписує уявлення про регентську сім'ю не як холодну інституцію, а як осередок афекта, де горе має право на голос [20; 30]. «You cannot show someone your best without allowing them to see your worst» – батьківська максима, через яку аудиторія навчається мислити інтимність як суму вразливості та сили [25; 20]. Такі рядки функціонують як моральні «скелети» під ефектним костюмом доби: родинна велич тут означає емоційну грамотність, здатність називати почуття і нормувати поведінку через слова.

Серіал водночас навчальний у стосунку до чоловічого погляду та бажання. Рефлексія Бенедикта – «What is it, truly, to admire a woman? …To honor her being with your deeds and words» – переформатовує рецепцію «чоловічої пристрасті»: замість візуального володіння – вербальна й поведінкова етика пошани [25; 21]. Відверта амбівалентність Ентоні – між імперативом честі та некерованою пристрастю – артикульована у фразі «Do you think there is a corner of this earth… to free me from this torment?» і допомагає глядачеві побачити, як сценарій «обов'язку» тріскає під тиском лінгвістично озвученої уразливості [28; 25]. Саме тому троп «вороги–коханці» перестає бути лише жанровим кліше і стає етичною практикою згоди, випробуваною словом («Say you do not care for me. Tell me you feel nothing and I will walk away» – мовний тест істини, де висловлювання дорівнює дії [28]).

Репрезентація жіночої агентивності тримається на парі голосів – бунтівної Елоїз і прагматичної Данбері – та на гаслах самовизначення. «Love is not finite» підважує дефіцитарну логіку "шлюбу як ринку", розширюючи простір жіночої суб'єктності [30; 29]. «Pen, living for the estimation of others is

a trap» переорієнтовує героїню (і глядача) з зовнішньої оцінки на внутрішню автономію [29; 25]. Не менш показова «етика письма» як засобу влади: «Whistledown is a woman, therefore she has nothing, and still she writes» – матеріальна нестача компенсується голосом; це читається як алегорія сучасного авторського самоствердження [25; 21]. Паралельно інституційний педагогічний голос Данбері програмує відповідність між словами та діями: «Words of flattery are beautiful and sweet. But they are also hollow, unless accompanied by action» [21].

Усі наведені приклади існують не у вакуумі кадру, а в мережі параекстів, яка спрямовує й підсилює рецепцію. Впливові видання агрегують цитати, надаючи їм статус «канону» і фіксуючи домінантні читання: добірка Collider підкреслює сучасну релевантність «анахроністичних портретів» і афористичної мови [20]; Parade виносить на перший план тезу про пріоритет діалогу перед дією – «dialogue… can be just as swoon–worthy» – інституціоналізуючи «мовоцентричність» як ключ до насолоди [25]. Такі параекрани (рейтинг/коментар/редакційний гайд) не просто віддзеркалюють серіал; вони стабілізують значення рядків як соціально корисних – для тостів, зізнань, розмов про репутацію, шлюб і згоду [25; 20; 30; 24].

Семіотика «Бріджертонів» вибудовує не лише світ епохи, а й «практики читання» цієї епохи сучасною аудиторією. Ключовим є те, як серіал нормалізує способи говорити про статус, репутацію, тілесність і згоду через формули, що легко цитуються й тиражуються поза екраном. Показова логіка скандалу як регулятора: «Be it shame or slander, seduction or smear, there is but one thing that humbles even the most highly–regarded members of our dear ton… a scandal!» – Вістлдаун переводить приватну мораль у публічний механізм контролю [21]. У сприйнятті це не просто опис «тона», а пояснення, чому будь–який вчинок має репутаційний вимір: реальність епохи – це постійний облік символічних ризиків.

Статусні ієрархії вербалізуються мовою коштовностей, яка дисциплінує погляд і переоцінює жіночу «вартість». «Color, clarity, carat, cut. At long last,

the queen has named her most precious stone» – маніфест оцінювання, що показує: інституційна влада не лише розпізнає «діамант сезону», а й створює його [21]. Інша формула – «Her heart is no matter, as long as her hand remains free» – робить видимою розщепленість між афектом і правовим/династичним актом: формальні заручини переважують приватне почуття [21]. Через такі рядки глядачі засвоюють «лексикон влади», де оцінювання, найменування та санкціонування – перформативні дії, які реально змінюють статус.

Медіа–модуль серіалу – газети леді Вістлдаун – задає аудиторії розуміння публічності як тексту. «We shall do what women do. We shall talk» переводить «плітку» з приватного жанру у політичну технологію: достатньо довге й гучне мовне відтворення (цитата, переказ, друк) закріплює подію [21]. Паралельно норма видимості/невидимості озвучується максимально прямо: «When you are invisible, you have all the amusement you want without any of the expectations popularity brings. It frees you» – невидимість як ресурс і як маргінальність [21]. У термінах економіки уваги Вістлдаун також попереджає: «The brighter a lady shines, the faster she may burn» – правило ризиків надмірної видимості, яке серіал повторює між сезонами, закріплюючи його як звичай [25; 28].

Серіал методично навчає читати гендерні ролі через іронію та контрправила. Коли Кейт із роздратуванням питає: «Is she calling me wooden?» – а Ентоні виписує утилітарну «checklist» майбутньої дружини («…suitable enough hips for childbearing, and at least half a brain») – глядачі чують, як патерни об’єктивації викриваються мовою самих персонажів [28; 21]. У відповідь Данбері дає інституційний етичний стандарт: «Words of flattery are beautiful and sweet… unless accompanied by action» [21]. Ті самі «максими–хребти» зшивають віртуозну словесність із поведінковою етикою, пропонуючи рецептуальний код для сучасної аудиторії («на словах – і на ділі»).

Просвітницька робота з інтимністю і згодою передається не моралями, а формулами, що легко інтерналізуються. «Poetry is the art of revealing precious truth with words» – Бенедикт легітимує «право на красномовність» як ресурс

близькості: визнання, комплімент, прохання стають дієвими інструментами партнерства [21]. «Most marriages of the ton are, in fact, mere matters of business… It is the true love match that is quite rare» – Данбері чітко відрізняє контракт від альянсу, узгоджуючи костюмований жанр із сучасною нормою взаємності [21]. У тому ж ключі м'яка педагогіка Вайолет: «We chose to love each other, every single day. It is a choice» – шлюб як щоденний перформатив вибору [21].

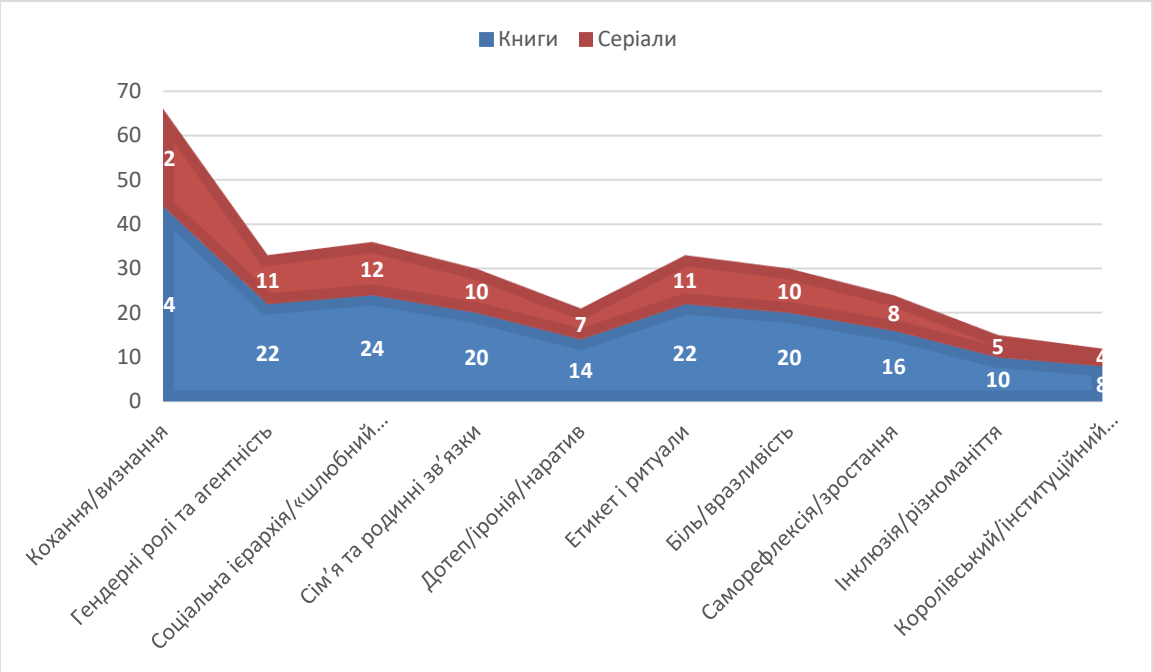
Особливе інтермедійне підсилення цитатної культури забезпечує друк: «The Wit and Wisdom of Bridgerton» курирує вислови з новими вступами Вістлдаун, перетворюючи репліки на «офіційні» маркери характерів і цінностей [42; 43]. Це вже не сувенір, а апарат канонізації: хто говорить, у якому етичному ключі, як фраза співвідноситься з іншими голосами – все це стає стабілізованим маршрутом читання/перегляду.

На рівні «циркуляційної економіки» висловлювань кожен афоризм має свою соціальну функцію: описує норму («It is unacceptable… for a lady to decline a dance…» – Данбері) [21]; педагогізує («The ones we love have the power to inflict the greatest scars…» – Вістлдаун) [21]; вказує на метажанр («A gamble with far higher stakes. Matrimony» – Вістлдаун) [21].

Разом із романтичними «акустичними домінантами» – «I burn for you» [25; 24], «You are the bane of my existence and the object of all my desires» [28], «My every thought is you» [29; 30] – ці формули структурують емоційний словник аудиторії: від пафосу декларацій до повсякденних практик турботи («Just keep looking at me. No one else matters»; «I seek you out… because I know you will lift my spirits») [28]. Саме тому «Бріджертони» впливають на сприйняття реалій: глядачі не лише милуються костюмами, а опановують набір придатних до цитування правил і винятків, які можна застосувати у сучасних практиках близькості, публічності й самопрезентації.

Рис. 3 демонструє порівняльний розподіл тематичних категорій вербальної репрезентації культурних реалій у двох медіа: книжковому корпусі

Джулії Квін (4 романи циклу) та екранізаціях (*Bridgerton* S1–S3, *Queen Charlotte*).

Отже, у книгах Дж. Квін культурні реалії частіше проявляються через сімейність, дотеп і саморефлексію, тоді як у серіалах «Бріджертони» акцент зміщено до експліцитних любовних декларацій, норм гендерних ролей та етикету з підсиленою ієрархічністю й вразливістю–відбитком більш публічного й нормативного формату екранізації.

Висновки до розділу 3

У межах третього розділу проведено комплексне дослідження вербальної репрезентації культурних реалій у «Бріджертонах» як системи керованих мовних подій, що структурують сприйняття епохи та її норм сучасною аудиторією. Аналітична оптика об'єднала три площини: адаптаційні зсуви від книжкового дискурсу до екранізації, функціонування цитатних формул у серіальному наративі, а також рецептивні наслідки для глядацького уявлення про статус, гендер, інтимність і публічність. Запропоновано методику роботи з вибіркою висловлювань, скоординовану з подієвими вузлами сюжету й інституційним контекстом сцени, що дозволило відокремити й операціоналізувати вербальні маркери культурних реалій.

Ключовий результат полягає у фіксації переходу від описово–іронічного книжкового режиму до аудіовізуальної поетики афористичної декларації, де короткі, ритмічно виокремлені фрази працюють як правила, санкції та дозволи. Це не лише естетична зміна носія; ідеться про зміну режиму дії мови: з площини коментаря або підтексту вона переходить у площину перформативу, що творить соціальний факт у момент звучання. У цьому полі голоси монархії, родини, медіатора–пліткаря та індивідуальних коханців утворюють узгоджений, але поліфонічний механізм нормотворення.

Побудована прагматична типологія висловлювань показала, що серіал оперує чотирма ядровими функціями: перформативи інституціоналізують стосунки і статуси; директиви випробовують межі, домовленості й правдивість; експресиви задають емоційний ритм і кульмінації; констативи оголюють матеріальну та соціальну ціну краси, влади, видимості. Ці функції розподілені нерівномірно по сезонах, утворюючи впізнавані «режими звучання»: від гри з репутацією та нагляду до етики уразливості й партнерства, зі зміщенням наголосів у третій частині франшизи на автентичність і взаємну підтримку.

Сильна сторона серіальної вербалізації – інституційний голос наратора–медіатора, який виконує роль метакоментатора норм. Він надає глядачу готові інтерпретативні рамки та одночасно демонструє механіку влади як тексту: статус і репутація не лише зображуються, а й прописуються, відтак переписуються. У поєднанні з діалогами персонажів утворюється багатоканальна семіотична мережа, де приватні афекти й публічні ритуали взаємно підсилюють один одного та переводяться в циркуляцію поза екраном.

Розділ висвітлив і відмінність між книжковою та екранною «граматикою епохи». У прозі репрезентація часто тримається на розгорнутій іронії, внутрішніх рефлексіях і наративних вставках, тоді як екран змушує зміст «стискатися» до реплік, що легко впізнаються на слух і запам’ятовуються як соціально придатні формули. Саме ця стисліть і виразність забезпечують живучість цитат у фан–культурі, редакційних добірках і побутових практиках

– від тостів і клятв до дискусій про межі згоди та цінність невидимості/видимості.

Окремо підтверджено, що серіал не зупиняється на стилізації, а нав’язує етичний горизонт, у якому історичні ролі перечитуються крізь сучасні категорії відповідальності, вибору та рівності. Мовні формули стають інструментами емоційної грамотності: вони не лише маркують стан, а й інструктують дію – як домовлятися про межі, як вибудовувати партнерство, як витримувати тиск публічності. Відтак культурні реалії подаються не як декорація, а як набір практичних норм, які глядач може перенести у власний комунікативний досвід.

Запропонована інвентаризація вербальних маркерів у таблицях та їхня візуалізація у діаграмі показали стійку ієрархію тематичних кластерів: першість за шлюбно–світськими ритуалами й медіацією репутації, далі – гендер і згода, а також емоційно–ціннісні коди інтимності; меншою, але концептуально вагомою є група маркерів матеріальної культури, що повертає увагу до тілесної економіки моди та ціни елегантності. Такий розподіл пояснює, чому саме певні вислови стають «акустичними домінантами» сезону і як вони структурно керують рецепцією.

Практичний внесок роботи – у створенні аналітичної рамки, яка дозволяє ідентифікувати й описувати культурні реалії через мовленнєві акти, а не лише через тематичні описи чи візуальні коди. Метод добору й класифікації цитат можна масштабувати на інші історичні драми, порівнювати міжмовні версії, зіставляти з фан–практиками та перетворювати на інструмент верифікації адаптаційних рішень.

Концептуальне обмеження полягає в тому, що вербальна перспектива фокусується на артикуляції та циркуляції значень, тоді як окремі аспекти рецепції залежать від невербальних компонентів – музики, монтажу, жесту. Втім, саме концентрація на мовних одиницях дала змогу показати, як аудіовізуальна адаптація робить мову головним носієм норм, переводячи

культурні порядки в серію перформативних подій, які глядач засвоює як свій ціннісний інструментарій.

У підсумку наше дослідження доводить, що «Бріджертони» – це не просто костюмована оповідь із яскравими діалогами, а впорядкована система мовних індексів, які формують і коригують уявлення про епоху. Саме у вербальній площині зустрічаються історична стилізація й сучасна етика, а культурні реалії набувають сили практичних правил, що живуть у публічному обігу й повертаються до аудиторії як засоби осмислення власного досвіду.

ВИСНОВКИ

У дослідженні уточнено понятійні межі культурних реалій і запропоновано робочу класифікацію для книжкового та аудіовізуального режимів, що трактує реалії не як «декор», а як мовні оператори соціального порядку. Розроблено модель «мови як події», у якій перформативи, директиви, експресиви та констативи безпосередньо творять норми шлюбно-світських інститутів, регламентують гендерні ролі, керують репутацією та задають етику інтимності. Порівняльний аналіз романів і серіалу показав стабільне «ядро» вербальних маркерів (титул, ритуал сезону, репутаційні оповіщення, формули згоди/визнання) та варіативні домінанти за медіумом: у прозі переважають опис і підтекст, у серіалі – афористична декларативність і голосовий коментар. Кількісне кодування корпусу виявило різні профілі домінант: у The Duke and I – сімейно-етикетний комплекс, у The Viscount Who Loved Me – етика уразливості та честі, в An Offer From a Gentleman – класово-станові межі, у Romancing Mister Bridgerton – медійність і «гра з репутацією»; відповідно змінюються й рецептивні режими читача. У серіальному дискурсі ті самі смисли стискаються до перформативів і «цитат-правил», що легко циркулюють у публічному просторі та працюють як соціально корисні формули (від норм згоди й партнерства до механіки скандалу).

Ключовим механізмом нормотворення в обох медіумах виступає інституційний медіатор: у романах це нараторський інсертер, у серіалі – надкадровий голос, який одночасно описує, санкціонує й підважує правила «тона». Показано, що матеріальна культура (аксесуари статусу, мода, тілесна дисципліна) набуває смислу лише у зв’язці з мовними діями, які її називають та ієрархізують. Результати підтверджують: вербальна репрезентація культурних реалій у франшизі «Bridgerton» є цілісною системою керованих мовних подій, що у різних медіумах по-різному, але послідовно формують «граматику» репутації, згоди, честі й інтимності. Теоретична значущість полягає у поєднанні лінгвокультурологічної типології з прагматичною інтерпретацією мовленнєвих актів; практична – у можливості застосувати

запропоновану модель для аналізу інших костюмованих наративів, для навчальних курсів із комунікативної етики та для перекладацьких рішень, де збереження типу мовленнєвого акту критичніше за буквальний зміст. Сукупно це доводить: саме мова – у формах перформативу, директиви, експресиву та констативу – є головним носієм і «двигуном» культурних реалій, що забезпечує їхню дієвість у сучасному рецептивному полі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Борисенко Н. Д., Садловська О. С. Відтворення англомовних реалій в українському кіноперекладі. Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. Філологічні науки. Вип. 1 (87). 2018. С. 48–52.

2. Журавель Т. В. Кіноперекладяк вид аудіовізуального перекладу і його становлення в Україні та світі. Науковий вісник ДДПУ імені І. Франка. Серія «Філологічні науки (мовознавство)». № 10. 2018. С. 35–38.

3. Іванова Н. О. Культурні аспекти телефонних розмов у голлівудських фільмах: вплив на форму та зміст. Київ: Вид–во Університету. 2019. С. 220.

4. Кириченко А. Я. Телефонні розмови в англійськомовних кінофільмах: дискурсивний і прагмалінгвістичний підходи. Тези на конференцію «Ad orbem per linguas. До світу через мови». Київ, КНЛУ. 2023. С. 2.

5. Книш О. В. Лінгвістичний аналіз кіноназв: Автореф. Дисертація Ph. D. філол. науки Одеса. 2022. С. 17.

6. Корольова Т. М., Жмаєва Н. С. Стратегії, тактики та перекладацькі операції. Праці XX. Міжнародна наукова конференція “Практичні застосування результатів досліджень”. Morrisville: Lulu Press. 2018. С. 60–63.

7. Кривонос Я. В. Нормативні проблеми українського перекладу американських кінопродукцій. Лінгвістика. № 1. 2020. С. 176–182.

8. Литвинова О. І. Прагмалінгвістичний підхід до вивчення телефонних розмов у голлівудських фільмах: аспекти теорії та практики. Одеса: Видавництво Одеського університету. 2019. С. 230.

9. Лук'янова Т. Г. Теоретичні аспекти перекладу фільмів з англійської на українську. Вісник Харківського національного університету

імені В. Н. Каразіна. № 973. Серія: Романо–германська філологія. Методика викладання іноземних мов. Т. 68. 2021. С. 183–188.

10. Павленко Д. С. Дискурсивні аспекти телефонних розмов в англомовних фільмах: теорія та практика. Київ: Вид–во Наукова думка. 2019. С. 270.

11. Сидоренко І. І. Прагмалінгвістичний аспект телефонних розмов у голлівудських фільмах: Автореф. Дисертація ... к. філол. Природничі науки. Київ. Національний університет імені Тараса Шевченка. Київ. 2019. С.20.

12. Статкевич Л. П., Корж–Ікаєва Т. Г. Особливості перекладу дієприкметника і герундія в українській та англійській мовах. Науковий вісник ДДПУ імені І. Франка. Серія: Філологічні науки (мовознавство). № 14. 2020. С. 167–172.

13. Шевченко Д. П. Прагматичний аналіз телефонних розмов у голлівудських фільмах: аспекти комунікативної взаємодії. Київ: Вид–во Національного університету «Києво–Могилянська академія». 2020. С. 280

14. Alves, F. & A. L. Jakobsen. The Routledge Handbook of Translation & Cognition [C]. Abingdon: Routledge, 2020.

15. Jun, W. Translator’s Subjectivity in Eco–Translatology. Journal of Critical Studies in Language and Literature, 1(3). 2020. P. 14–19

16. Khushbakova N. Literary translation as a branch of translatology. Academic research in educational sciences. 2021. №4. P.112–126.

17. Koevecses Z. On Metaphor in comparative perspective. NY, Berlin, 2019. 312 p.

18. Lakoff G., Johnson M. Metaphors We Live By. Chicago: University of Chicago, 2017.

19. Muñoz Martín R.. Looking toward the future of Cognitive Translation Studie. The Handbook of Translation and Cognition [C]. Hoboken, NJ: Wiley Blackwell, 2019. P. 555–571.

20. 10 Best 'Bridgerton' Quotes, Ranked [Електронний ресурс] // Collider. – 2024. – Режим доступу: https://collider.com/bridgerton–quotes–best–ranked/ (дата звернення: 09.09.2025).

21. 130 Best Quotes from Netflix's Bridgerton [Електронний ресурс] // Sarah Scoop. – 2022. – Режим доступу: https://sarahscoop.com/30–best–quotes–from–netflixs–bridgerton/ (дата звернення: 09.09.2025).

22. 130 Best Quotes From Netflix's Bridgerton. Sarah Scoop. URL: https://sarahscoop.com/30–best–quotes–from–netflixs–bridgerton/ (дата звернення: 09.09.2025).

23. 20 Bridgerton Quotes to Use as Pickup Lines [Електронний ресурс] // The Knot. – Режим доступу: https://www.theknot.com/content/bridgerton–quotes (дата звернення: 09.09.2025).

24. 25 Incredibly Romantic Bridgerton Quotes [Електронний ресурс] // CBR. – 2025. – Режим доступу: https://www.cbr.com/bridgerton–romantic–quotes/ (дата звернення: 09.09.2025).

25. 92 Best Bridgerton Quotes from Seasons 1, 2 and 3 [Електронний ресурс] // Parade. – 2024. – Режим доступу: https://parade.com/1355281/alexandra–hurtado/bridgerton–quotes/ (дата звернення: 09.09.2025).

26. Beyond Bridgerton: Exploring the world of Julia Quinn. Historian Ellis. URL: https://historianellis.wordpress.com/2021/02/13/beyond–bridgerton–exploring–the–world–of–julia–quinn/ (дата звернення: 09.09.2025).

27. Bridgerton. Season 1 [Електронний ресурс] // Netflix. – 2020. – Режим доступу: https://parade.com/1355281/alexandra–hurtado/bridgerton–quotes/ (дата звернення: 09.09.2025).

28. Bridgerton. Season 2 [Електронний ресурс] // Netflix. – 2022. – Режим доступу: https://mamasgeeky.com/2020/12/bridgerton–quotes–netflix.html (дата звернення: 09.09.2025).

29. Bridgerton. Season 3 [Електронний ресурс] // Netflix. – 2024. – Режим доступу: https://www.moviequotesandmore.com/bridgerton–best–quotes/ (дата звернення: 09.09.2025).

30. Bridgerton: 15 Best Quotes from Season 3 [Електронний ресурс] // Screen Rant. – 2024. – Режим доступу: https://screenrant.com/bridgerton–season–3–best–quotes/ (дата звернення: 09.09.2025).

31. Doig E. 5 Secrets from Julia Quinn on Writing Bridgerton | The Blog | The Novelry. The Novelry | We Grow Writersâ¢. URL: https://www.thenovelry.com/blog/julia–quinn–bridgerton (дата звернення: 09.09.2025).

32. Julia Quinn's Bridgerton: A Sexy Historical Romance – Reading on Clouds. Reading on Clouds. URL: https://www.readingonclouds.com/julia–quinns–bridgerton–a–sexy–historical–romance/ (дата звернення: 09.09.2025).

33. Queen Charlotte: A Bridgerton Story [Електронний ресурс] // Netflix. – 2023. – Режим доступу: https://en.wikiquote.org/wiki/Bridgerton (дата звернення: 09.09.2025).

34. Quinn J. 8 Best Romantic Bridgerton Series Quotes . – Режим доступу: https://www.njkinnysblog.com/8–best–romantic–bridgerton–series–quotes–by–julia–quinn/ (дата звернення: 09.09.2025).

35. Quinn J. An Offer from a Gentleman . – New York : Avon Books, 2001. – Режим доступу: https://www.goodreads.com/work/quotes/27230153–the–duke–and–i–the–viscount–who–loved–me–an–offer–from–a–gentleman (дата звернення: 09.09.2025).

36. Quinn J. Bridgerton Collection, Volume 1 . – New York : Avon Books, 2012. – Режим доступу: https://www.goodreads.com/work/quotes/27230153–the–duke–and–i–the–viscount–who–loved–me–an–offer–from–a–gentleman (дата звернення: 09.09.2025).

37. Quinn J. Quotes from Julia Quinn . – Режим доступу: https://www.goodreads.com/author/quotes/63898.Julia_Quinn (дата звернення: 09.09.2025).

38. Quinn J. Romancing Mister Bridgerton . – New York : Avon Books, 2002. – Режим доступу: https://www.goodreads.com/work/quotes/659482–romancing–mister–bridgerton (дата звернення: 09.09.2025).

39. Quinn J. The Bridgerton Series . – Режим доступу: https://juliaquinn.com/series/bridgertons/ (дата звернення: 09.09.2025).

40. Quinn J. The Duke and I . – New York : Avon Books, 2000. – Режим доступу: https://www.goodreads.com/work/quotes/846763–the–duke–and–i (дата звернення: 09.09.2025).

41. Quinn J. The Viscount Who Loved Me . – New York : Avon Books, 2000. – Режим доступу: https://www.goodreads.com/work/quotes/659482–romancing–mister–bridgerton (дата звернення: 09.09.2025).

42. Quinn J. The Wit and Wisdom of Bridgerton : Lady Whistledown's Official Guide . – New York : HarperCollins, 2021. – Режим доступу: https://juliaquinn.com/books/the–wit–and–wisdom–of–bridgerton/ (дата звернення: 09.09.2025).

43. The Wit and Wisdom of Bridgerton – Julia Quinn. Julia Quinn. URL: https://juliaquinn.com/books/the–wit–and–wisdom–of–bridgerton/ (дата звернення: 09.09.2025).

44. Wurzburger A. All Eight of Julia Quinn's Bridgerton Novels, Ranked. People.com. URL: https://people.com/books/ranking–the–bridgerton–novels–julia–quinn/ (дата звернення: 09.09.2025).

45. Austin, J. L. How to Do Things with Words. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 1975. 168 p. URL: https://global.oup.com/academic/product/how-to-do-things-with-words-9780198245537 (дата звернення: 14.10.2025).

46. Baker, Mona; Saldanha, Gabriela (eds.). Routledge Encyclopedia of Translation Studies. 2nd ed. London; New York: Routledge, 2009. 704 p. DOI: https://doi.org/10.1007/s10590-011-9121-x (дата звернення: 14.10.2025).

47. Brown, Penelope; Levinson, Stephen C. Politeness: Some Universals in Language Usage. Cambridge: Cambridge University Press, 1987. 345 p. URL:

https://www.academia.edu/26395652/Politeness_Some_universals_in_language_usage 2 (дата звернення: 14.10.2025).

48. Díaz Cintas, Jorge; Remael, Aline. Audiovisual Translation: Subtitling**.** Manchester: St. Jerome Publishing, 2007. 290 p. DOI: https://doi.org/10.1556/Acr.9.2008.2.8 (дата звернення: 14.10.2025).

49. Hutcheon, Linda. A Theory of Adaptation**.** 2nd ed. New York: Routledge, 2013. 302 p. URL: https://www.routledge.com/A-Theory-of-Adaptation/Hutcheon/p/book/9780415539388 (дата звернення: 14.10.2025).

50. Lakoff, George; Johnson, Mark. Metaphors We Live By. Chicago: The University of Chicago Press, 1980. 242 p. URL: https://books.google.com.ua/books?id=r6nOYYtxzUoC (дата звернення: 14.10.2025).

ДОДАТКИ

Додаток А. Таблиця прикладів із романів Джулії Квін

Book Title	Example Number	Actual Example	Brief Explanation of Its Significance
The Duke and I	1	«Where is he? Bridgerton!» he bellowed.	This passionate outcry evokes the Regency era's code of honor among gentlemen, where a perceived slight to a lady's virtue could spark dramatic confrontations, underscoring the romantic ideal of protective masculinity.
The Duke and I	2	«I meant the idiot Bridgerton.»	Highlights the playful yet fierce sibling dynamics in aristocratic families, where love and exasperation entwine, reflecting the cultural emphasis on familial loyalty and hierarchy.
The Duke and I	3	«That, I believe, would refer to you.»	Illustrates the witty banter of high society, where clever retorts defend one's honor, capturing the romantic allure of intellectual sparring in courtship rituals.
The Duke and I	4	«His mouth captured hers, trying to show her with his kiss what he was still learning to express in words.»	Represents the cultural reality of restrained emotions in Regency romance, where physical affection conveys unspoken love, bridging the gap between societal decorum and heartfelt passion.
The Duke and I	5	«He loved her. He worshipped her. He'd walk across fire for her.»	Depicts the idealized devotion in marriage, a cultural cornerstone where a gentleman's love elevates his lady to divine status, fueling the romantic dreams of the ton.
The Duke and I	6	«Anthony sneezed and pushed them aside.»	Shows the lighthearted interruptions in family life, reflecting the cultural norm of large households where siblings' bonds add humor and warmth to daily interactions.

The Duke and I	7	«Mother, I am trying to have a conversation with the duke.»	Underscores gender roles in family discussions, where a daughter's autonomy is gently navigated under maternal oversight, a tender aspect of Regency upbringing.
The Duke and I	8	«Do you want to have this conversation with my son?»	Captures the protective maternal instinct in aristocratic circles, where family unity safeguards romantic pursuits against societal scrutiny.
The Duke and I	9	«Not particularly.»	Reveals the subtle power dynamics in conversations, highlighting how Regency etiquette allows for polite deflections in matters of the heart.
The Duke and I	10	«Fine, then. Anthony, be quiet.»	Illustrates the authority of matriarchs in family settings, a cultural reality where mothers orchestrate harmony amid budding romances.
The Duke and I	11	«Did you bring it?»	Evokes the secretive exchanges in social planning, reflecting the era's focus on matchmaking lists as tools for romantic alliances.
The Duke and I	12	«My list? Heavens, no. What can you be thinking?»	Highlights the cultural obsession with eligible matches, where lists symbolize the strategic pursuit of love in high society.
The Duke and I	13	«I brought mine.»	Demonstrates sibling teasing in courtship matters, a charming reflection of family involvement in romantic decisions.
The Duke and I	14	«Daphne gasped. 'You didn't!'«	Captures the surprise and delight in family antics, underscoring the lighthearted side of Regency social norms.
The Duke and I	15	«I did. Just to torture Mother.»	Shows the playful rebellion within family structures, where love for kin includes affectionate pranks.
The Duke and I	16	«I'm going peruse it right in front of her, pull out my quizzing glass– »	Illustrates the use of fashionable accessories in social games, a romantic nod to the era's emphasis on appearance.

The Duke and I	17	«You don't have a quizzing glass.»	Highlights the cultural detail of Regency fashion items, symbolizing class and observational wit in society.
The Duke and I	18	«I bought one just for this occasion.»	Reflects the lengths to which gentlemen go for familial amusement, blending love and mischief in aristocratic life.
The Duke and I	19	«Anthony, you absolutely cannot. She will kill you.»	Depicts the exaggerated fears in family interactions, a romantic glimpse into the passionate bonds of siblings.
The Duke and I	20	«She wandered over to the enclosed range, a rather modern-looking contraption that Cook had purchased earlier in the year.»	Represents the emerging domestic technologies in Regency households, highlighting class distinctions in everyday comforts.
The Duke and I	21	«Do you know how to work this?" she asked.»	Illustrates gender roles in household tasks, where ladies might explore modern conveniences with curiosity.
The Duke and I	22	«No idea. You?»	Shows the collaborative spirit in family, a tender cultural reality of shared ignorance and laughter.
The Duke and I	23	«Daphne shook her head. 'None.'«	Reflects the era's reliance on servants for domestic duties, emphasizing class hierarchies in home life.
The Duke and I	24	«It's not hot.»	Highlights the practicalities of Regency kitchens, where innovation meets the romantic simplicity of daily life.
The Duke and I	25	«Not even a little bit?»	Depicts the playful experimentation in aristocratic homes, a charming aspect of family bonding.
The Duke and I	26	«It's rather cold, actually.»	Illustrates the cultural adaptation to new inventions, blending curiosity with the comfort of home.
The Duke and I	27	«You know, cold milk might be quite refreshing.»	Represents the simple pleasures in Regency society, where small discoveries spark joy in romantic narratives.
The Duke and I	28	«I was just thinking that very thing!»	Captures the synchronicity of sibling thoughts, a romantic testament to familial connection.
The Duke and I	29	«Colin's chuckles grew more heartfelt.»	Shows the warmth of laughter in family, reflecting the

			cultural value of joy amid societal pressures.
The Duke and I	30	«You really ought to have more faith in your favorite brother, dear sis.»	Highlights the teasing affection in sibling relationships, a delightful cultural reality of love's expression.
The Duke and I	31	«He's your favorite brother?»	Illustrates the competitive yet loving nature of large families, where favorites add spice to bonds.
The Duke and I	32	«Only because Gregory put a toad in my bed last night.»	Depicts the mischievous pranks of children in aristocracy, a romantic recollection of innocent chaos.
The Duke and I	33	«Benedict's standing has never recovered from the time he beheaded my favorite doll.»	Reflects the lasting memories of sibling antics, underscoring the cultural endurance of family stories.
The Duke and I	34	«Makes me wonder what Anthony's done to deny him even an honorable mention.»	Captures the ongoing family lore, a tender cultural thread weaving love through generations.
The Duke and I	35	«Don't you have somewhere else to be?»	Shows the desire for privacy in romantic moments, reflecting Regency etiquette in social spaces.
The Duke and I	36	«Not really.»	Illustrates the persistent presence of family, a cultural reality where love's path is never solitary.
The Duke and I	37	«Didn't you just tell me you promised a dance to Prudence Featherington?»	Depicts the social obligations of balls, where dances symbolize romantic intentions.
The Duke and I	38	«Gads, no. You must have misheard.»	Highlights the avoidance of undesirable partners, a humorous take on Regency courtship rituals.
The Duke and I	39	«Perhaps Mother is looking for you, then.»	Represents the strategic maneuvering in family dynamics, to foster romantic opportunities.
The Duke and I	40	«You're not supposed to be so obvious.»	Captures the subtlety required in Regency matchmaking, where love blooms under discreet guidance.
The Duke and I	41	«He'll figure out that you like him.»	Illustrates the cultural dance of attraction, where hints of affection are carefully veiled.

The Duke and I	42	«It's not his company I'm trying to secure.»	Depicts the focus on romantic alliances, reflecting the era's emphasis on suitable matches.
The Duke and I	43	«It's yours I'm trying to avoid.»	Shows the playful evasion in sibling interactions, a charming cultural expression of love.
The Duke and I	44	«You wound me, Daff.»	Highlights the dramatic language of family affection, adding romance to everyday banter.
The Duke and I	45	«You missed your calling, Bridgerton.»	Represents the appreciation of theatricality in society, where wit enhances romantic appeal.
The Duke and I	46	«You should have been on the stage.»	Illustrates the cultural admiration for performance, paralleling the 'stage' of Regency balls.
The Duke and I	47	«An interesting idea, but one that would surely give my mother the vapors.»	Depicts the delicate sensibilities of ladies, a cultural trope in romantic tales of fainting hearts.
The Duke and I	48	«Now that's an idea.»	Captures the mischievous spark in family, fueling the romantic narrative with humor.
The Duke and I	49	«And just when the party was growing tedious.»	Reflects the cultural pursuit of excitement in social gatherings, where romance thrives on novelty.
The Duke and I	50	«Good eve to you both.»	Illustrates the polite farewells in Regency etiquette, a graceful end to romantic encounters.
The Viscount Who Loved Me	1	«Love's about finding the one person who makes your heart complete. Who makes you a better person than you ever dreamed you could be. Its about looking in the eyes of your wife and knowing all the way to your bones that she's simply the best person you've ever known.»	This tender declaration embodies the Regency ideal of marriage as a soulful union, where love elevates and completes, amidst societal pressures for advantageous matches.
The Viscount Who Loved Me	2	«Suddenly it was too hard to be in his presence, too painful to know that he would belong to someone else.»	Captures the heartache of unrequited love in the marriage market, a cultural reality where alliances are strategic, yet hearts yearn freely.

The Viscount Who Loved Me	3	«You have to live each hour as if it's your last and each day as if you were immortal.»	Reflects the philosophical outlook on life in an era of short lifespans, inspiring romantic urgency in pursuing love.
The Viscount Who Loved Me	4	«Listen to me, and listen well, because I'm only going to say this once. I desire you. I burn for you. I can't sleep at night for wanting you. Even when I didn't like you, I lusted for you. It's the most maddening, beguiling, damnable thing, but there it is. And if I hear one more word of nonsense from your lips, I'm going to have to tie you to the bloody bed and have my way with you a hundred different ways, until you finally get it through your silly skull that you are the most beautiful and desirable woman in England, and if everyone else doesn't see that, then they're all bloody fools.»	Illustrates the passionate confession in Regency romance, where desire defies social conventions, blending lust with deep affection.
The Viscount Who Loved Me	5	«Before she knew what she was about, she was jumping about like a crazy woman, yelling, 'Yes! Yes! I win!'«	Depicts the rare expression of female exuberance in games, challenging gender norms in a playful, romantic context.
The Viscount Who Loved Me	6	«A man with charm is an entertaining thing, and a man with looks is, of course, a sight to behold, but a man with honor - ah, he is the one, dear reader, to which young ladies should flock.»	Highlights the cultural priority of honor in choosing a husband, a romantic guide for ladies in the marriage market.
The Viscount Who Loved Me	7	«I have to tell you it was the first time even after all these years of expecting my own death that i truly knew what it meant to die because with you gone there was nothing left for me to live for.»	Reflects the deep interdependence in marriage, a cultural reality where love becomes life's essence.
The Viscount Who Loved Me	8	«And then there was Kate Sheffield. The bane of his existence. And the object of his desires. All at once.»	Captures the enemies-to-lovers trope, illustrating how opposition in social circles can ignite romantic passion.
The Viscount Who Loved Me	9	«But when Anthony kissed her, she felt as if she were losing her mind. And when he kissed her twice, she wasn't even sure if she wanted it back!»	Depicts the transformative power of a kiss in Regency courtship, where physical intimacy awakens deep emotions.
The Viscount Who Loved Me	10	«sometimes there are reasons for our fears that we can't quite explain. Sometimes it's just something we feel in our bones,	Represents the cultural acceptance of intuition in personal matters, adding

		something we know to be true, but would sound foolish to anyone else.»	mystery to romantic decisions.
The Viscount Who Loved Me	11	«the unexpected moment [is] always sweeter.»	Illustrates the delight in spontaneous romance, a cultural charm in the structured world of the ton.
The Viscount Who Loved Me	12	«He was the firstborn Bridgerton of a firstborn Bridgerton of a firstborn Bridgerton eight times over. He had a dynastic responsibility to be fruitful and multiply.»	Highlights the pressure of primogeniture in aristocracy, where love is intertwined with duty to lineage.
The Viscount Who Loved Me	13	«This Author has come to the conclusion that there are rakes, and there are Rakes. Anthony Bridgerton is a Rake. A rake (lower-case) is youthful and immature. He flaunts his exploits, behaves with utmost idiocy, and thinks himself dangerous to women. A Rake (upper-case) knows he is dangerous to women.»	Depicts the cultural distinction between types of gentlemen, guiding ladies in the romantic pursuit.
The Viscount Who Loved Me	14	«It was funny, he reflected later, how one’s life could alter in an instant, how one minute everything could be a certain way, and the next it’s simply ... not»	Reflects the sudden shifts in fate, a romantic theme in an era of uncertainty.
The Viscount Who Loved Me	15	«Was it possible to fall in love with the same man over and over again, every single day?»	Captures the enduring nature of love in marriage, a cultural ideal of lifelong passion.
The Viscount Who Loved Me	16	«A man with charm is an entertaining thing, and a man with looks is, of course, a sight to behold, but a man with honour, ah, he is the one, dear reader, to which the young ladies should flock.»	Reiterates the value of honor in suitors, a romantic compass for navigating society.
The Viscount Who Loved Me	17	«Four brothers provide quite a marvelous education.»	Shows the influence of male siblings on a lady's understanding of gentlemen, shaping romantic expectations.
The Viscount Who Loved Me	18	«Do you miss a parent you never knew?»	Reflects the cultural impact of early loss in families, adding depth to romantic backstories.
The Viscount Who Loved Me	19	«It was juvenile, he knew, this need to assign blame, but everyone had a right to childish emotions from time to time, didn't they?»	Illustrates the human side of aristocrats, where emotions defy social composure in matters of love.

The Viscount Who Loved Me	20	«He was no fool; he knew that love existed. But he also believed in the power of the mind, and perhaps even more importantly, the power of the will. Frankly, he saw no reason why love should be an involuntary thing. If he didn't want to fall in love, then by damn, he wasn't going to. It was as simple as that. It had to be as simple as that.»	Depicts the cultural tension between reason and romance, where gentlemen attempt to control their hearts.
The Viscount Who Loved Me	21	«And are you thirsty, or were you merely being polite?»	Highlights the etiquette of hospitality, a romantic gesture in social interactions.
The Viscount Who Loved Me	22	«Anthony, she whispered, his name a benediction, a plea, a prayer all in one.»	Captures the sacred quality of love's utterance, reflecting Regency's blend of faith and romance.
The Viscount Who Loved Me	23	«Something she knew she did not have the right to ask him about. But she wished–oh, how she wished–that when he was ready to face his fears, she could be the one to help him.»	Illustrates the supportive role of women in men's emotional lives, a cultural pillar of romantic partnerships.
The Viscount Who Loved Me	24	«My mother is convinced that yellow is a happy color and that a happy girl would get a husband.»	Represents the superstitions in dress for attracting suitors, a charming cultural practice in courtship.
The Viscount Who Loved Me	25	«Weakness never got anyone anywhere.»	Depicts the stoic ideal in Regency society, where strength is key to romantic success.
The Viscount Who Loved Me	26	«You don't win.»	Highlights the competitive spirit in family games, reflecting social bonds through play.
The Viscount Who Loved Me	27	«Oh, it feels like I've won»	Captures the joy of victory in love's games, a romantic triumph over societal rules.
The Viscount Who Loved Me	28	«no one had ever brought her flowers before, and she hadn't known until that very moment how badly she'd wanted someone to do so.»	Illustrates the significance of romantic gestures like flowers, symbolizing affection in Regency courtship.
The Viscount Who Loved Me	29	«The ranks of society are once again filled with Ambitious Mamas, whose only aim is to see their Darling Daughters married off to Determined Bachelors.»	Depicts the marriage market's dynamics, where maternal ambition drives romantic fates.

The Viscount Who Loved Me	30	«Bad sportsmanship is a requirement in Bridgerton Pall Mall, I'm afraid.»	Reflects the cultural acceptance of playful cheating in family games, adding fun to aristocratic leisure.
The Viscount Who Loved Me	31	«Be careful what you wish for, her mind thundered.»	Captures the cautionary wisdom in romantic desires, a cultural echo of fate's twists.
The Viscount Who Loved Me	32	«I didn't want to love you. It was the one thing I feared above all.»	Illustrates the fear of vulnerability in love, a romantic struggle in Regency hearts.
The Viscount Who Loved Me	33	«You can't die, Kate. Do you hear me? You can't die!»	Depicts the desperate plea in moments of peril, highlighting love's power over death's shadow.
The Viscount Who Loved Me	34	«It was simple. His world was Kate. If he denied that, he might as well stop breathing right now.»	Represents the all-consuming nature of true love, a cultural ideal in marital devotion.
The Viscount Who Loved Me	35	«You have to live each hour as if it's your last, and each day as if you were immortal.»	Echoes the balanced approach to life and love, a romantic philosophy in an uncertain era.
The Viscount Who Loved Me	36	«You shouldn't have picked this.»	Highlights the risks in romantic choices, reflecting societal warnings in courtship.
The Viscount Who Loved Me	37	«When I thought you'd died– Don't say it, she choked out. You don't have to relive that.»	Captures the trauma of near-loss, underscoring the fragility of love in Regency narratives.
The Viscount Who Loved Me	38	«I love you, Kate, he whispered, his lips brushing the words against her mouth. I love you so much.»	Illustrates the intimate confession, a cultural pinnacle of romantic expression.
The Viscount Who Loved Me	39	«It's just that when you agree to be mother to a child you haven't borne, your responsibility is twice as great.»	Depicts the stepmother's role, reflecting family dynamics in blended aristocratic households.
The Viscount Who Loved Me	40	«It occurred to Anthony that when she wasn't arguing with him, Kate Sheffield might bloody well be the finest woman in England.»	Shows the evolution of admiration, a romantic turn from conflict to affection.
The Viscount Who Loved Me	41	«It was that spark. That damnable spark that never seemed to dim between them.»	Captures the undeniable chemistry, a cultural spark igniting Regency romances.
The Viscount	42	«And in that moment, she knew she loved him. With every	Represents the epiphany of love, a romantic milestone in societal constraints.

Who Loved Me		thought, every emotion, every piece of her being, she loved him.»	
The Viscount Who Loved Me	43	«He knew well the singularly strange sensation of loving one's family to distraction, and yet not feeling quite able to share one's deepest and most intractable fears.»	Illustrates the limits of family intimacy, where love coexists with personal reserves.
The Viscount Who Loved Me	44	«she'd once read a poem that said the unexpected moment was always sweeter.»	Depicts the poetry in romance, reflecting cultural appreciation for literary sentiments.
The Viscount Who Loved Me	45	«Edmund Bridgerton had died at the age of thirty-eight. And Anthony simply couldn't imagine ever surpassing his father in any way, even in years.»	Highlights the shadow of paternal legacy, a cultural pressure on heirs in aristocratic lines.
The Viscount Who Loved Me	46	«This is madness, he whispered against her ear. But he made no move to let her go.»	Captures the irresistible pull of forbidden desire, a romantic defiance of norms.
The Viscount Who Loved Me	47	«Sometimes . . . there are reasons for our fears that we can't quite explain. Sometimes it's just something we feel in our bones, something we know to be true, but would sound foolish to anyone else.»	Reflects the intuitive fears in love, adding depth to Regency emotional landscapes.
The Viscount Who Loved Me	48	«Your father's death was an accident. An accident. A terrible, horrible twist of fate that no one could have predicted.»	Depicts the acceptance of fate, a cultural resignation in romantic tragedies.
The Viscount Who Loved Me	49	«Oh, go right ahead, she replied. You seem to have such an affinity for canines.»	Shows the witty retorts in flirtation, a charming cultural element of courtship.
The Viscount Who Loved Me	50	«Clearly, they are not so different from women. Both breeds hang on my every word.»	Illustrates the humorous comparison of genders, reflecting Regency views on attraction.
An Offer From a Gentleman	1	«In her heart she longed for this man, dreamed of a life that could never be.»	Captures the class barriers in romance, where love transcends but society forbids.
An Offer From a Gentleman	2	«I'm leaving!» she said, with, in her opinion, great drama and resolve.»	Depicts the dramatic exits in household conflicts, a romantic assertion of independence.
An Offer From a Gentleman	3	«It has oft been said that physicians make the worst patients, but it is the opinion of	Highlights gender stereotypes in illness, a humorous cultural observation in society.

		This Author that any man makes a terrible patient.»	
An Offer From a Gentleman	4	«He ought to buy her a new dress. She would never accept it, of course, but maybe if her current garments were accidentally burned...»	Reflects the class distinctions in gift-giving, where romance navigates pride and station.
An Offer From a Gentleman	5	«It was strange, to find a woman who could make him happy just with her mere presence.»	Illustrates the quiet joy of companionship, a romantic ideal beyond social fanfare.
An Offer From a Gentleman	6	«They say that a smart person learns from her mistakes, but a truly smart person learns from other people’s mistakes.»	Represents the wisdom passed in society, guiding romantic choices through observation.
An Offer From a Gentleman	7	«Her hand tightened around the handle of the serving spoon.»	Depicts the tension in servant-master dynamics, a cultural divide in romantic aspirations.
An Offer From a Gentleman	8	«She glared at him. 'I'm not asking you to apologize.'«	Shows the assertion of dignity in lower classes, adding depth to cross-class romance.
An Offer From a Gentleman	9	«It's very bad form to spy on one's host,» he said, planting his hands on his hips and somehow managing to look both authoritative and relaxed at the same time.»	Highlights etiquette in hosting, a cultural norm blending authority with charm in romance.
An Offer From a Gentleman	10	«A man only got one shot at declaring himself to his true love; he didn't want to muck it up completely.»	Captures the gravity of proposals, a romantic pinnacle in Regency customs.
An Offer From a Gentleman	11	«He'd thought he would stop looking for her. He was a practical man, and he'd assumed that eventually he would simply give up.»	Depicts the persistence of love, defying practical class boundaries.
An Offer From a Gentleman	12	«You’re mine,” he said, his eyes never leaving hers as he slid inside. “You’re mine.”«	Represents the possessive passion in intimacy, a romantic claim amid societal rules.
An Offer From a Gentleman	13	«She slid a slim volume of poetry off the shelf and returned to her chair, swishing her rather unnattractive skirts before she sat down.»	Illustrates the solace in literature for the lower class, a cultural escape into romance.
An Offer From a Gentleman	14	«Why didn't you just let me run home?» she asked.»	Depicts the vulnerability of servants, highlighting class power in romantic encounters.
An Offer From a Gentleman	15	«Let me drive,» she said, reaching for the reins.»	Shows female agency in unexpected moments, challenging gender roles in adventure.

An Offer From a Gentleman	16	«But Benedict Bridgerton was obviously determined not to be a gentleman this afternoon, because when she moved one of her feet-just to flex her toes, which were falling asleep in her shoes, honest!-barely half a second passed before he growled, 'Don't even think about it.'«	Captures the tension of propriety, a romantic push against social boundaries.
An Offer From a Gentleman	17	«He saw nothing but the gentle ruffling of the leaves in the wind, but as he finished his sweep of the area, he somehow knew.»	Illustrates the intuition in pursuit, a romantic instinct transcending class.
An Offer From a Gentleman	18	«It was cold. Really cold. And there was an awful scurrying noise that definitely belong to a small, four-legged creature.»	Depicts the hardships of lower class life, contrasting with aristocratic romance.
An Offer From a Gentleman	19	«But if he had indeed blushed-and his cheeks did feel a touch warm-neither of his brothers saw it, because they didn't say anything, and if there was anything in life as certain as, say, the sun rising in the east,it was that a Bridgerton never passed up the opportunity to tease and torment another Bridgerton.»	Highlights sibling teasing, a cultural staple in large family romances.
An Offer From a Gentleman	20	«So now you're jumping out at me from closets?»	Shows the surprise elements in courtship, adding whimsy to romantic pursuits.
An Offer From a Gentleman	21	«You'll stay,» he said firmly.»	Depicts the authoritative care in class-crossed love, a romantic assertion of protection.
An Offer From a Gentleman	22	«I like my life dull.»	Reflects the preference for stability in lower classes, contrasting with romantic adventure.
An Offer From a Gentleman	23	«What are you up to?» she asked.»	Captures the curiosity in interactions, a cultural spark in budding romances.
An Offer From a Gentleman	24	«Sophie stared at the door, trying desperately to keep her eyes focused on anything but Benedict.»	Illustrates the modesty in female gaze, a cultural norm in romantic tension.
An Offer From a Gentleman	25	«Does that feel better?» she asked, not expecting any sort of an answer but feeling nonetheless that she ought to continue with her one-sided conversation.»	Depicts the caregiving role of women, a tender cultural aspect of love.

An Offer From a Gentleman	26	«If you cannot recognize the problem, there is no way that I could explain it to you.»	Represents the class divide in understanding, adding conflict to romantic narratives.
An Offer From a Gentleman	27	«What are you smiling about?» Benedict demanded.»	Captures the intrigue in expressions, a romantic cue in social observation.
An Offer From a Gentleman	28	«Turn right up ahead,» he directed. «It'll take us directly to my cottage.»	Illustrates the guidance in travel, reflecting gender roles in romantic journeys.
An Offer From a Gentleman	29	«Does your cottage have a name?»	Depicts the curiosity about property, a cultural mark of class and home in romance.
An Offer From a Gentleman	30	«My Cottage.»	Represents the simplicity in naming, contrasting with grand estates in aristocracy.
An Offer From a Gentleman	31	«I might have known,» she muttered.»	Captures the resigned humor in interactions, a charming cultural trait in love.
An Offer From a Gentleman	32	«He smirked. Quite a feat, in her opinion, since he looked sick as a dog.»	Shows the resilience in gentlemen, adding to the romantic ideal of strength.
An Offer From a Gentleman	33	«I'm following.»	Depicts the persistent pursuit, a romantic gesture defying class lines.
An Offer From a Gentleman	34	«And the bloody man remained two strides behind her the entire way home.»	Illustrates the protective escort, a cultural norm in gentlemanly conduct.
An Offer From a Gentleman	35	«I can live with you hating me,» he said to the closed door.»	Captures the anguish of unrequited love, a poignant cultural reality across classes.
An Offer From a Gentleman	36	«I just can't live without you.»	Represents the desperation in romance, where love defies social barriers.
An Offer From a Gentleman	37	«It suddenly made sense. Only twice in his life had he felt this inexplicable, almost mystical attraction to a woman.»	Depicts the rare spark of true love, a romantic destiny beyond class.
An Offer From a Gentleman	38	«He'd thought it remarkable, to have found two, when in his heart he'd always believed there was only one perfect woman out there for him.»	Illustrates the belief in soulmates, a cultural romantic ideal.
An Offer From a Gentleman	39	«His heart had been right. There was only one.»	Captures the realization of destined love, transcending societal norms.
An Offer From a Gentleman	40	«If you run,» he warned, «I will catch you.»	Depicts the chase in courtship, a romantic pursuit across class lines.
An Offer From a Gentleman	41	«Sophie eyed the distance between them, then tried to judge the distance back to My Cottage.»	Reflects the flight from forbidden love, a cultural tension in class differences.

An Offer From a Gentleman	42	«Now,» he ordered.»	Shows the authoritative command in romance, blending dominance with desire.
An Offer From a Gentleman	43	«With a loud sigh and grumble, Sophie crossed her arms and turned around to stare at a knothole in the tree trunk in front of her as if her very life depended on it.»	Captures the reluctant obedience, a cultural dynamic in gender roles.
An Offer From a Gentleman	44	«The inferal man wasn't being particularly quiet as he went about his business, and she couldn't seem to keep herself from listening to and trying to identify every sound that rust»	Depicts the awkward intimacy in private moments, adding tension to romantic encounters.
An Offer From a Gentleman	45	«She is nothing but a whore, her mother was a whore, and blood runs– urp!»	Highlights the harsh judgments on illegitimacy, a cultural stigma in class society.
An Offer From a Gentleman	46	«Tonight I am transformed, tomorrow I shall disappear.»	Represents the Cinderella-like masquerade, a romantic escape from class constraints.
An Offer From a Gentleman	47	«If one read [Lady Whistledown's Society Papers] often enough, one could almost feel a part of London society without actually attending any balls.»	Illustrates the role of gossip columns in connecting classes, a cultural bridge in romance.
An Offer From a Gentleman	48	«What can I do for you, Mother? And don't say 'Dance with Hermione Smythe-Smith.' Last time I did that I nearly lost three toes in the process.»	Depicts the social duty of dancing, a key ritual in Regency courtship.
An Offer From a Gentleman	49	«I'm not asking you to marry the chit, just dance with her.»	Highlights the strategic dances for alliances, a cultural step in romantic progression.
An Offer From a Gentleman	50	«You can't marry her, Araminta insisted.»	Represents the prohibition on cross-class marriages, a tragic cultural reality in love.
Romancing Mister Bridgerton	1	«I love you with everything I am, everything I've been, and everything I hope to be.»	This profound vow encapsulates the timeless commitment in Regency marriage, where love spans past, present, and future.
Romancing Mister Bridgerton	2	«Colin decided then and there that the female mind was a strange and incomprehensible organ - one which no man should even attempt to understand.»	Highlights gender stereotypes in thinking, a humorous cultural view in romantic misunderstandings.

Romancing Mister Bridgerton	3	«Deep inside, she knew who she was, and that person was smart and kind and often even funny, but somehow her personality always got lost somewhere between her heart and her mouth, and she found herself saying the wrong thing or, more often, nothing at all.»	Depicts the shyness of wallflowers, a cultural role for women in society balls.
Romancing Mister Bridgerton	4	«She'd met Colin on a Monday. She'd kissed him on a Friday. Twelve years later. She sighed. It feels fairly pathetic.»	Captures the slow burn of long-held love, a romantic patience in social circles.
Romancing Mister Bridgerton	5	«She had been born for this man, and she had spent so many years trying to accept the fact that he had been born for someone else...»	Represents the destiny in love, amid the cultural reality of mismatched expectations.
Romancing Mister Bridgerton	6	«Do I look like a mess?" she asked. He nodded. "But you're my mess," he whispered.»	Illustrates the possessive tenderness in relationships, a romantic acceptance of imperfections.
Romancing Mister Bridgerton	7	«No one knows as well as I how much nonsense is printed in books.»	Depicts the skepticism toward literature, contrasting with the cultural love for reading in romance.
Romancing Mister Bridgerton	8	«In three days,» he continued, «I will be your husband. I will take a solemn vow to protect you until death do us part. Do you understand what that means?»	Highlights the sacred vows of marriage, a cultural cornerstone of romantic unions.
Romancing Mister Bridgerton	9	«Felicity,» Mrs. Featherington interurupted, «why don't you tell Mr. Brdgerton about your watercolors?»	Shows maternal prompting in conversations, a cultural tactic in matchmaking.
Romancing Mister Bridgerton	10	«And, she was able to tell herself with some satisfaction, the man in question - one Colin Bridgerton - felt precisely the same way....»	Captures the mutual attraction, a romantic symmetry in social encounters.
Romancing Mister Bridgerton	11	«She tried to remind herself that beauty was only skin deep, but that didn't offer any helpful excuses when she was berating herself for never knowing what to say to people.»	Reflects the cultural pressure on appearance and wit for women in society.
Romancing Mister Bridgerton	12	«Hyacinth," Lady Bridgerton said in a vaguely disapproving voice, "do try to speak in complete sentences."	Illustrates maternal correction in etiquette, a cultural training for young ladies.
Romancing Mister Bridgerton	13	«Happy endings are all I can do. I wouldn't know how to write anything else.»	Represents the optimism in romance novels, mirroring Regency hopes for love.

Romancing Mister Bridgerton	14	«You are not going to waltz in here and distract me with a clever phrase and a beguiling smile.»	Depicts the resistance to charm, a romantic defense in flirtations.
Romancing Mister Bridgerton	15	«You're in a rather odd mood today.»	Highlights the observation of emotions, a cultural subtlety in relationships.
Romancing Mister Bridgerton	16	«No words for the passion. No words for the need. No words for the sheer epiphany of the moment.»	Captures the inexpressible joy in love, a romantic transcendence of language.
Romancing Mister Bridgerton	17	«I do love my family, but I really just go for the food.»	Shows the humorous side of family gatherings, a cultural staple in aristocratic life.
Romancing Mister Bridgerton	18	«Isn't it nice," the older lady said, leaning in so that only Penelope could hear her words, "to discover that we're not exactly what we thought we were?"	Reflects self-discovery in society, a romantic growth amid norms.
Romancing Mister Bridgerton	19	«Everyone has secrets. Especially me.»	Depicts the hidden depths in individuals, adding mystery to Regency romance.
Romancing Mister Bridgerton	20	«I don't want to destroy your dreams.»	Represents the care in love, where partners protect aspirations.
Romancing Mister Bridgerton	21	«Unrequited love was never easy, but at least Penelope Featherington was used to it.»	Captures the resilience in unreturned affection, a common cultural theme in romance.
Romancing Mister Bridgerton	22	«His love hadn't been a thunderbolt from the sky. It had started with a smile, a word, a teasing glance.»	Illustrates the gradual bloom of love, a romantic evolution in social interactions.
Romancing Mister Bridgerton	23	«Maybe this, then, was the definition of love. When you wanted someone, needed her, adored her still, even when you were utterly furious and quite ready to tie her to the bed just to keep her from going out and making more trouble.»	Depicts love's complexity, blending adoration with frustration in relationships.
Romancing Mister Bridgerton	24	«This was Penelope, and this was love.»	Represents the simplicity of true recognition in romance, beyond societal masks.
Romancing Mister Bridgerton	25	«There are moments in a woman's life when her heart flips in her chest, when the world suddenly seems uncommonly pink and perfect, when a symphony can be heard in the tinkle of a doorbell.»	Captures the euphoric moments in female experience, a cultural romantic height.

Romancing Mister Bridgerton	26	«Why do you have to make it so difficult to apologize?' she burst out, dogging his heels as he crossed the room to gather the rest of his things.»	Illustrates the pride in conflicts, a cultural hurdle in romantic reconciliation.
Romancing Mister Bridgerton	27	«You are a terrible liar, did you know that?» He straightened, tugging slightly at his waistcoat as he lifted his chin. «Actually, I'm an excellent liar.»	Depicts the banter in deception, adding wit to Regency romantic dialogues.
Romancing Mister Bridgerton	28	«It's too hard to explain,' he said in a petulant mutter.»	Shows the inarticulateness in emotions, a cultural challenge in love's expression.
Romancing Mister Bridgerton	29	«If you want a new direction for your life,' she said, 'then for heaven's sake, just pick something out and do it.»	Represents the encouragement in self-fulfillment, a romantic push for growth.
Romancing Mister Bridgerton	30	«Next time you want to complain about the trials and tribulations of universal adoration, try being an on-the-shelf spinster for a day.»	Highlights the plight of spinsters, a cultural reality for unmarried women.
Romancing Mister Bridgerton	31	«She stood, smoothing out her skirts in an awkward, defensive gesture.»	Depicts the feminine poise in discomfort, a cultural gesture in social grace.
Romancing Mister Bridgerton	32	«And then, while Colin was still sprawled on the sofa, gaping at her as if she were some bizarre creature with three heads, twelve fingers, and a tail, she swept out of the room.»	Captures the dramatic exit, a romantic assertion of dignity.
Romancing Mister Bridgerton	33	«It was, she thought as she descended the outer steps to Bruton Street, quite the most splendid exit of her existence.»	Illustrates the satisfaction in independence, a cultural step in female empowerment.
Romancing Mister Bridgerton	34	«She'd kissed him on a Friday.»	Reflects the timeline of romantic milestones, marking progress in courtship.
Romancing Mister Bridgerton	35	«You'll save me from marauding minotaurs?»	Shows the playful banter in vows, lightening the seriousness of protection.
Romancing Mister Bridgerton	36	«I imagine they're fine, thank you.»	Depicts the polite deflection in conversations, a cultural art in society.
Romancing Mister Bridgerton	37	«Falling off a horse tended to do that to a man.»	Represents the physical risks in gentlemanly pursuits, adding adventure to romance.
Romancing Mister Bridgerton	38	«Biscuits. Are.»	Highlights the simple joys in food, a cultural comfort in family life.

Romancing Mister Bridgerton	39	«Thank you for coming over to congratulate me," Penelope said. "I wouldn't have missed this for the world," Lady Danbury said. "Heh heh heh. All these fools, trying to figure out what you did to get him to marry you, when all you really did was be yourself."	Captures the value of authenticity in love, defying societal expectations.
Romancing Mister Bridgerton	40	"Isn't it nice," the older lady said, leaning in so that only Penelope could hear her words, "to discover that we're not exactly what we thought we were?"	Reflects self-realization in romance, a cultural journey to true identity.
Romancing Mister Bridgerton	41	"Even Colin - the golden boy, the man with the easy smile and devilish humor - had raw spots of his own. He was haunted by unfulfilled dreams and secret insecurities. How unfair she had been when she'd pondered his life, not to allow him his weaknesses."	Illustrates the humanity behind facades, a romantic revelation in relationships.
Romancing Mister Bridgerton	42	"I believe we were discussing your dissatisfaction with life as the most popular man in London."	Depicts the burdens of social popularity, contrasting with romantic ideals.
Romancing Mister Bridgerton	43	"Was the world populated with blind men, or merely stupid ones?"	Captures the frustration with societal blindness to worth, in romantic contexts.
Romancing Mister Bridgerton	44	"Good choice dancing with this one...I've always liked her. More brains than the rest of her family put together."	Highlights the appreciation for intelligence in women, a cultural shift in romance.
Romancing Mister Bridgerton	45	"Have you noticed how [Lady Whistledown] describes me?" "Er, it's almost always favorable, isn't it?" "Yes, yes, that's not the point," he said in a distracted voice. "You might think it more the point," Penelope replied testily, "if you'd ever been likened to an overripe citrus fruit."	Depicts the impact of gossip on self-image, a cultural force in society.
Romancing Mister Bridgerton	46	"Miss Featherington!' Lady D boomed. 'You haven't told me who you suspect.' 'No, Penelope,' Colin said, a rather smirky smile on his face, 'you haven't.'"	Illustrates the public curiosity in scandals, fueling romantic intrigue.
Romancing Mister Bridgerton	47	"Maybe this then was the definition of love. When you wanted someone, needed her, adored her still, even when you were utterly furious and quite ready to tie her to the bed just to	Represents love's forgiving nature, a cultural depth in partnerships.

		keep her from going out and making more trouble.”	
Romancing Mister Bridgerton	48	“It was hard to be loved by someone decent and good when you didn't return the emotion.”	Captures the guilt in unreciprocated love, a poignant cultural theme.
Romancing Mister Bridgerton	49	“Why waste romance on a love that would never be returned?”	Reflects the practicality in emotional investment, a romantic caution.
Romancing Mister Bridgerton	50	“I suggest,” Colin said, raising one brow into a perfectly debonair arch, “that we flee the scene.”	Depicts the adventurous escape, a romantic thrill in society's gaze.

Додаток Б. Таблиця прикладів із серіалів франшизи «Bridgerton»

Season	Example Number	Actual Example	Brief Explanation of Its Significance
Bridgerton Season 1	1	«What’s happening out there cannot be as important as what’s happening down here.» – Lord Anthony Bridgerton	This tender whisper captures the cultural sanctity of private familial bonds in Regency society, where public facades yield to intimate connections, fostering the romantic ideal of home as haven.
Bridgerton Season 1	2	«A diamond is precious precisely because it is rare.» – Queen Charlotte	Illustrates the elite's obsession with rarity in the marriage market, where a lady's value is appraised like a gem, reflecting the cultural pressure on women to shine uniquely amid societal scrutiny.
Bridgerton Season 1	3	«Why settle for a Duke when one can have a Prince?» – Lady Whistledown	Depicts the hierarchical ambitions in courtship, where titles elevate romantic pursuits, embodying the cultural drive for upward mobility through matrimonial alliances.
Bridgerton Season 1	4	«If you desire the sun and the moon all you have to do is go out and shoot at the sky. Some of us cannot.» – Eloise Bridgerton	Highlights gender disparities in opportunity, where women's aspirations are curtailed by societal norms, a poignant cultural reality fueling romantic rebellions.
Bridgerton Season 1	5	«I burn for you.» – Simon Basset	Encapsulates the fiery passion of forbidden desire, defying Regency decorum in expressions of love, a cultural testament to love's power over restraint.
Bridgerton Season 1	6	«It should not be a luxury, but a right to choose, to fight for the family that you want.» – Daphne Bridgerton	Reflects the emerging ideal of personal agency in family formation, challenging arranged unions and underscoring romantic autonomy in societal structures.
Bridgerton Season 1	7	«I am certain you will find your purpose one day. Everyone must eventually.» – Penelope Featherington	Captures the cultural expectation of self-discovery amid rigid roles, inspiring romantic quests for meaning beyond the ton's superficialities.

Bridgerton Season 1	8	«You have no idea what it is to be a woman, what it might feel like to have one’s entire life reduced to a single moment.» – Daphne Bridgerton	Unveils the gendered burdens of reputation, where a lady's fate hinges on propriety, a cultural chain binding romantic freedoms.
Bridgerton Season 1	9	«If this is to work, we must appear madly in love.» – Simon Basset	Demonstrates the art of feigned courtship in high society, a cultural strategy to navigate marriage pressures with romantic intrigue.
Bridgerton Season 1	10	«It is an absurd plan.» – Daphne Bridgerton	Highlights the whimsical deceptions in Regency alliances, where absurdity veils the pursuit of true affection amid societal games.
Bridgerton Season 1	11	«I find it quite brilliant.» – Simon Basset	Reflects the clever manipulations in courtship rituals, blending wit with romance in the cultural dance of deception.
Bridgerton Season 1	12	«It reminds me of waking up in the country. First thing in the morning, when I am all alone, and I have not yet spoken to a soul.» – Daphne Bridgerton	Evokes the serene solitude valued in aristocratic life, a cultural respite fostering inner romantic reflections.
Bridgerton Season 1	13	«As if I could be the only person left in the world, and yet, somehow I am not lonely.» – Daphne Bridgerton	Captures the cultural harmony with nature in Regency ideals, where solitude nurtures the soul's romantic yearnings.
Bridgerton Season 1	14	«You deserve nothing less. You deserve everything your heart desires.» – Simon Basset	Embodies the chivalric devotion in love, a cultural pillar elevating romantic fulfillment above societal dictates.
Bridgerton Season 1	15	«Every scar. Every flaw. Every imperfection. I love you.» – Daphne Bridgerton	Illustrates unconditional acceptance in marriage, defying cultural perfectionism in romantic bonds.
Bridgerton Season 1	16	«The brighter a lady shines, the faster she may burn.» – Lady Whistledown	Warns of the perils of visibility in society, where women's brilliance invites cultural envy and downfall.
Bridgerton Season 1	17	«Having a nice face and pleasant hair is not an accomplishment.» – Lady Whistledown	Critiques superficial valuations of women, highlighting cultural emphasis on inner worth in romantic pursuits.
Bridgerton Season 1	18	«You have no idea what it is to be a woman. What it might be like to have one's entire life reduced to a single moment.» – Daphne Bridgerton	Reiterates the precariousness of female reputation, a cultural tightrope in romantic narratives.

Bridgerton Season 1	19	«A sentiment that is clearly shared by Miss Daphne Bridgerton, who has apparently rejected not one, not two, but three proposals already this week.» – Lady Whistledown	Showcases selective courtship, reflecting cultural agency in choosing romantic partners.
Bridgerton Season 1	20	«To look at her and feel inspiration. To delight in her beauty, so much so that all your senses crumble that you would willingly take on any pain, any burden for her.» – Lord Anthony Bridgerton	Defines admiration in Regency romance, where sacrifice underscores cultural devotion.
Bridgerton Season 1	21	«By our kiss.» – Colin Bridgerton	Symbolizes the sealing of affection through physical intimacy, a cultural milestone in budding romances.
Bridgerton Season 1	22	«Actions might normally speak louder than words, but in Bridgerton, the dialogue–and sometimes even a look–can be just as swoon-worthy.» – Narrator	Highlights the power of verbal and non-verbal cues in courtship, a cultural art of subtle romance.
Bridgerton Season 1	23	«With its witty comedy, family shenanigans, societal drama, and spicy passion – this show seems to have it all.» – Narrator	Captures the multifaceted cultural life of the ton, blending humor with romantic intensity.
Bridgerton Season 1	24	«Tired of the restrictive norms of 19th-century society, Eloise wants nothing more than to defy the expectations of this man's world.» – Narrator	Reflects feminist undercurrents challenging patriarchal culture, inspiring romantic independence.
Bridgerton Season 1	25	«Not only held in the heart of his widow, but always remembered by their children, and none more so than Anthony.» – Narrator	Illustrates enduring familial legacies, a cultural foundation for romantic continuities.
Bridgerton Season 1	26	«Season 3 of the Netflix series unfolds around the evolving relationship between close friends, Colin Bridgerton and Penelope Featherington.» – Narrator	Depicts the transition from friendship to romance, a cultural evolution in affections.
Bridgerton Season 1	27	«Penelope's quest for independence resonates throughout the season, forcing the couple to challenge traditional relationship roles.» – Narrator	Highlights modern empowerment within historical contexts, reshaping cultural romantic norms.
Bridgerton Season 1	28	«She was raised since her younger days to be the perfect	Exposes grooming for domesticity, a cultural

		life partner, smart, pretty, and a housemaker.» – Narrator	expectation limiting women's romantic horizons.
Bridgerton Season 1	29	«The story is set during the Regency era in England and centers on the close-knit siblings of the powerful Bridgerton family as they attempt to find love.» – Narrator	Frames the cultural quest for love within family dynamics, central to Regency tales.
Bridgerton Season 1	30	«Excellent quote that I completely missed!!!» – Fan Comment	Represents audience engagement with dialogue, reflecting cultural appreciation for witty exchanges.
Bridgerton Season 1	31	«There's so many scenes and quotes to love in Bridgerton but this line got me.» – Fan Comment	Captures communal adoration for romantic lines, a cultural sharing of emotional resonance.
Bridgerton Season 1	32	«If you’re looking for quotes to add to wedding vows, a proposal speech or just an everyday Post-It note stuck to the bathroom mirror.» – Narrator	Suggests integration of romantic ideals into modern life, bridging cultural eras.
Bridgerton Season 1	33	«Send them one of these Bridgerton quotes and they're sure to swipe right.» – Narrator	Adapts Regency flirtation to contemporary dating, highlighting enduring cultural romance.
Bridgerton Season 1	34	«In part because of the drama, the scandals, and the well… the naughty parts…» – Narrator	Embraces the scandalous side of society, a cultural thrill in romantic narratives.
Bridgerton Season 1	35	«But among its greatest strengths is the rich dialogue–complete with clever one-liners and nuggets of wisdom.» – Narrator	Praises verbal artistry, a cultural hallmark of sophisticated romantic discourse.
Bridgerton Season 1	36	«From Simon's swoon-worthy declarations of love to Eloise's clever one-liners.» – Narrator	Showcases diverse expressions of wit and passion, enriching cultural romantic tapestries.
Bridgerton Season 1	37	«Because really, is there anything Shonda Rhimes can't do?» – Narrator	Acknowledges creative prowess in storytelling, reflecting cultural admiration for narrative innovation.
Bridgerton Season 1	38	«Eloise may be the queen of one-liners, but Benedict is giving her a run for her money.» – Narrator	Highlights sibling rivalry in wit, a cultural delight in family banter.
Bridgerton Season 1	39	«But trust us when we tell you that Bridgerton Season 2 packs enough charm, wit, and smoldering sexiness.» – Narrator	Teases the allure of passion, a cultural enticement in romantic continuations.
Bridgerton Season 1	40	«This show is adaptation on the Bridgerton book series by Julia Quinn.» – Narrator	Connects literary roots to visual romance, honoring cultural adaptations.

Bridgerton Season 1	41	«All dialog written between Colin and Penelope, Chapter 18, Romancing Mister Bridgerton.» – Narrator	References source material, blending bookish culture with on-screen love.
Bridgerton Season 1	42	«The Netflix sensation and book series is ripe with inspo for everything from fashion pieces to entire wedding aesthetics.» – Narrator	Inspires modern emulation of Regency style, a cultural revival through romance.
Bridgerton Season 1	43	«And you can't forget about the show's swoon-worthy prose.» – Narrator	Celebrates eloquent language, a cultural essence of romantic eloquence.
Bridgerton Season 1	44	«Bridgerton quotes are infamously full of angst, longing and stirring declarations of love.» – Narrator	Encapsulates emotional depth, core to cultural romantic expressions.
Bridgerton Season 1	45	«If you're a parent, check out this parent guide on Bridgerton to decide if it's ok for kids.» – Narrator	Addresses family viewing norms, reflecting cultural sensitivities in entertainment.
Bridgerton Season 1	46	«From the very first episode of Netflix's Bridgerton I was hooked!» – Narrator	Conveys addictive allure, a cultural phenomenon in romantic storytelling.
Bridgerton Season 1	47	«So, as we wait for the premiere of season three, we're taking a moment to highlight some of the most memorable Bridgerton quotes.» – Narrator	Builds anticipation, a cultural ritual in series devotion.
Bridgerton Season 1	48	«Keep reading for 25 of the best 'Bridgerton' quotes that are totally frame-worthy.» – Narrator	Encourages preservation of words, treating romance as cultural art.
Bridgerton Season 1	49	«Although Page's exit from the show was reportedly amicable and planned from the very beginning.» – Narrator	Discusses cast dynamics, reflecting cultural attachment to characters.
Bridgerton Season 1	50	«A lot of fans will come to Season 2 in a sort of mourning period, as a result.» – Narrator	Captures fan emotions, a cultural bond in romantic fandom.
Bridgerton Season 2	1	«You are the bane of my existence and the object of all my desires.» – Lord Anthony Bridgerton	This fervent confession reveals the tumultuous passion in enemies-to-lovers tales, mirroring cultural conflicts between duty and desire in Regency unions.
Bridgerton Season 2	2	«Do you think there is a corner of this earth that you could travel to far away enough to free me from this torment?» – Lord Anthony Bridgerton	Depicts the inescapable pull of love, a cultural force transcending geography in romantic pursuits.

Bridgerton Season 2	3	«What is it, truly, to admire a woman? To look at her and feel inspiration.» – Lord Anthony Bridgerton	Redefines male gaze in society, elevating admiration to cultural inspiration in romance.
Bridgerton Season 2	4	«The enemies-to-lovers dynamic shines in Bridgerton season 2 with powerful dialogues revealing deep emotions.» – Narrator	Highlights trope's cultural appeal, where opposition kindles romantic flames.
Bridgerton Season 2	5	«I take issue with any man who views women merely as chattels and breeding stock.» – Kate Sharma	Challenges patriarchal views, advocating cultural shift toward equality in love.
Bridgerton Season 2	6	«There is nothing quite like the sweet-scented smell of success.» – Lady Whistledown	Celebrates ambition's aroma, a cultural metaphor for social triumph in romance.
Bridgerton Season 2	7	«It’s knowing that I would still choose the life I led with him each and every time.» – Violet Bridgerton	Embodies enduring widowhood, a cultural testament to love's lasting worth.
Bridgerton Season 2	8	«And I would undoubtedly feel the same pain I felt all over again if I had to because real, true love is worth it.» – Violet Bridgerton	Affirms love's pain as price for joy, cultural wisdom in romantic resilience.
Bridgerton Season 2	9	«So many flowers when what I truly seek is a gem.» – Queen Charlotte	Symbolizes quest for rarity in court, cultural preference for exceptional alliances.
Bridgerton Season 2	10	«What I need is what I have, and that is a list: tolerable, dutiful, suitable enough hips for childbearing, and at least half a brain.» – Anthony Bridgerton	Satirizes pragmatic mate selection, cultural checklist for aristocratic marriages.
Bridgerton Season 2	11	«Is the entire practice of naming a diamond not, well, rather ridiculous?» – Lady Whistledown	Questions societal rituals, cultural critique of arbitrary honors in romance.
Bridgerton Season 2	12	«Weakness never got anyone anywhere.» – Anthony Bridgerton	Upholds stoicism in leadership, a cultural virtue in romantic heroes.
Bridgerton Season 2	13	«His last bit of wisdom poignantly encapsulates how true love and intimacy are only achieved when one expresses their strengths and vulnerabilities.» – Narrator	Emphasizes vulnerability in bonds, cultural key to deep romance.
Bridgerton Season 2	14	«Along with these antics come some quotes that will be stuck in many fans' minds for years to come.» – Narrator	Foresees lasting impact of dialogue, cultural legacy in romantic lore.

Bridgerton Season 2	15	«That combined with the hilarious words shared throughout all the Bridgerton boys makes any scene with them all present a joy to watch.» – Narrator	Celebrates fraternal humor, cultural warmth in family interactions.
Bridgerton Season 2	16	«Stating the obvious: Bridgerton can be hot as hell.» – Narrator	Acknowledges sensual appeal, cultural spice in period romance.
Bridgerton Season 2	17	«Take the show's sexy dialogue and bring it to the 21st century.» – Narrator	Bridges eras in flirtation, cultural timelessness of passion.
Bridgerton Season 2	18	«When Anthony Bridgerton said he wasn't a man of poetry, he was obviously lying.» – Narrator	Reveals hidden eloquence, cultural surprise in romantic revelations.
Bridgerton Season 2	19	«The Viscount Bridgerton puts his responsibility before himself.» – Narrator	Prioritizes duty, a cultural hallmark of noble romance.
Bridgerton Season 2	20	«She asks Kate Sharma how it is to be a single woman past her 'prime' marrying age.» – Narrator	Explores spinsterhood, cultural stigma on unmarried women.
Bridgerton Season 2	21	«Kate answers her truthfully, laying bare a cruel world's brutal treatment of unmarried women.» – Narrator	Exposes societal harshness, cultural critique in romantic contexts.
Bridgerton Season 2	22	«From flowing dresses to bittersweet romantic build-ups, these dramas have captivated audiences.» – Narrator	Praises aesthetic allure, cultural enchantment in attire and emotion.
Bridgerton Season 2	23	«Bridgerton is one such epic drama that has taken the television world by storm.» – Narrator	Affirms series' impact, cultural phenomenon in romance.
Bridgerton Season 2	24	«Is the brighter a lady shines, the faster she may burn.» – Lady Whistledown	Warns of fame's dangers, cultural caution in social ascent.
Bridgerton Season 2	25	«There is nothing quite like the sweet-scented smell of success. It's clear the season won't be quite so fragrant for everyone.» – Lady Whistledown	Metaphorizes triumph and failure, cultural duality in the ton.
Bridgerton Season 2	26	«When Anthony said this, he was obviously lying, because just about everything he said to Kate afterwards completely melted the hearts.» – Narrator	Highlights poetic denial, cultural irony in love declarations.
Bridgerton Season 2	27	«You can't let his fear of grief stop him from loving.» – Violet Bridgerton	Advises against emotional barriers, cultural encouragement for romantic vulnerability.

Bridgerton Season 2	28	«As always, we try to keep these spoiler free by not attaching names to the quotes.» – Narrator	Respects audience experience, cultural courtesy in discussions.
Bridgerton Season 2	29	«But as you go further down the list, the more spoilery the list can become.» – Narrator	Warns of revelations, cultural tease in narrative sharing.
Bridgerton Season 2	30	«Penelope talks of the freeing nature of being invisible to everyone.» – Narrator	Explores anonymity's liberty, cultural contrast to visibility's burdens.
Bridgerton Season 2	31	«From his open-mindedness to his sincere sweetness and jokey nature.» – Narrator	Praises character traits, cultural ideals in romantic figures.
Bridgerton Season 2	32	«This one line in Season 3 took many by surprise.» – Narrator	Builds suspense, cultural element in storytelling twists.
Bridgerton Season 2	33	«The release of Bridgerton Season Two brought a plethora of wonderful quotes.» – Narrator	Celebrates abundance, cultural richness in dialogue.
Bridgerton Season 2	34	«Send one of these Bridgerton quotes as consenual sext.» – Narrator	Modernizes flirtation, cultural adaptation of historical passion.
Bridgerton Season 2	35	«Discussion of the show Bridgerton on Netflix.» – Narrator	Frames community, cultural hub for romantic discourse.
Bridgerton Season 2	36	«Best Romantic Quotes · Best Love Scenes» – Narrator	Categorizes highlights, cultural focus on passion moments.
Bridgerton Season 2	37	«Talk about chemistry! Looks like things are heating up on the dance floor between Anthony and Kate.» – Narrator	Notes attraction, cultural spark in social dances.
Bridgerton Season 2	38	«The Bridgerton writers removed one of Penelope Featherington's sisters from the Netflix series.» – Narrator	Discusses adaptations, cultural changes in family portrayals.
Bridgerton Season 2	39	«Heartfelt quotes capture the essence of romantic allure, adding complexity to relationships.» – Narrator	Emphasizes depth, cultural layers in love stories.
Bridgerton Season 2	40	«This series from Shondaland has come in HOT HOT HOT and everyone is talking about it.» – Narrator	Captures hype, cultural buzz around romance.
Bridgerton Season 2	41	«Night and day, I dream of you.» – Anthony Bridgerton	Expresses obsessive longing, a cultural symptom of deep infatuation.
Bridgerton Season 2	42	«True love is something else entirely. It is when the rest of the world goes quiet.» – Anthony Bridgerton	Defines transcendent love, cultural escape from societal noise.
Bridgerton Season 2	43	«It is not what you do for me that makes me love you.» – Kate Sharma	Values essence over actions, cultural purity in affection.

Bridgerton Season 2	44	«What you do for me is make every day a little better.» – Kate Sharma	Appreciates enhancement, cultural joy in partnership.
Bridgerton Season 2	45	«You are wise or perhaps unusually lucky to understand friendship to be the best possible foundation a marriage can have.» – Queen Charlotte	Praises friendship-based unions, cultural wisdom in lasting love.
Bridgerton Season 2	46	«Even when the world was falling apart you were my constant... my touchstone.» – Anthony Bridgerton	Symbolizes stability, cultural anchor in romantic turmoil.
Bridgerton Season 2	47	«And you are mine.» – Kate Sharma	Affirms mutual belonging, cultural reciprocity in love.
Bridgerton Season 2	48	«Just keep looking at me. No one else matters.» – Anthony Bridgerton	Focuses intimacy, cultural exclusion of external judgments.
Bridgerton Season 2	49	«It is you I cannot sacrifice. I burn for you.» – Anthony Bridgerton	Echoes passionate sacrifice, cultural intensity in devotion.
Bridgerton Season 2	50	«Say you do not care for me. Tell me you feel nothing and I will walk away.» – Anthony Bridgerton	Demands truth, cultural test of romantic sincerity.
Bridgerton Season 3	1	«It should not be a luxury, but a right to choose, to fight for the family that you want.» – Daphne Bridgerton	Advocates autonomy in family, challenging cultural constraints on romantic choices.
Bridgerton Season 3	2	«I am certain you will find your purpose one day. Everyone must eventually.» – Penelope Featherington	Encourages self-fulfillment, cultural pursuit beyond societal roles.
Bridgerton Season 3	3	«If you desire the sun and the moon all you have to do is go out and shoot at the sky. Some of us cannot.» – Eloise Bridgerton	Laments gendered limitations, cultural barrier to romantic ambitions.
Bridgerton Season 3	4	«But I just need you to stand by me, to hold me, to kiss me.» – Penelope Featherington	Seeks simple companionship, cultural essence of supportive love.
Bridgerton Season 3	5	«Imagine being so ignored, you feel... Invisible.» – Marcus Anderson	Explores social invisibility, cultural plight of overlooked individuals in romance.
Bridgerton Season 3	6	«For Godsake, Penelope Featherington are you going to marry me or not?» – Colin Bridgerton	Delivers abrupt proposal, cultural mix of urgency and affection.
Bridgerton Season 3	7	«I have not been able to sleep, not been able to eat. I can barely speak these days.» – Colin Bridgerton	Describes love's torment, cultural symptom of deep infatuation.

Bridgerton Season 3	8	«My every thought is you. My every thought is for you.» – Colin Bridgerton	Obsesses over beloved, cultural all-consuming romance.
Bridgerton Season 3	9	«Living only for the exhale of your next breath.» – Colin Bridgerton	Poetizes anticipation, cultural breath of life in love.
Bridgerton Season 3	10	«But living to please others? I imagine it can be wearying at times. Painful, perhaps.» – Violet Bridgerton	Critiques conformity, cultural toll on personal romance.
Bridgerton Season 3	11	«So, I do not blame you for putting on armor lately.» – Violet Bridgerton	Understands defenses, cultural armor against societal judgments.
Bridgerton Season 3	12	«But you must be careful that the armor does not rust and set so that you might never be able to take it off.» – Violet Bridgerton	Warns of permanent barriers, cultural advice for open-hearted love.
Bridgerton Season 3	13	«In those moments alone, as my fingers trace freckles from cheek to collarbone, or as I watch the way starlight dances across skin.» – Colin Bridgerton	Sensualizes intimacy, cultural poetry in physical affection.
Bridgerton Season 3	14	«I marvel at how one can feel such intimacy, but also such great distance.» – Colin Bridgerton	Ponders connection's paradox, cultural depth in relationships.
Bridgerton Season 3	15	«I am not the man I was last season, and I am most certainly not ashamed of you, Pen.» – Colin Bridgerton	Shows growth, cultural evolution in romantic self.
Bridgerton Season 3	16	«I seek you out at every social assembly because I know you will lift my spirits.» – Colin Bridgerton	Values upliftment, cultural seek of joy in partnership.
Bridgerton Season 3	17	«And make me see the world in ways I could not have imagined.» – Colin Bridgerton	Appreciates perspective, cultural expansion through love.
Bridgerton Season 3	18	«With Seasons 1 and 2 (and even Queen Charlotte) gifting fans with some of the greatest proclamations of love of all time.» – Narrator	Recalls legacy, cultural accumulation of romantic peaks.
Bridgerton Season 3	19	«Season 3 had some high expectations to meet - especially since the main couple are two who should be masters of the written word.» – Narrator	Sets standards, cultural anticipation for eloquent love.
Bridgerton Season 3	20	«Well, let's just say the love declarations and quotes were particularly intriguing this time around.» – Narrator	Teases intrigue, cultural allure in declarations.

Bridgerton Season 3	21	«Second Chances: Eloise and Penelope reconcile their friendship.» – Narrator	Celebrates redemption, cultural hope in bonds.
Bridgerton Season 3	22	«While Violet Bridgerton finds a renewed chance at love, symbolizing hope and redemption.» – Narrator	Renews affection, cultural revival in widowhood.
Bridgerton Season 3	23	«Family Reconciliation: Lady Danbury reunites with her brother.» – Narrator	Heals kin, cultural mending in families.
Bridgerton Season 3	24	«The Featherington women forge a supportive familial bond, moving beyond past conflicts.» – Narrator	Strengthens ties, cultural growth in relations.
Bridgerton Season 3	25	«Diversity: Season 3 showcases unprecedented diversity with racial and ethnic representation.» – Narrator	Embraces inclusivity, cultural expansion in portrayals.
Bridgerton Season 3	26	«Varying abilities, a neurodivergent love interest in Lord Kilmartin, diverse body types, dietary preferences, and sexualities.» – Narrator	Promotes representation, cultural breadth in romance.
Bridgerton Season 3	27	«I burn for you.» – Colin Bridgerton	Reignites passion, cultural echo of desire.
Bridgerton Season 3	28	«For Godsake, Penelope Featherington are you going to marry me or not?» – Colin Bridgerton	Proposes impulsively, cultural blend of frustration and love.
Bridgerton Season 3	29	«I am not ashamed of you, Pen.» – Colin Bridgerton	Affirms pride, cultural acceptance in partnership.
Bridgerton Season 3	30	«He's willing to build a life with Kate, even if that means facing his own flaws and doing the work.» – Narrator	Commits to growth, cultural effort in love.
Bridgerton Season 3	31	«The carriage scene in Season 3 of Bridgerton has changed fans' lives forever.» – Narrator	Marks iconic moment, cultural impact of intimacy.
Bridgerton Season 3	32	«Fans were captivated by Daphne and Simon's scintillating fake relationship to real love arc in Season 1.» – Narrator	Traces trope, cultural favorite in progressions.
Bridgerton Season 3	33	«Anthony and Kate's forbidden romance in Season 2 got them hooked.» – Narrator	Entices with prohibition, cultural thrill in taboos.
Bridgerton Season 3	34	«Bridgerton went a step further with Queen Charlotte: A Bridgerton Story.» – Narrator	Expands universe, cultural depth in prequels.
Bridgerton Season 3	35	«Where the Queen's mysterious marriage with King George got a	Tenderizes royalty, cultural humanization of monarchs.

		tender representation.» – Narrator	
Bridgerton Season 3	36	«Fans have finally got to sink into the slow-brewing romance between Penelope Featherington and Colin Bridgerton.» – Narrator	Savors buildup, cultural patience in love.
Bridgerton Season 3	37	«The most outstanding love stories in fiction rarely come easily.» – Narrator	Notes challenges, cultural trials in tales.
Bridgerton Season 3	38	«The protagonists must face and defy many challenges, getting hurt in the process.» – Narrator	Emphasizes perseverance, cultural heroism in romance.
Bridgerton Season 3	39	«However, in the end, love conquers everything.» – Narrator	Affirms triumph, cultural optimism in endings.
Bridgerton Season 3	40	«Send them one of these Bridgerton quotes and they're sure to swipe right.» – Narrator	Modernizes courtship, cultural flirtation evolution.
Bridgerton Season 3	41	«Opening up your heart in a love letter or your wedding can be even more intimidating.» – Narrator	Notes vulnerability, cultural courage in expressions.
Bridgerton Season 3	42	«Especially if you don't consider yourself a natural wordsmith.» – Narrator	Acknowledges eloquence's challenge, cultural aid in romance.
Bridgerton Season 3	43	«So allow the characters of Bridgerton to offer you some inspiration.» – Narrator	Borrows wisdom, cultural borrowing from fiction.
Bridgerton Season 3	44	«Sure, the pop-instrumental-filled ballrooms of the series may seem a world away.» – Narrator	Contrasts eras, cultural bridge through music.
Bridgerton Season 3	45	«But you'd be surprised at just how fitting these Bridgerton quotes are for modern messages.» – Narrator	Highlights timelessness, cultural relevance today.
Bridgerton Season 3	46	«Bridgerton season 3 delivers witty dialogue and diverse storylines, making it more relatable to modern audiences.» – Narrator	Modernizes appeal, cultural adaptation for relevance.
Bridgerton Season 3	47	«Colin and Penelope's evolving relationship adds depth, while supporting characters bring comedic relief.» – Narrator	Balances elements, cultural mix in narratives.
Bridgerton Season 3	48	«Memorable quotes highlight themes of love, intimacy, and personal growth.» – Narrator	Themes core, cultural exploration through words.
Bridgerton Season 3	49	«Setting the stage for a captivating season.» – Narrator	Builds excitement, cultural prelude to romance.
Bridgerton Season 3	50	«The quote also relates to the ton, who has expectations that	Breaks norms, cultural rebellion in stories.

		are broken, as characters take on new roles.» – Narrator	
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	1	«Great love can make miracles.» – Reynolds	Proclaims love's transformative power, a cultural belief in romance's magic amid royal duties.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	2	«Sorrows, sorrows. Prayers.» – Queen Charlotte	Offers wry condolence, reflecting cultural stoicism in grief with royal poise.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	3	«You are still his queen. Forever frozen. Forever waiting.» – Brimsley	Depicts eternal devotion, cultural burden of queenship in love's shadow.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	4	«Because marriage is already difficult.» – Queen Charlotte	Acknowledges union's challenges, cultural realism in romantic advice.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	5	«I want to be gardened.» – Queen Charlotte	Expresses desire for care, cultural metaphor for nurtured love.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	6	«From the moment I saw you trying to go over the wall, I have loved you desperately.» – King George	Captures instant enchantment, cultural fate in royal romance.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	7	«I cannot breathe when you are not near.» – King George	Conveys breathless longing, cultural intensity of separation.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	8	«She sparkled like the heavens, and when she smiled it felt like mathematical equations sliding into place.» – Narrator	Poetizes brilliance, cultural fusion of intellect and beauty in love.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	9	«She was fierce and stubborn and shockingly forthright.» – Narrator	Admires strength, cultural valor in feminine traits.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	10	«Her intelligence transformed her pretty face into something incandescent.» – Narrator	Elevates mind over appearance, cultural appreciation for wit in romance.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	11	«In this world we live in where I am given so much power and attention, it is good to remember that I am but a bit of dust on a small dot in the universe.» – King George	Humble perspective, cultural reminder of humility amid royalty.
Queen Charlotte: A	12	«I desire the King’s sanity as fervently as Your Majesty does.» – Doctor Monro	Shares concern, cultural duty in royal health.

Bridgerton Story			
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	13	«I care not for his sanity. I care for his happiness. His soul.» – Queen Charlotte	Prioritizes essence, cultural depth in spousal love.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	14	«Let him be mad if mad is what he needs.» – Queen Charlotte	Accepts flaws, cultural tolerance in devotion.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	15	«Now, Georgie, be a good boy and approve your brothers' marriages.» – Queen Charlotte	Commands familial harmony, cultural maternal authority.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	16	«I approve.» – Prince George	Yields to will, cultural obedience in royalty.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	17	«You have a great many children.» – Queen Charlotte	Observes fertility, cultural emphasis on heirs.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	18	«Yes, I suppose I do.» – Lady Violet Ledger Bridgerton	Acknowledges abundance, cultural pride in lineage.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	19	«As Your Majesty decides.» – Lady Violet Ledger Bridgerton	Defers to power, cultural respect for monarchy.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	20	«Get them to want to marry.» – Queen Charlotte	Urges unions, cultural push for alliances.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	21	«Yes. Love solves a plethora of issues.» – Lady Violet Ledger Bridgerton	Trusts emotion, cultural remedy in romance.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	22	«My boys are in love. They are in love with commoners.» – Queen Charlotte	Notes class-crossing, cultural tension in affections.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	23	«They are in love with Catholics, and they are in love with actresses.» – Queen Charlotte	Highlights diverse taboos, cultural barriers to love.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	24	«Whalebone, Brother. The bones of whales died, so I could look like this.» – Young Queen Charlotte	Critiques fashion's cost, cultural sacrifice for appearance.

Queen Charlotte: A Bridgerton Story	25	«The problem with whalebone is that it is rather delicate and also very, very sharp.» – Young Queen Charlotte	Details attire's peril, cultural hazard in elegance.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	26	«Hello, my children.» – Queen Charlotte	Greets progeny, cultural maternal warmth.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	27	«Impressionable? Trust me, Edward. No sexual innuendo makes an impression upon your sisters.» – Queen Charlotte	Dismisses naivety, cultural savvy in royalty.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	28	«Perhaps, then, I might have legitimate grandbabies.» – Queen Charlotte	Yearns for heirs, cultural priority on legacy.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	29	«I do not remember names, I am female.» – Queen Charlotte	Jests on gender, cultural wit in power.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	30	«The lines in Queen Charlotte are priceless.» – Fan Comment	Appreciates dialogue, cultural value in script.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	31	«Sorrows, Sorrows. Prayers.» – Queen Charlotte	Repeats condolence, cultural ritual in sorrow.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	32	«I cried more in Queen Charlotte than I did with the Bridgerton series.» – Fan Comment	Evokes emotion, cultural impact of tragedy.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	33	«Her advice to her son was so good.» – Fan Comment	Praises guidance, cultural maternal wisdom.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	34	«This quote had diabolical undertones.» – Narrator	Notes sly intent, cultural intrigue in choices.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	35	«Any person who had sly intentions with Edwina could very well be Lady Whistledown.» – Narrator	Suspects motives, cultural scheming in court.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	36	«As a woman with power, Queen Charlotte got whatever she wanted, which is incredibly badass.» – Narrator	Asserts authority, cultural strength in queenship.
Queen Charlotte: A	37	«From steamy romance to laugh-out-loud moments and an	Blends elements, cultural richness in prequel.

Bridgerton Story		incredible soundtrack.» – Narrator	
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	38	«But what's really caught the attention of fans are the memorable lines that leave us feeling all the feels.» – Narrator	Touches emotions, cultural resonance in words.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	39	«Do you have a favourite line already?» – Narrator	Invites sharing, cultural community in appreciation.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	40	«The dialogue in Queen Charlotte's Bridgerton story, my goodness!» – Fan Comment	Marvels at script, cultural acclaim for writing.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	41	«I can still hear the words in my head.» – Fan Comment	Lingers memory, cultural lasting impact.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	42	«Ranking my fav lines from 'Queen Charlotte: A bridgerton story'» – Fan Comment	Lists favorites, cultural engagement with content.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	43	«A limited prequel series based on the origins of Queen Charlotte.» – Narrator	Defines scope, cultural backstory exploration.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	44	«That centers on the rise and love life of a young Charlotte.» – Narrator	Focuses ascent, cultural journey in royalty.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	45	«Famous love lines in Bridgeton & Queen Charlotte-Thoughts?!» – Fan Comment	Invites reflection, cultural discussion on romance.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	46	«I'm just now watching queen charlotte and I don't understand why any one of her Boys weren't the heir.» – Fan Comment	Questions succession, cultural intrigue in lineage.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	47	«Queen Charlotte (the show) is so good but it also makes me sad and it's kinda hard to watch sometimes.» – Fan Comment	Evokes bittersweetness, cultural emotional depth.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	48	«With her shameless love for drama, attention, and overall badass demeanour.» – Narrator	Embraces flair, cultural charisma in queens.
Queen Charlotte: A Bridgerton Story	49	«There are plenty of quote-worthy Queen Charlotte moments that one could easily bring into everyday conversation.» – Narrator	Integrates into life, cultural applicability of wit.

Queen Charlotte: A Bridgerton Story	50	«Want more Bridgerton quotes?» – Narrator	Teases more, cultural appetite for romance.